ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி மலர்

துன்மதி (1981)

ஸ்ரீ சங்கர பக்த ஜன சபா

மேலமாம்பலம், சென்னை-600033

உ

சிவமயம்

ஸ்ரீ மஹாதேவ ஜயம்

ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி மலர்

துன்மதி ஆண்டு (1981)

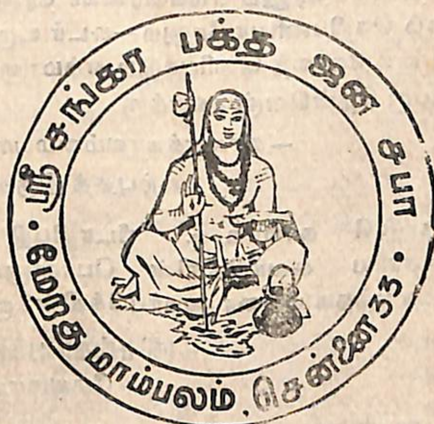
பதிப்பாசிரியர் :

சிவபுராண ஞான பூஜகர், சாஸ்த்ரப்ரசார பூஷணம்,
சிவபுராணச் சக்கரவர்த்தி, சிவபுராணக் காவலர்

ஆங்கீரஸ S. வேங்கடேச சர்மா

(சங்கரன் அடிமை)

ஸ்தாபகர் — காரியதரிசி

வெளியீடு நன்னாள்

7-4-1982

ஸ்ரீ சங்கர பக்த ஜன சபா

5, டெலிபோஸ்ட் காலனி குறுக்குத் தெரு,
மேலமாம்பலம், சென்னை-600 033.

விலை ரூ. 6-00

உ

ஸ்ரீ குரு பாதுகாப்யாம் நம:

குருவந்தனம்

ஸதாசிவ ஸமாரம்பாம் சங்கராசார்ய மத்யமாம்
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குரு பரம்பராம்.
ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணனும் ஆலயம் கருணாலயம்
நமாமி பகவத் பாத சங்கரம் லோக சங்கரம்.
ஜகதாம் குருவர்யஸ்ச காமகோட்யதிபம் சிவம்
சந்த்ரசேகர யோகீந்த்ர தேசிகம் ஸமுபாஸ்மஹே.

ஸமர்ப்பணம்

இடர்களையா ரேனும் எமக்கிரங்கா ரேனும்
படரும் நெறிபணியா ரேனும்—சுடர் உருவில்
என்பருக் கோலத் தெரியாடும் எம்மானுர்க்கு
அன்பரு தென்னெஞ் சவர்க்கு

—காரைக்காலம்மையார் அருளிய

அற்புதத் திருவந்தாதி—2

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீசங்கராசார்ய சுவாமிகளின் பொன்னுர் திருவடி களில் இந்த புத்தக மலரை ஸமர்ப்பிக்கின்ருேம்.

ஸ்ரீ சங்கர பக்த ஜன சபா
மேலமாம்பலம்

உ

ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வராய நம:

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்ய பரம்பரை

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி

ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீ மடம் ஸம்ஸ்தானம்

காஞ்சீபுரம் - 631 502.

யாத்ராஸ்தானம்: நாகர்கோவில் தேதி 18-12-81

நல்ல விஷயங்களை நாட்டில் மூன்று வகையில் பரப்பலாம். ஒன்று பிரசங்கம் மூலம் - இரண்டு கவித்திறன் மூலம்- மூன்று புஸ்தகரூபம் மூலம். இந்த கார்யத்திற்கு காலம், நேரம் என்று கிடையாது. எப்பொழுது எப்பொழுது சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறதோ அப்பொழுதெல்லாம் செய்யலாம். ஆனால் சிலர் ஒரு நினைவுக்காக ஆண்டுதோறும் மலர் மூலம் இதை வெளியிடுகிறார்கள்.

அந்த வகையில் சென்னை பழைய மாம்பலம் ஸ்ரீசங்கர பக்த ஜன சபா ஆண்டுதோறும் ஸ்ரீசங்கர ஜெயந்தி சமயம் அதன் நினைவாக ஸ்ரீசங்கர ஜெயந்தி மலர் என்ற பெயரில் நல்ல விஷயங்களை வெளியிடுவதை வழக்கமாக கொண்டு உள்ளனர். ஆனால் இந்த ஆண்டு ஸ்ரீசங்கர ஜெயந்தி மலர் நல்ல விசேஷ விஷயங்களைச் சேகரித்து வர சற்று தாமதமாகி இப்பொழுது வெளியிட இருப்பது கேட்டு சந்தோஷிக்கிறோம்.

இந்த ஆண்டு மலரில் விசேஷமாக ஸ்ரீகணபதி அதர்வசீர்ஷோபநிஷத்—ஸ்ரீமத் அப்பைய தீக்ஷிதர் சைவார்யா சதகம்—ஆதிசங்கரர் ஸ்ரீசுப்ரமண்ய புஜங்கம் இம்மூன்றும்

தமிழில் உரையுடனும், ஸ்ரீசங்கரபத்ய புஷ்பாஞ்சலியு மற்றும் புராண - திருமுறை - வேதாந்தம் சம்பந்தமா கட்டுரைகளும் வெளியிடுவது ஒரு விசேஷ அமைப்பு.

இதுபோன்று ஸ்ரீசங்கர பக்த ஜன சபா பல துறை களிலும் நல்ல விஷயங்களை நாட்டிற்கு தந்து மக்களை ந வழிப்படுத்தி வருமாறு ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

நாராயணஸ்மிருதீ

வேத பாராயண சபா

ஸ்ரீசங்கர மடம் — மேலமாம்பலம்

சபையின் காரியக்ரமங்கள்

1. ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளின் பரிபூரண அநுக்ரஹத்தால் லோக க்ஷேமார்த்தமாய், மேலமாம்பலம் ஸ்ரீ சங்கர மடத்தில் மேற்படி சபையால் கிருஷ்ண யஜுர் வேத பாராயணம் கடந்த 20 வருட காலமாய் தினந்தோறும் மாலையில் 6-30 முதல் 7-30 மணிவரை உத்தம வேதவித்வான்களைக் கொண்டு நடைபெற்று வருகிறது. மாதம் முதல் தேதியும் பிரதோஷ தினங்களிலும் பாதுகைக்கு விசேஷ பூஜையும் தீபாராதனையுடன் சம்பாவனை செய்யப்படுகிறது. இந்து மதத்திற்கு ஆணிவேரான வேதங்களை அர்த்தத்துடன் அடிக்கடி மகா பண்டிதர்களைக் கொண்டு உபன்யாஸம் செய்யப்படுகிறது. ஒவ்வொரு வருடமும் கார்த்திகை மாதம் முதல் தேதி முதல் 44 நாட்கள் ஒவ்வொரு ஆஸ்திகர்கள் வீட்டிலும் போய் மண்டல வேத பாராயணம் செய்யப்படுகிறது.

2. ஒவ்வொரு வருடமும் ஆண்டு விழாவின் போது வைதிக மார்க்கமான ஹோம யக்ஞங்களும் சிறந்த பண்டிதர்களைக் கொண்டு உபன்யாஸமும் செய்யப்படுகிறது. அச்சமயம் சபையின் வேத பண்டிதர்களையும் கௌரவிக்கப்படுகிறது. ஷை சபை ஆஸ்திகர்களின் உதவியால் நடைபெற்று வருகிறது

3. தினந்தோறும் காலையில் 7-30 மணி முதல் 8-30 வரை உபயுக்தமான வேத மந்திரங்களை சிறுவர்களுக்கு சொல்லி வைக்கப்படுகிறது. ஆஸ்தான பகவத்பாதாள் நிர்வாகத்துடன் கூட இருந்து அநேக காரியங்களை நடத்தி வைப்பது. வேத பாகங்களை ஆண்டு விழா மலரில் வெளியிட்டு இலவசமாய் வழங்கப்படுகிறது. இவ்வாண்டு காடகம் மூன்று பிரச்னங்களையும் விவாஹ மந்திரார்த்தங்களையும் வெளியிட இருக்கிறது.

காரியதரிசி
நடராஜ சர்மா—எலத்தூர்

தலைவர்
சுந்தரேசய்யர்—எலத்தூர்

பொருளடக்கம்

உ

குருபாதம்

திருக்கயிலாயபரம்பரைத் திருத்தருமையாதீனம்
26-ஆவது குருமஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசாரிய சுவாமிகள்
அருளிய ஸ்ரீமுகம்

தருமபுரம்
மாயூரம் (அஞ்சல்) 609001.

"ஞாலம் நின்புகழே மிகவேண்டும் தென்
ஆலவாயில் உறையும் எம் ஆதியே"

உலக வாழ்க்கையில் சமய நெறிகளை உணர்ந்து அதனைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வோரே உய்தி பெறுகின்றனர். இறைவன் பெருங்கருணையோடு அருளிய வேத சிவாகமங்களையும் திருமுறைகளையும் மற்றும் அவற்றின் தொடர்பான பிற நூல்களையும் கற்றுத் தெளியும் ஞானமே மக்கட்கு நல்வழிகாட்டும்.

அன்பர் திரு. ஆங்கீரச வேங்கடேச சர்மா அவர்கள் பல்லாண்டுகளாக அருள் நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்து பிறர்க்குணர்த்தி வரும் பெருந்தொண்டினை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வருபவர். இவரது நன்முயற்சியால் வெளிவரும் ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி மலர் அருள் மணம் கமழும் அரிய படைப்பாக வெளிவரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மலர் நன்முறையில் வெளிவரவும் திரு. சர்மா அவர்கள் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து சமயப் பணிகள் பலவும் ஆற்றவும் செந்தமிழ்ச் சொக்கன் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

சிவம்

உ
சிவ சிவ

காசிமடம் அதிபர், ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் அருளிய

வாழ்த்துரை

திருப்பனந்தாள்—612504
(தஞ்சை ஜில்லா)
தேதி: 13-11-1981

பூமிமேல் புகழ்தக்க பரம்பொருளிடம் சிந்தை இடைபெருத அன்பும், சமயக் கடமைகளில் நெறியுடைமையும் திருமுறை நூல்களில் ஈடுபாடும், தெளிவும், ஆய்வுத் திறனும், கேட்பார் விரைந்து தொழில் கேட்கும் வண்ணம் திரந்தினிது சொல்லுதல் வன்மையும், தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிப் புலமையும் மிக்க ஆங்கிரச வேங்கடேச சர்மா அவர்கள் நம் அன்பிற்கும் பாராட்டிற்கு முரியவர்.

வடமொழி இலக்கியத்தும், தமிழுள் புராணங்கள், திருமுறை நூல்கள் ஆகியவற்றுள்ளும் தொடர்ந்த பயிற்சி மேற்கொண்டமையால் இவருடைய பிரசங்கங்கள் இடையீடில்லாத ஆற்ரெழுக்காக அமைவதோடு, ஆங்கிலமும் வடமொழியும் ஆகிய மொழிக் கருத்துக்களை அரிமா நோக்கத்தோடு கண்டு உரைப்பதாகவும் அமைகின்றது.

தமிழ் மொழியில் வைணவ இலக்கியங்களைப் பலரும் விரும்பிப் படிப்பதற்கும், சைவ இலக்கியங்களைக் குறைந்த அளவினரே படிப்பதற்கும் முன்னவற்றிற்கு அரிய பெரிய விளக்கவுரை — வியாக்கியானங்கள் — எழுதப் பெற்றிருப்பதும் பின்னவற்றிற்கு அவை முறையாக இன்மையுமே

காரணம் என்பது மக்கள் மத்தியில் ஒரு சிலரிடை நிலவி வருகின்ற கருத்து. சர்மா அவர்கள் எழுதி வருகின்ற மொழிக்கு மொழி தித்திக்கும் மூவர் தமிழ் மாலை-திருமுறை விளக்கவுரைகள் — இக்குறையை நிவர்த்தி செய்யும்.

ஆன்மீக இலக்கியப் பணிகளை ஆற்றி வருகின்ற சர்மா அவர்கள் ஆண்டுதோறும் சங்கர ஜயந்தி மலர் வெளியிட்டு அதனுள் ஆத்திக அன்பர்களின் படைப்புக்களை இடம்பெறச் செய்வது நல்லதொரு பணியாகும்.

சங்கர ஜயந்தி மலர் இறை மணமும், தமிழ் மணமும் கமழ்ந்து அன்பர்களின் கருத்துக் களஞ்சியங்களுடன் பொன் மலராய்ப் பொலியவும், அன்பர் பணி தொடரவும் செந்திற் கந்தன் சேவடிகளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

சிவ சிவ

Om tat sat

Jagatguru His Holiness Om Shanti Mownaananda Theertha Maha Swamigal Sannidanam

SREE BHUVANESWARI PEETAM

OM SHANTI ASHRAMAM AMBATTUR P.O. MADRAS - 53.

அருள்வாக்கு

ஸ்ரீ:

ஸ: ப்ரம்ம ஸ: சிவ: ஸ:ஹரி ஸ: இந்த்ர:
ஸோக்ஷர பரமஸ்வராட்.

ஸாதாரணமாக ப்ரம்ம விஷ்ணு சிவன் என்று தான் சொல்வது வழக்கம். இங்கே சிவனுக்கு நடுநாயகம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸமயத்தை அனுஸரித்து திருமூர்த்திகளுக்குமே அவ்வப் போது ருத்ராம்சம் உண்டு என்பதை விளக்குகிறது. இந்திராதி தேவர்களேயும் அக்ஷராம்சங்களேயும் கடந்து திருமூர்த்திகளுக்கும் மேலான பொருள் ஒன்றுண்டு! அது

தான் பரமஸ்வராட்! எங்கும் நிறைந்த ஒன்று. ஸ்ரீ தக்ஷிணு மூர்த்தி அவஸரத்தைக் குறிப்பிடலாம்! பரமஸ்வராட்

எது பரப்ரம்மத்தை காண்பித்தருள்கிறதோ அதுதான் பரமஸ்வராட்! ப்ரத்தியக்ஷமாக ஸ்ரீ தக்ஷிணுமூர்த்தி என்பதே தெளிவாகிறது.

ஒவ்வொரு வேத வசனங்களையும் உள்கருத்துக்களையும் விளக்குவது எதுவோ அதுவே பரமஸ்வராட்.

எந்த வேதங்களை படித்தாலும் கேட்டாலும் பரப்ரம்ம தத்வத்தையே தன்னுள்ளே ப்ரகாசப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

நாராயண ஸ்மரணம்

ஆசிச் செய்தி

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீசங்கர பக்த ஜன சபா, ஸ்ரீசங்கர ஜெயந்தி மலர் ஆங்கீரஸ S. வெங்கடேச சர்மா அவர்கள் வருஷா வருஷம் வெளியிடுவது பார்க்க மிகவும் சந்தோஷம்.

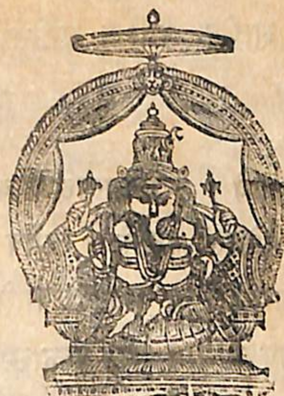
எல்லோரும் பக்திமான்களாக விளங்க ஸாக்ஷாத்கார ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி ஸமேத ஸ்ரீ சந்திரமௌளீஸ்வராள் அனுக்ரஹம் புரிவாராக.

எல்லோருக்கும் பூர்ண ஆசீர்வாதம்

ஓம் சாந்தி

நாராயண ஸ்மரணம்

॥ ओं गं गणपतये नमः ॥

॥ श्री गणपत्यथर्वशीर्षोपनिषत् ॥

ஸ்ரீ கணபதி அதர்வசீர்ஷோபநிஷத்

ஞானபாஸ்கர, சிவோத்கர்ஷ வர்ஷக
பிரம்மஸ்ரீ P. N. நாராயண சாஸ்திரிகளின்
தமிழ் விளக்கத்துடன் கூடியது.

ओं गणानां त्वा गणपतिं हवामहे कविं कवीनामुपमश्रवस्तमम् । ज्येष्ठराजं ब्रह्मणां ब्रह्मणस्पत आनः शृण्वन्नूतिभिः सीद सादनम् ।

श्रीगणेशाय नमः ॥ ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः ॥ भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ॥ स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाꣳ सस्तनूभिः ॥

व्यशेम देवहितं यदायुः ॥ स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः ॥ स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ॥ स्वस्ति नस्ताक्ष्यो अरिष्टनेमिः ॥ स्वस्तिनो बृहस्पतिर्दधातु ॥ ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥ अथगणेशाथर्वशीर्षव्याख्यास्यामः

ॐ नमस्तेगणपतये । त्वमेवप्रत्यक्षं तत्वमसि ॥ त्वमेवकेवलं कर्तासि ॥ त्वमेवकेवलं धर्तासि ॥ त्वमेव केवलं हर्तासि ॥ त्वमेव सर्वं खल्विदं ब्रह्मासि ॥ त्वं साक्षादात्मासि नित्यम् ॥ ऋतं-वच्मि॥ सत्यं वच्मि॥ अव त्वं माम्॥ अव वक्तारम् ॥ अव श्रोतारम्॥ अव दातारम् । अव धातारम् ॥ अवानूचानमवशिष्यम् ॥ अव पश्चात्तात् ॥ अव पुरस्तात् ॥ अवोत्तरात्तात् ॥ अव दक्षिणात्तात् ॥ अव चोर्ध्वात्तात् ॥ अवाधरात्तात् ॥ सर्वतो मां पाहि पाहि समन्तात् ॥ त्वं वाङ्मयस्त्वं चिन्मयः ॥ त्वमानन्दमयस्त्वंब्रह्ममयः त्वं सच्चिदानन्दाद्वितीयोसि॥ त्वं प्रत्यक्षं ब्रह्मासि॥ त्वं ज्ञानमयो विज्ञानमयोसि ॥ सर्वं जगदिदं त्वत्तो जायते ॥ सर्वं जगदिदं त्वत्तस्तिष्ठति । सर्वं जगदिदं त्वयि लयमेष्यति ॥ सर्वं जगदिदं त्वयि प्रत्येति॥ त्वं भूमिरापोनिलोनलोनभः ॥ त्वं चत्वारिवाक्पदानि ॥ त्वं गुणत्रयातीतः ॥ त्वं कालत्रयातीतः ॥ त्वं देहत्रयातीतः ॥ त्वं मूलाधारस्थितोसि नित्यम् ॥ त्वं शक्तित्रयात्मकः ॥ त्वां योगिनो ध्यायन्ति नित्यम् ॥ त्वं ब्रह्मा त्वं विष्णुस्त्वं रुद्रस्त्वमिन्द्रस्त्व-

मग्निस्त्वं वायुस्त्वं सूर्यस्त्वं चन्द्रमास्त्वं ब्रह्म भूर्भुवःस्वरोम् ॥ गणादीन् पूर्वमुच्चार्य वर्णादींस्तदनन्तरम् ॥ अनुस्वारः परतरः ॥ अर्धेन्दुलसितम् ॥ तारेण रुद्धम् ॥ एतत्तव मनुस्वरूपम् ॥ गकारः पूर्वरूपम् ॥ अकारो मध्यरूपम् ॥ अनुस्वारश्चान्त्यरूपम् ॥ बिंदुरुत्तररूपम् ॥ नादः सन्धानम् ॥ संहिता सन्धिः ॥ सैषागणेश विद्या ॥ गणकऋषिः ॥ निचृद्गायत्रीछन्दः ॥ गणपतिर्देवता ॥ ॐ गं गणपतये नमः ॥

ओं एकदन्तायविद्महे वक्रतुण्डाय धीमहि ॥ तन्नोदन्तिः प्रचोदयात् ॥ एकदन्तश्चतुर्हस्तम्पाशमङ्कुशधारिणम् ॥ रदश्चवरदं हस्तैर्बिभ्राणं मूषकध्वजम् ॥ रक्तं लम्बोदरं शूर्पकर्णकं रक्तवाससम् ॥ रक्तगन्धानुलिप्ताङ्गरक्तपुष्पैः सुपूजितम् ॥ भक्तानुकम्पिनंदेवञ्जगत्कारणमच्युतम् ॥ आविर्भूतश्च सृष्ट्यादौ प्रकृतेः पुरुषात्परम् ॥ एवं ध्यायति यो नित्यं स योगी योगिनांवरः ॥ नमो व्रातपतये नमो गणपतये नमः प्रमथपतये नमस्ते अस्तु लम्बोदरायैकदन्तायविघ्नविनाशिने शिवसुताय श्रीवरदमूर्तये नमो नमः ॥ एतदथर्वशीर्षयोधीते ॥ स ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ स सर्वतः सुखमेधते ॥ स सर्वविघ्नैर्न बाध्यते ॥ स पञ्चमहापापात् प्रमुच्यते ॥ सायमधीयानो दिवसकृतं पापं नाशयति ॥ प्रात-

रधीयानो रात्रिकृतं पापं नाशयति ॥ सायंप्रातः प्रयुञ्जानोऽपापो-भवति ॥

सर्वत्राधीयानोऽपविघ्नो भवति ॥ धर्मार्थ काममोक्षञ्च विन्दति ॥ इदमथर्वशीर्षमशिष्याय न देयम् ॥ यो यदि मोहाद्दास्यति स पापीयान् भवति ॥ सहस्रावर्तनात् यं यं काममधीते तं तमनेन साधयेत् ॥ अनेन गणपतिमभिषिंचति सवाग्मी भवति ॥ चतुर्थ्यामनश्नन् जपति स विद्यावान् भवति ॥ इत्यथर्वणवाक्यम् । ब्रह्माद्यावरणं विद्यात् ॥ न बिभेदि कदाचनेति ॥ यो दूर्वांकुरैर्यजति स वैश्रवणोपमो भवति ॥ यो लाजैर्यजति स यशोवान् भवति ॥ स मेधावान् भवति । यो मोदकसहस्रेण यजति स वाञ्छितफलमवाप्नोति ॥ यःसाज्यसमिद्भिर्यजति स सर्वं लभते स सर्वंलभते ॥ अष्टौ ब्राह्मणान् सम्यग्ग्राहयित्वा सूर्यवर्चस्वी भवति । सूर्यग्रहणे महानद्यां प्रतिमासन्निधौ वा जप्त्वा स सिद्धमन्त्रो भवति ॥ महाविघ्नात्प्रमुच्यते ॥ महादोषात्प्रमुच्यते ॥ महाप्रत्यवायात्प्रमुच्यते ॥ महापापात्प्रमुच्यते स सर्वविद्भवति स सर्वविद्भवति ॥ य एवंवेद ॥ इत्युपनिषत् ॥ ओं भद्रंकर्णेभिः ० ॥ १ ॥ स्वस्तिनइन्द्रो ० ॥ १ ॥

॥ इति गणपत्यथर्वशीर्षोपनिषत् समाप्तम् ॥

உ

ஓம் கம் கணபதயே நம :

ஓம் கணானாம் த்வா கணபதிம் ஹவாமஹே கவிம் கவீநாமுபமச்ரவஸ்தமம் । ஜ்யேஷ்டராஜம் ப்ரஹ்மணாம் ப்ரஹ்மணஸ்பத ஆந: ச்ருண்வன்னூதிபி: ஸீத ஸாதனம் ।

ஸ்ரீகணேசாயநம:॥ ஓம்பத்ரம் கர்ணேபி: ச்ருணுயாம தேவா: ॥ பத்ராம் பச்யேமாக்ஷபிர்யஜத்ரா: ॥ ஸ்திரைரங்கைஸ்துஷ்டுவாகும் ஸஸ்தநூபி: ॥ வ்யசேம தேவஹிதம் யதாயு: ॥ ஸ்வஸ்தி ந இந்த்ரோ வ்ருத்தச்ரவா: । ஸ்வஸ்தி ந: பூஷா விச்வவேதா: ॥ ஸ்வஸ்தி நஸ்தார்க்ஷ்யோ அரிஷ்டநேமி: । ஸ்வஸ்தி நோ ப்ருஹஸ்பதிர்ததாது ॥ ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ॥ அத கணேசாதர்வசீர்ஷ வ்யாக்யாஸ்யாம:॥

ஓம் நமஸ்தே கணபதயே। த்வமேவப்ரத்யக்ஷம் தத்வமஸி॥ த்வமேவகேவலம் கர்த்தாஸி ॥ த்வமேவ கேவலம் தர்த்தாஸி॥ த்வமேவ கேவலம் ஹர்த்தாஸி॥ த்வமேவ ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்மாஸி ॥ த்வம் ஸாக்ஷாதாத்மாஸி நித்யம் ॥ ருதம் வச்மி ॥ ஸத்யம் வச்மி ॥ அவ த்வம் மாம் ॥ அவவக்தாரம் । அவச்ரோதாரம் ॥ அவதாதாரம் ॥ அவதாதாரம் ॥ அவாநூசானமவசிஷ்யம் ॥ அவ பச்சாத்தாத் ॥ அவ புரஸ்தாத் ॥ அவோத்தராத்தாத் ॥ அவ தக்ஷிணாத்தாத் ॥ அவ சோர்த்வாத்தாத் ॥ அவாதராத்தாத் ॥ ஸர்வதோ மாம் பாஹி பாஹி ஸமந்தாத்॥ த்வம் வாங்மயஸ்த்வம் சின்மய: ॥ த்வமானந்தமயஸ்த்வம் ப்ரஹ்மமய : த்வம் ஸச்சிதானந்தாத்விதீயோஸி ॥ த்வம் ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி ॥ த்வம் ஞானமயோ விக்ஞானமயோஸி ॥ ஸர்வம் ஜகதிதம் த்வத்தோ ஜாயதே । ஸர்வம் ஜகதிதம் த்வத்தஸ்திஷ்டதி । ஸர்வம் ஜக

திதம் த்வயி லயமேஷ்யதி ॥ ஸர்வம் ஜகதிதம் த்வயி ப்ரத்யேதி ॥ த்வம் பூமிராபோநிலோநலோநப: ॥ த்வம் சத்வாரி வாக்பதானி ॥ த்வம்குணத்ராயதீத: ॥ த்வம் காலத்ரயாதீத: ॥ த்வம் தேஹத்ரயாதீத: ॥ த்வம் மூலாதார ஸ்திதோஸி நித்யம் ॥ த்வம் சக்தி த்ரயாத்மக: ॥ த்வாம் யோகிநோ த்யாயந்தி நித்யம்। த்வம் ப்ரம்மா த்வம்விஷ்ணுஸ்த்வம் ருத்ரஸ்த்வ மிந்த்ரஸ்த்வமக்நிஸ்த்வம் வாயுஸ்த்வம் ஸூர்யஸ் த்வம்சந்த்ரமாஸ்த்வம் ப்ரஹ்ம பூர்புவ:ஸ்வரோம் ॥ கணாதீந் பூர்வமுச்சார்ய வர்ணாதீம்ஸ்ததனந்தரம் ॥ அனுஸ்வார: பரதர: ॥ அர்த்தேந்து லஸிதம் ॥ தாரேண ருத்தம் ॥ ஏதத்தவ மனுஸ்வரூபம் ॥ ககார: பூர்வரூபம் । அகாரோ மத்யரூபம் ॥ அனுஸ்வாரச் சாந்த்ய ரூபம் ॥ பிந்துருத்தரரூபம் ॥ நாத: ஸந்தா னம் ॥ ஸம்ஹிதாசந்தி: ॥ ஸைஷா கணேசவித்யா ॥ கணகருஷி: ॥ நிச்ருத்காயத்ரீச்சந்த: ॥ கணபதிர் தேவதா ॥ ஓம் கம் கணபதயே நம: ॥

ஓம் ஏகதந்தாய வித்மஹே வக்ரதுண்டாய தீமஹி ॥ தந்நோ தந்தி:ப்ரசோதயாத் ॥ ஏகதந்தஞ் சதுர்ஹஸ்தம் பாசமங்குசதாரிணம் ॥ ரதஞ்ச வரதம் ஹஸ்தைர்பிப்ராணம்; மூஷகத்வஜம் ॥ ரக்தம் லம்போதரம் சூர்ப்பகர்ணகம் ரக்த வாஸஸம் ॥ ரக்த கந்தானுலிப்தாங்க ரக்தபுஷ்பை: ஸுபூஜிதம் ॥ பக் தானுகம்பினம் தேவஞ்ஜகத்காரண மச்யுதம் ॥ ஆவிர்பூதஞ்ச ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ ப்ரக்ருதே:புருஷாத் பரம் ॥ ஏவம் த்யாயதி யோ நித்யம் ஸ யோகீ யோகி நாம்வர: ॥ நமோ வ்ராதபதயே நமோ கணபதயே நம: ப்ரமதபதயே நமஸ்தே அஸ்து லம்போதராயை கதந்தாய விக்ன விநாசினே சிவஸுதாய ஸ்ரீவரத மூர்த்தயே நமோ நம: ॥ ஏததர்வசீர்ஷம்யோதீதே ॥ ஸ ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே ॥ ஸ ஸர்வத: ஸுகமே ததே ॥ ஸ ஸர்வ விக்னைர்ந பாத்யதே ॥ ஸ பஞ்ச

மஹாபாபாத் ப்ரமுச்யதே ॥ ஸாயமதீயானோ திவஸ க்ருதம் பாபம் நாசயதி ॥ ப்ராதரதீயானோ ராத்ரி க்ருதம் பாபம் நாசயதி ॥ ஸாயம்ப்ராத: ப்ரயுஞ் ஜானோ (அ) பாபோ பவதி ॥

ஸர்வத்ராதீயானோ(அ)பவிக்னோ பவதி ॥ தர்ம அர்த்த காம மோக்ஷஞ்ச விந்ததி ॥ இதமதர் வசீர்ஷ மசிஷ்யாய ந தேயம் ॥ யோ யதி மோஹாத் தாஸ்யதி ஸ பாபீயான் பவதி ॥ ஸஹஸ்ராவர்த்தநாத்யம் யம் காமமதீதே தம் தமனேந ஸாதயேத் ॥ அநேந கணபதிமபிஷிஞ்சதி ஸ வாக்மீ பவதி ॥ சதுர்த்யா மநச்நந் ஜபதி ஸ வித்யாவான் பவதி ॥ இத்ய தர்வண வாக்யம் ॥ ப்ரஹ்மாத்யாவரணம் வித்யாத் ந பிபேதி கதாசனேதி ॥ யோ தூர்வாங்குரைர்யஜதி ஸ வைச்ரவணோபமோ பவதி ॥ யோ லாஜைர்யஜதி ஸ யசோவான் பவதி ॥ ஸ மேதாவான் பவதி ॥ யோ மோதக ஸஹஸ்ரேண யஜதி ஸ வாஞ்சிதபலமவாப் நோதி ॥ ய: ஸாஜ்ய ஸமித்பிர்யஜதி ஸ ஸர்வம் லபதே ஸ ஸர்வம் லபதே ॥ அஷ்டௌ ப்ராஹ்ம ணான் ஸம்யக்க்ராஹயித்வா ஸூர்யவர்சஸ்வீ பவதி । ஸூர்யக்ரஹணே மஹாநத்யாம் ப்ரதிமா ஸந்நிதௌ வா ஜப்த்வா ஸ ஸித்தமந்த்ரோ பவதி ॥ மஹாவிக்நாத் ப்ரமுச்யதே ॥ மஹாதோஷாத் ப்ரமுச்யதே ॥ மஹாப்ரத்யவாயாத் ப்ரமுச்யதே । மஹாபாபாத் ப்ரமுச்யதே ॥ ஸ ஸர்வவித்பவதி ॥ ஸ ஸர்வவித் பவதி ॥ ய ஏவம் வேத ॥ இத்யுப நிஷத் ।

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி: ॥ ஸ்வஸ்திந இந்த்ரோ ॥

(உபநிஷத் பாராயண முடிவிலும் சாந்தி மந்திரம் படிக்கப்பட வேண்டும்)

தமிழ் விளக்கம்

ஓம் என்னும் எழுத்தின் வடிவனும், முழுமுதற் கடவுளு மான விநாயகன், பல பெயர்களைக் கொண்டவன். அவை களில் "கணபதி" என்னும் பெயர் ஒன்று, உலகில் வழங்கும் பெயர்களில் முதன்மையானது. "கணம்" என்றால் கூட்டம் என்று பொருள். சிவனுடைய பரிவாரங்களுக்கும் கணம் என்ற பெயருண்டு. இவை எல்லாவற்றிற்கும் தலைவன் கணபதி. இவர் பெருமையை ஆதிசங்கரர் சொல்வது—

"குழந்தை வடிவன், ஆனால் மலை போன்று வரும் தடைகளைப் போக்கடிப்பான். யானை முகத்தோன், ஆனால் ஐம்முகக் கடவுளான ஈசனாலும் கௌரவிக்கப்படுபவன். நான்முகன், தேவராஜன் முதயலிவர்களாலும் தேடத் தக்கவன், இப்பெருமை வாய்ந்த கணேசன், நம் எல்லோ ருக்கும், செல்வத்தை வழங்கட்டும்" என்று. இந்தகணபதி நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பது முதல் வழிபாடு. பெரியதாக அல்ல; இதை செய்யாவிடில் யாரும் எந்தக் காரியத்தையும் நடத்த முடியாது. திரிபுரஸம்ஹாரம் செய்யக் கிளம்பிய முக்கண்ணனும் முதல் வழிபாடு மறந்ததால் தேர் முறிந்தது. "முப்புரமெரி செய்த .... அச்சது பொடி செய்த" என்கிற பாடல் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

பாரதம் எழுதியது, காவிரி ஆறு உண்டானது, ஸ்ரீ ரங்கத்தில் ரங்கநாதனைக் கோயில் கொள்ளச் செய்தது, இவை போன்று நிறைய ஆதாரங்கள் உண்டு. இந்த கணபதியை ஒருவராலும் எழுதப்படாததான "மறை" போற்றிப் புகழ்கிறது. நான்காவது வேதமான, "அதர்வ" வேதத்தில் இவருக்கென்று, தனி உபநிஷத்தே உளது, அதற்கு "கணபதி உபநிஷத்" என்று பெயர். இந்த உப நிஷத்திற்கு "பத்ரம் கர்ணேபி:" என்பது சாந்தி மந்திரம். இதன் பொருள் வருமாறு—

"தேவர்களே, நாங்கள் காதுகளால் நல்லதையே கேட்போம், கண்களால் நல்லவைகளையே பார்ப்போம். நோயற்ற உடலுடன் உங்களை துதிப்போம். தெய்வத் தொண்டு செய்வதிலேயே காலம் கழிப்போம், இந்திரன்—பூஷா—கருடன் — அரிஷ்டநேமி — ப்ருஹஸ்பதி இவர்கள் எல்லோரும் எங்களுக்கு மங்களத்தையே செய்யட்டும்" ஓம்—சாந்தி: என்று 3 முறை சொல்வது ஆத்யாத்மிக - ஆதி பௌதிக - ஆதிதைவிக - ஆகிய, மூன்று வகையான துயரங்களிலிருந்து விடுபட்டு, "ஓம்" என்பதால் பரமனை அறிவோம் என்று பொருள். இனி உபநிஷதம் தொடங்குவோம்.

ஓம் நமஸ்தே கணபதயே - கணபதியான உனக்கு வணக்கம்.

நீயே, கண்ணுக்குத் தெரிகிற பிரம்மமாயிருக்கிறாய், நீயே, எல்லாவற்றையும் படைப்பவனாயிருக்கிறாய் அவ்வாறு காப்பவனாயுமிருக்கிறாய்,. அழிப்பவனும் நீயே காணப்படும் இவையெல்லாம் பிரம்மமென்கிறபெயரால் நீயே, சொல்லப்படுகிறாய், நீயே நேரிட, ஆத்ம வடிவனாயிருக்கிறாய். மனதாலும், சொல்லாலும், உண்மையே பேசுகிறோம். நீ என்னை காப்பாற்று, சொல்லிக் கொடுப்பவனையும் கேட்பவனையும், கொடுப்பவனையும், காப்பவனையும், நல்ல சீடனையும் காப்பாய். கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு, மேலே, கீழே, எல்லாப்புறமும் சுற்றிலும் காப்பாற்றுவாய் நீயே சொல்லாயும் அறிவாயும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியின் உருவாயும் எங்கும் நிறைந்த பிரம்மமாயும் இருக்கிறாய்.

த்வம் சச்சிதானந்தாத்விதீயோஸி, ஸத் = பிரும்மம் சித் = அறிவு, ஆனந்தம் = மகிழ்ச்சி, இவைகளையே உருவாய்க் கொண்ட இரண்டற்ற எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள். நீயே. நீ கண்ணுக்குத் தெரிந்த பிரம்மமாயிருக்கிறாய். பிரும்மத்தை அறியும் அறிவிற்கு ஞானம் என்று பெயர். மற்றவைகளை அறிவது விஞ்ஞாநம் என்று சொல்லப்படும். இந்த

உலகம் உன்னிடமிருந்தே உண்டாகிறது. உன்னிடமே நிலைத்திருக்கிறது. உன்னிடமே மறைந்து போகிறது.

பூமி, காற்று, நெருப்பு, ஜலம், ஆகாயம் ஆகிய ஐந்தும் நீயே. நான்குவிதமபன சொற்களும் நீயே. முக்குணங்கள், முக்காலம், ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம காரணம் எனப்படும் மூன்று சரீரம் ஆகியவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டவர். எப்பொழுதும் மூலாதாரசக்ரத்திலிருக்கிறாய், இச்சா. ஞாந. க்ரியா ஆகிய மூன்று சக்தி வடிவாயிருக்கிறாய். ஸநகர் முதலிய யோகிகள் உன்னையே தியானிக்கின்றனர். பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், இந்திரன், அக்னி, வாயு, ஸூரியன், சந்திரன் இவை எல்லாமான பிரும்மமும் நீயே. இங்கு கணபதி மூலமந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. க, அ, அனுஸ்வரம், பிந்து, நாதம் ஸம்ஹிதா இவைகளைக் கொண்டுள்ள உன்னுடைய மந்திரம் "ஓம் கம் கணபதயே நம:" இதற்கு கணகர் ரிஷி, நிச்ருத் காயத்ரீ சந்த: கணபதி தேவதை, இதற்கு ஏகாக்ஷரகணபதி பாலகணபதி என்றும் பெயர். "கம்" என்று ஒரே எழுத்தாயிருந்தாலும் "கணபதயே நம:" என்று சேர்த்தே ஜபம் பண்ண வேண்டும்.

இது வேதத்திலுள்ள மந்திரமானபடியால் உயர்ந்தது. குருவிடமிருந்து உபதேசம் பெற்றே ஜபிக்க வேண்டும். மலை போன்ற தடைகளும் போய் விடும், இதற்கு காயத்ரியும் உண்டு. "ஏகதந்தாய ....ப்ரசோதயாத் — ஒரு துதிக்கையும், அடியில் வளைந்ததாயும் யானை முகத்தோனுமான கணபதி, எங்களை நல்வழியில் நடத்தவேண்டும்" என்று பொருள். தியானிக்க வேண்டிய முறை:—

ஏகதந்தம் .....ஒரு தந்தம், நான்கு கைகள், கயிறு, ஈட்டி, அபயம், வரதம் கையில் கொண்டு, மூஷிகம் என்னும் "மூஞ்ஜூரை" கொடியாய்க் கொண்டவர்.

ரக்தம் ... சிவப்பாயும், தொங்குகிற வயிறும், முறம் போன்ற காதுகள், சிவப்பு ஆடை, சிவப்பு சந்தனம் பூசி, சிவப்பு மலர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்.

பக்தானுகம்பினம்... ..பக்தர்களிடம் தயை காட்டுபவர், உலகிற்கு காரணமானவர், அண்டினவர்களை நழுவவிடா தவர்.

படைப்பின் முதலில் உண்டானவர், ப்ரக்ருதி புருஷன் இவைகளுக்கு மேல்பட்டவர். இம்மாதிரி தியானிப்பவர், யோகியாயும் மேம்பட்டவனுயும் விளங்குவான்.

நமோவ்ராதபதயே ....சைன்யங்களுக்குத் தலைவன் கூட்டத் தலைவன், சிவகணங்கள் தலைவன், தடைகளைப் போக்கடிப்பவன், சிவகுமாரன் எப்பொழுதும் நன்மையே செய்பவர். இது ஒரு மாலா மந்திரம், இதை ஜபிக்கலாம், ஹோமம் செய்யலாம். மிகவும் உயர்ந்தது. இனி பயனைச் சொல்லுகிறது.

அதர்வ வேதத்திலுள்ள இந்த உபநிஷத்தை எவன் படிப்பானே, அவன் நீண்டநாள் ஸுகமாய் வாழ்வான். மலை போன்ற தடைகள் போய் விடும். கொலை, கொள்ளை, கற்பழித்தல், கட்குடித்தல், இவைகளுக்கு உடந்தையா யிருப்பது ஆகிய ஐந்து பெரும் பாவங்களும் போய் விடும். மாலையில் படித்தால் பகலில் செய்த குற்றங்கள் அகலும். காலையில் படித்தால் இரவில் செய்தவை அகலும். இரண்டு வேளைகளிலும் படித்தால், எல்லா பாவங்களும் நீங்கப் பெறுவான்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கையும் ஒருங்கே அடைவான். நல்ல சிடனுக்கு இதை உபதேசிக்க வேண்டும். தகுதியற்றவனுக்குக் கொடுத்தால் பாபியாய் விடுவான். 1000 முறை ஜபித்தால் நினைத்தவைகளை நிச்சயம் அடைவான். இதைச் சொல்லி கணபதிக்கு அபிஷேகம் செய்தால் யஜமானன் ஆவான்.

சுக்ல சதுர்த்தியில் ஜபித்தால் நன்கு படிப்புவரும். இது அதர்வவேதவாக்யம்.

ஹோமத்ரவ்யங்களும் பயனும் சொல்லப்படுகிறது.

நெல்பொரியால் ஹோமம் செய்தால் புகழ் பெறுவான்

அருகம்புல்லினல் ஹோமம் செய்தால் குபேரன்மாதிரி ஆகிவிடுவான்.

1000, கொழுக்கட்டைகளால் ஹோமம் செய்தால் நினைத்தவைகளை எல்லாம் அடைவான். நெய், ஸமித்து களால் ஹோமம் செய்தால் எல்லாவற்றையும் அடைவான்.

8 பிராம்மணர்களை வைத்து ஜபித்து ஹோமம் செய்து, சாப்பாடு போட்டால், சூரியனுக்கு ஒப்பாய் விடுவான்.

ஸூர்யக்ரஹணத்தில் ஆற்றங்கரையில் கணபதி உருவை வைத்து ஜபித்தால் மந்திரஸித்தி ஏற்பட்டு விடும். பெரிய தடைகள், மிகப்பெரிய குற்றங்கள், தகாத செய்கைகள் பெரிய பாவங்கள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு எல்லாம் தெரிந்தவனாய் விளங்குவான்.

இம்மாதிரி அதர்வவேதம், கணபதி உபநிஷத் கூறி யுள்ளது.

முதற்கடவுளான கணபதியைக்குறித்து இந்த உப நிஷத்தை படித்தல், சொல்லியுள்ள முறைப்படி மந்திரம் ஜபித்தல், கூடிய அளவு ஹோமம் செய்வது இவை எல்லாம் குருவிடமிருந்து கசடறக் கற்று நடத்தி வந்தால் இமயம் போன்ற தடைகள் கூடவிலகி சுகமாய் நீடூழிவாழ்வான். எந்தக் காரியம் நாம் தொடங்கினாலும் முதலில் மஞ்சளினால் உருவம் பண்ணி பூஜித்து ப்ரார்த்தித்தே செய்ய வேண்டும், இல்லாவிட்டால் பயன் தராது.

உலகமக்கள் நன்மை பெற வேண்டி ஸ்ரீ சங்கரபக்தஜன சபா ஆண்டு மலரில் ஸ்ரீஆங்கீரஸ வேங்கடேச சர்மா அவர்கள் இதைப் பிரசுரிக்க முன்வந்துள்ளார். அவருக்கு நன்றி செலுத்துவோம். சுபம்

உ

ஓம் ஸ்ரீ சங்கர குரவே நம:

॥ श्री शङ्कर पद्य पुष्पांजलिः ॥

ஸ்ரீ சங்கர பத்ய புஷ்பாஞ்சலி

தமிழ் உரை

Dr. N. கங்காதரன், M.A., M.Litt., Ph.,D.

उद्धृत्य वेदपयसः कमलामिवाब्धेः
आलिङ्गिताखिल जगत्प्रभवैकमूर्तिम् ।
विद्यामशेषजगतां सुखदामदाद्यः
तं शङ्करं विमलभाष्यकृतं नमामि ॥ १ ॥

உத்ருத்ய வேதபயஸ: கமலாமிவாப்தே:
ஆலிங்கிதாகில ஜகத்ப்ரபவைகமூர்த்திம் ।
வித்யாமசேஷஜகதாம் ஸுகதாமதாத்ய:
தம் சங்கரம் விமலபாஷ்யக்ருதம் நமாமி ॥ 1 ॥

—விவரணாசார்யர்

1. உலகின் காரணமான திருமாலைத்தழுவிய கடலி னின்றும் தோன்றிய இலக்குமியைப் போன்ற மறைகளா கின்ற கடலினின்றும் எடுத்து, உலகமனைத்திற்கும் நன்மை பயக்கும் ஆன்ம அறிவைக் கொடுக்கும் மாசற்ற பாஷ்யம் (என்னும் உரையை) நமக்களித்த ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதரை நான் வணங்குகின்றேன்.

भगवत्पाद पादाब्जपांसवः सन्तु सन्ततम् ।
अपारासार संसार सागरोत्तार सेतवः ॥ २ ॥

பகவத்பாத பாதாப்ஜபாம்ஸவ: ஸந்து ஸந்ததம் ।
அபாராஸார ஸம்ஸார ஸாகரோத்தாரஸேதவ: ॥ 2 ॥

—சித்ஸுகாசார்யர்

2. கடக்க முடியாத ஸாரமற்ற ஸம்ஸாரமென்னும் கடலினைக் கடக்கும் பாலமாகின்ற பகவத்பாதரின் திருவடித் தாமரையினடித்தூசுகள் எப்பொழுதும் எம்மிடம் இருக் கட்டும்.

यमाश्रिता गिरां देवी नन्दयत्यात्मसंश्रितान् ।
तमाश्रये श्रियाजुष्टं शङ्करं करुणानिधिम् ॥ ३ ॥

யமாச்ரிதா கிராம்தேவீ நந்தயத்யாத்மஸம்ச்ரிதான் ।
தமாச்ரயே ச்ரியாஜுஷ்டம் சங்கரம் கருணாநிதிம் ॥3॥

—போதேந்திர யதி

3. கருணைக்கடலானவரும், எவரை எடுத்துரைப் பவராகக் கொண்டு தன் ஆன்மாவில் நிலைபெற்றவர்கள் வாக்தேவியினால் மகிழ்விக்கப்படுகின்றார்களோ அவரும், மேன்மை என்னும் சின்னத்துடன் விளங்குபவருமான அந்த சங்கரரை நான் சரணமடைகின்றேன்.

हरलीलावताराय शङ्कराय वरौजसे ।
कैवल्यकलना कल्पतरवे गुरवे नमः ॥ ४ ॥

ஹரலீலாவதாராய சங்கராய வரௌஜஸே ।
கைவல்யகலநா கல்பதரவே குரவே நம: ॥ 4 ॥

—உமாமஹேச்வரர்

4. சிவனாரின் லீலாவதாரமானவரும், மிகச்சிறந்த தேஜஸின் வடிவானவரும், முக்தியை வழங்கும் கல்ப விருக்ஷமானவரும், குருவானவருமான ஸ்ரீ சங்கரருக்கு வணக்கங்கள்.

नमः श्रीशङ्कराचार्यगुरवे शङ्करात्मने ।
शरीरिणां शङ्कराय शङ्करज्ञानहेतवे ॥ ५ ॥

நம: ஸ்ரீசங்கராசார்யகுரவே சங்கராத்மனே ।
சரீரிணும் சங்கராய சங்கரக்ஞானஹேதவே ॥ 5 ॥

—ந்ருஸிம்ஹாச்ரமி

5. சிவனாரின் வடிவானவரும், மானிடருக்கு நன்மை பயப்பவரும். முக்தியளிக்கும் அறிவுக்குக் காரணமான குருவான ஸ்ரீ சங்கரருக்கு வணக்கங்கள்.

श्रीगुरुं भगवत्पादं शरण्यं भक्तवत्सलम् ।
शिवं शिवकरं शुद्धमप्रमेयं नमाम्यहम् ॥ ६ ॥

ஸ்ரீகுரும் பகவத்பாதம் சரண்யம் பக்தவத்ஸலம் ।
சிவம் சிவகரம் சுத்தமப்ரமேயம் நமாம்யஹம் ॥ 6 ॥

—குர்வஷ்டகம்

6. சரணடையத்தக்கவரும், பக்தரிடம் அன்பு பூண்டவரும், மங்களகரமானவரும், நன்மை பயப்பவரும், சுத்தமானவரும் அளவிட முடியாத சக்தியை உடையவருமான, மதிப்பிற்குரிய குருவை வணங்குகின்றேன்.

சிவம்

உ

சிவமயம்

சிவனுண்டு பயமில்லை

॥ शैवार्याशतकम् ॥

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அருளிய
சைவார்யா சதகம்

தமிழ் உரை:

டாக்டர் ந கங்காதரன், M.A., M.Litt., Ph.D.

दयया यदीयया वाङ् नवरसरुचिरा सुधाधिकोदेति ।
शरणागतचिन्तितदं तं शिवचिन्तामणिं वन्दे ॥ १ ॥

தயயா யதீயயா வாங் நவரஸருசிரா ஸுதாதிகோதேதி |
சரணுகத சிந்திததம் தம் சிவசிந்தாமணிம் வந்தே ॥ 1 ॥

எந்த ஒருவருடைய கருணையினுல் வாக்கானது அமுதத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த ஒன்பது ரஸங்களுடன் பரிமளிக்கின்றதோ, சரணமடைந்தவர்கள் விரும்பியதைக் கொடுக்கும் அந்த சிவனென்னும் சிந்தாமணியை வணங்குகின்றேன்.

शिरसि सितांशुकलाढ्यं करुणापीयूषपूरितं नयने ।
स्मितदुग्धमुग्धवचनं ललनाकलितं महः कलये ॥ २ ॥

சிரஸி ஸிதாம்சுகலாட்யம் கருணுபீயூஷபூரிதம் நயனே |
ஸ்மித துக்த முக்தவசனம் லலனுகலிதம் மஹ: கலயே ॥ 2 ॥

முடியில் பிறைச்சந்திரனைச் சூடியவரும், கண்களில் கருணைத் தேன்துளி நிறைந்தவரும், பால்போன்ற வெண்மையான புன்சிரிப்புடன் கூடிய முகம், இப்படி அழகிய உருவுடன் கூடிய சிவனென்னும் ஒளியை நினைக்கின்றேன்.

अन्ते चिन्तयते यत्तत्तामेतीति च त्वया गदितम् ।
शिव तव चरणद्वन्द्वध्यानान्निर्द्वन्द्वता चित्रम् ॥ ३ ॥

அந்தே சிந்தயதே யத்தத்தாமேதீதி ச த்வயா கதிதம் |
சிவ தவ சரண த்வந்த்வ த்யானுந்நிர்த்வந்த்வதா சித்ரம் ॥ 3 ॥

கடைசி நேரத்தில் எதை நினைக்கின்ருனே அதை ஒருவன் அடைகின்ருன் என்று நீர் கூறியருக்கின்றீர். ஓ சிவனே! உம்முடைய திருவடிகள் இரண்டையும் தியானம் செய்வதினுல் இரண்டற்ற நிலை (இறைவனுடன் ஒன்றுதல்) என்பது மிகவும் விந்தையல்லவா!

द्रुतमुद्धर हर संहर संहर भववैरिणं त्वतित्वरया ।
भव भवतोऽपि भवोऽयं रिपुरैतन्निन्दितं जगति ॥ ४ ॥

த்ருதமுத்தர ஹர ஸம்ஹர ஸம்ஹர பவவைரிணம்
த்வதித் வரயா |
பவ பவதோ(அ)பி பவோ(அ)யம் ரிபுரைதந்நிந்திதம்
ஜகதி ॥ 4 ॥

விரைவில் என்னைக் காப்பாற்றும். பிறப்பு இறப்பு என்னும் பகைவனை மிக விரைவாக அழியும். ஓ பவனே! இது உமக்கும் பகைவனே. பரமனுன நீரும் 'பவன்' இந்த எளியவனும் 'பவன்' (பிறப்பு இறப்பு அல்லல் படுபவன்). இந்த விஷயம் உலகில் இகழ்ச்சிக்குரியது அல்லவா.

चेतसि चिन्तय वामां वा मां वा न द्विधा स्थितस्याहम् ।
इति यदि वदसि दयाब्धे वामार्धे सा तवाप्यस्ति ॥ ५ ॥

சேதஸி சிந்தய வாமாம் வா மாம் வா ந த்விதா
ஸ்திதஸ்யாஹம் |
இதி யதி வதஸி தயாப்தே வாமார்த்தே ஸா தவாப்யஸ்தி ॥ 5 ॥

இனியவளை (தேவியை) அல்லது என்னை மனத்தில் நினை. நான் இரண்டுருவம் அற்றவன் என்று கூறுவீர்களேயானுல் கருணைக் கடலே! உம்முடைய இடப்புறத்திலும் அவள் குடி கொண்டிருக்கின்ருள்.

मित्रकलत्रसुतादीन् ध्यायस्यनिशं न मां क्षणं जातु ।
यदि कुप्यसि मयि दीने तुलयामि त्वां कथं सह तैः ॥ ६ ॥

மித்ரகலத்ரஸுதாதீன் த்யாயஸ்யநிசம் ந மாம் க்ஷணம்
ஜாது !
யதி குப்யஸி மயி தீனே துலயாமி த்வாம் கதம் ஸஹ
தை: ॥ 6 ॥

நண்பர்கள், மனைவி, மக்கள் இவர்களை இடைவிடாது நினைக்கின்றாய். என்னை நினைப்பதில்லை என்று இந்த எளியவனிடம் நீர் சினந்தால் உம்மை அவர்களுடன் நான் எப்படி ஒப்பிடுவேன்?

मत्कृतदुष्कृतशान्तिर्विषवह्निजलादियातनया ।
यदि निश्चयस्तवायं प्रेषय गरलाग्निगङ्गौघान् ॥ ७ ॥

மத்க்ருத துஷ்க்ருத சாந்திர்விஷவஹ்னி ஜலாதி யாதனயா |
யதி நிச்சயஸ்தவாயம் ப்ரேஷய கரலாக்னி கங்கௌகான் ॥ 7

என்னால் செய்யப்பட்ட பாவங்களுக்கு நஞ்சு, நெருப்பு, நீர் இவைகளின் மூலம் ஏற்படும் துன்பமே பரிஹாரம் என்பது உமக்கு உறுதி ஆனால் நஞ்சு, நெருப்பு, கங்கை, நீர் வெள்ளம் முதலியவற்றை என்னிடம் அனுப்பும். இவைகளே அவரிடம் உள்ள பொருட்கள் அல்லவா.

भोगं विहाय योगं साधय दास्ये तवापि परभागम् ।
मम किं न वावकाशस्त्वद्भूषाभोगिनां मध्ये ॥ ८ ॥

போகம் விஹாய யோகம் ஸாதய தாஸ்யே தவாபி பரபாகம் |
மம கிம் ந வாவகாசஸ்த்வத்பூஷா போகினும் மத்யே ॥ 8 ॥

போகத்தை விட்டு யோகத்தை கடைப்பிடி. உனக்கும் மறுபகுதியைத் தருகின்றேன் (என்று கூறுவீர்களேயானால்) உம்முடைய அணிகலன்களான அரவங்களினிடையே எனக்கு இடம் தான் ஏது?

ललनालोलविलोकनजितमित्यवमन्यसे कथं मां त्वम् ।
त्वयि जायार्धशरीरे शिव शिव नालोकनानुभवः ॥ ९ ॥

லலனு லோலவிலோகன ஜிதமித்யவமங்யஸே கதம்
மாம் த்வம் |
த்வயி ஜாயார்த்த சரீரே சிவ சிவ நாலோக நாநுபவ: ॥ 9 ॥

கவர்ச்சியான கண்களின் பார்வையினுல் வெல்லபட்டவன் என்று என்னை எவ்விதம் நீர் குறைவாக எண்ணுகின்றீர்? ஓ சிவனே! மனைவிக்கொரு பகுதி அளித்த உம்மால் உம் மனைவியைக் காணும் அனுபவம் பெற முடியாதது அல்லவா.

स्मरणादनुपदमीदृग्विस्मृतिशीलो न वल्लभोऽसि मम ।
उत्पाद्याशां भङ्क्तुर्लग्ना वृत्तिस्तवैवेयम् ॥ १० ॥

ஸ்மரணாதநுபதமீத்ருக் விஸ்ம்ருதி சீலோ ந வல்லபோ
(அ)ஸி மம |
உத்பாத்யாசாம் பங்க்துர்லக்ஞ வ்ருத்திஸ்தவைவேயம் ॥ 10 ॥

எண்ணிய மறுகணமே மிகவும் ஞாபகமற்றவனுக இருக்கிருய். அதனுல் நீ எனக்குப் பிரியமானவன் அல்ல (என்று நீர் கூறினுல்), முதலில் (நான் உன்னைக் காப்பேன்) என்ற நம்பிக்கையை உண்டாக்கி அதைத் தகர்த்தெறியும் நடத்தை உம்மிடம்தான் குடி கொண்டுள்ளது. (என்று நான் கூறுவேன்.)

पुत्रः पितृवत् पुत्री मातृवदित्थं ममात्र को दोषः ।
अहमपि भोगासक्तः प्रकृतिर्जाता विषादवती ॥ ११ ॥

புத்ர: பித்ருவத் புத்ரீ மாத்ருவதித்தம் மமாத்ர கோ தோஷ:—
அஹமபி போகாஸக்த: ப்ரக்ருதிர் ஜாதா விஷாதவதீ ॥ 11 ॥

தனயன் தந்தையைப் போல. மகள் தாயைப் போல அதனுல் என்னிடம் தவறு எதுவும் இல்லை. நானும் போகத்தில் ஈடுபட்டேன், அதன் பயன் எனக்கு துக்கமே ஏற்பட்டது.

இங்கு 'போக' என்னும் சொல் சிவனைக் குறிக்கும் பொழுது அரவம் பூண்டவர் என்றும், கவியைக் குறிக்கும் பொழுது உலக சுகபோகங்களில் ஈடுகொண்டவர் என்றும் பொருள் தரும். எனது தன்மையும் தன் தாயைப் போல துக்கத்தையே நுகர்கிறது. தன் தாய் நஞ்சுண்டவரைச் சார்ந்தவள் (விஷாதவதீ)

वपुरर्धं वामार्धं शिरसि शशी सोऽपि भूषणं तेऽर्धम् ।
मामपि तवार्धभक्तं शिव शिव देहे न धारयसि ॥ १२ ॥

வபுரர்த்தம் வாமார்த்தம் சிரஸி சசீ ஸோ(அ)பி பூஷணம் தே(அ)ர்த்தம் |
மாமபி தவார்த்தபக்தம் சிவ சிவ தேஹே ந தாரயஸி || *12* ||

உமது உடல் ஒரு பகுதி. மற்றொரு பகுதி அழகிய பெண் ஒருவள். தலையில் அணிந்த சந்திரனும் பிறைச்சந்திரன். உம்முடைய அரை பக்தனான என்னையும் ஹே சிவனே! நீர் ஏன் உம் உடலில் தாங்குவதில்லை?

எல்லாமே பிறையாகவும், பகுதியாகவும் கொண்டுள்ள நீர் உம் அரை பக்தனான தன்னையும் ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும் என்று கவி கோருகின்றார்.

स्तनपं शिशुं त्वदीयं पालय साम्ब द्रुतं न पाति यदि ।
जगतः पितेति गीतं यातं नामेति जानीहि ॥ १३ ॥

ஸ்தனபம் சிசும் த்வதீயம் பாலய ஸாம்ப த்ருதம் ந பாதி யதி |
ஜகத: பிதேதி கீதம் யாதம் நாமேதி ஜானீஹி || *13* ||

அம்பாளுடன் கூடியவனே! உம்முடைய இந்த பால் பருகும் குழந்தையை விரைவில் நீர் காத்தருளவில்லையெனில் உலகின் தந்தை என்னும் சொல் பெயரளவில் தான் இருக்கும் என்பதை நீர் அறிவீர்.

मातरि हित्वा बालं कार्याकुलधीः पिता बहिर्याति ।
शिव बत शक्नोषि कथं स्वाङ्गान्मातरं मोक्तुम् ॥ १४ ॥

மாதரி ஹித்வா பாலம் கார்யா குலதீ: பிதா பஹிர் யாதி |
சிவ பத சக்னோஷி கதம் ஸ்வாங்காந்மாதரம் மோக்தும் || 14 ||

தாயிடம் குழந்தையை விட்டு விட்டு பல வேலையில் ஈடுபட்ட தந்தை வெளியே செல்கின்றார். ஹே சிவனே! உம்முடைய உடலிலிருந்து அன்னையை விடுவிக்க உம்மால் முடியுமா என்று கூறும்.

அன்னையையே உம்மால் விலக்க முடியாதிருக்க, அன்னையிடம் என்னை ஒப்படைத்து விட்டு நீர் வெளியே செல்வது எங்ஙனம்?

गुणहीनतां तनूजे मयि दृष्ट्वा किं परित्यजस्येवम् ।
उचितं गुणिनस्त्वेतन्निर्गुणरूपस्य तेऽनुचितम् ॥ १५ ॥

குணஹீனதாம் தநூஜே மயி த்ருஷ்ட்வா கிம் பரித்யஜஸ்யேவம் |
உசிதம் குணிநஸ்த்வேதந்நிர்குண ரூபஸ்ய தே(அ)நுசிதம் || 15 ||

நற்குணமின்மையை இந்த மானிடனிடம் கண்டு என்னை ஏன் இப்படி புறக்கணிக்கின்றீர்? குணமுடையவர்களுக்கு இது உகந்ததே. ஆனால் குணம் எதுவும் அற்ற வடிவான உமக்கு இது சற்றும் உகந்ததில்லை.

பரமன் நிர்க்குணவடிவினர். அவருக்கு குணம் எதுவும் கிடையாது. அதனால் குணமில்லாத தன்னை புறக்கணித்தல் முறையற்றது என்று கவி முறையிடுகின்றார்.

कामक्रोधकटाभ्यां मदजलधारां निरङ्कुशे स्रवति ।
मत्कृतदुष्कृतकरिणि प्रकटा पञ्चास्यता तेऽस्तु ॥ १६ ॥

காமக்ரோத கடாப்யாம் மதஜலதாராம் நிரங்குசே ஸ்ரவதி |
மத்க்ருத துஷ்க்ருதகரிணி ப்ரகடா பஞ்சாஸ்யதா தே (அ)ஸ்து ॥ 16 ॥

நான் செய்த பாவச் செயல்கள் என்னும் யானையின் காமம், குரோதம் என்னுமிரு கண்களினின்றும் தானுகவே மத ஜலத்தின் தாரை பெருகுகின்றது. உம்முடைய ஐந்து முகங்களை உடனே தோன்றச் செய்யும்.

இங்கு 'பஞ்சாஸ்ய' என்னும் சொல்லிற்கு 'சிங்கம்' என்றும் பொருள் உண்டு. சிங்கமே யானையைக் கொல்ல வல்லது. காமக்ரோதத்தினுல் ஏற்பட்ட என் பாவங்கள் அழியட்டும் என்பது பொருள். ஐந்து முகங்களுடன் கூடியவர் சிவனுர்.

त्वद्वीनं मां दीनं दृष्ट्वा विषयातिरागसंबद्धम् ।
धावत्यकीर्तिरेषा नाथः शक्तोऽप्युदासीनः ॥ १७ ॥

த்வத்தீனம் மாம் தீனம் த்ருஷ்ட்வா விஷயாதிராக ஸம்பத்தம் |
தாவத்ய கீர்த்திரேஷா நாத: சக்தோ(அ)ப்யுதாஸீன ॥ 17 ॥

உம்மால் புறக்கணிக்கப்பட்ட எளியவனுனவனும் உலகப் பொருள்களில் மிக்க பற்றுடையவனுமான என்னைக் கண்டு புகழின்மையானது இவனுடைய பிரபு இவனைக் காக்க வல்லவனுயினும் பாராமுகமாக இருக்கின்ருர் என்று ஓடி வருகின்றது.

தந்தையானவர் பொருள் படைத்தவராயிருக்க கெட்டலைந்து திரியும் மைந்தனைக் கண்டு மக்கள் இவன் தந்தை சக்தியுடையவராயினும் பாராமுகமாக இருக்கின்ருர் என்று கூறுவது வழக்கம்.

अरिभिर्जितैरशक्तैर्विज्ञाप्यं सेवकैः प्रभोर्नीतिः ।
विषयैर्जितोऽस्मि शम्भो तव यच्छ्लाघ्यं तदाचरय ॥ १८

அரிபிர் ஜிதைரசக்தைர் விக்ஞாப்யம் ஸேவகை: ப்ரபோர் நீதி: |
விஷயைர் ஜிதோ(அ)ஸ்மி சம்போ தவ யச்ச்லாக்யம் ததாரசய ‖ 18 ‖

பகைவர்களால் வெல்லப்பட்ட செயலற்ற பணியாளர்களால் பிரபுவானவர் தெரிவிக்கப்படவேண்டியவர் என்பதே உலகநியதி. காமம் முதலியவற்ருல் வெல்லப்பட்டவனுக இருக்கின்றேன். ஹே சிவனே! உமக்கு எது முறையானது என்று தோன்றுகிறதோ அவ்விதம் செய்யும்.

संरक्ष्यते स्वदासैर्यद्वस्तु प्रभोरभीष्टतरम् ।
दासस्तयेष्टकामः कान्तां कनकं कथं त्यजेयमहम् ॥१९॥

ஸம்ரக்ஷ்யதே ஸ்வதாஸைர் யத்வஸ்து ப்ரபோரபீஷ்டதரம் |
தாஸஸ்தயேஷ்டகாம: காந்தாம் கனகம் கதம் த்யஜேயமஹம் ‖ 19 ‖

எவை பிரபுவிற்கு மிகவும் விருப்பமானவையோ அவைகளேயே அவரடிபணிந்தவரும் போற்றிக் காக்கின்றனர். அப்படியிருக்க உம்மடிபணிந்த நான் எவ்விதம் உமக்குப் பிரியமான பெண்ணேயும் பொன்னேயும் விடுவேன்?

உமையொரு பாகமுடைய சிவனுர் திரிபுரத்தை எரித்தபொழுது கனக மலேயை வில்லாக வளேத்தது நினேவில் கொள்ளவும்.

पापी पापं सुकृती सुकृतं भुङ्क्ते ममात्र किं नु गतम् ।
इत्यौदास्यमयुक्तं भृत्याकीर्तिः प्रभोरेव ॥ २० ॥

பாபீ பாபம் ஸுக்ருதீ ஸுக்ருதம் புங்க்தே மமாத்ர கிம் நு கதம் |
இத்யௌதாஸ்யமயுக்தம் ப்ருத்யா கீர்த்தி:ப்ரபோரேவ ‖ 20 ‖

பாவம் செய்தவன் பாவத்தையும் புண்ணியம் செய்தவன் புண்ணியத்தையும் நுகருகின்றுன். எனக்கு அதில் என்ன என்று உதாஸீனமாக இருப்பது உசிதமன்று பணியாளரின் புகழின்மை எஜமானனைத் தான் சேரும்.

பிரபுவான சங்கரரின் அடியார்கள் இந்நிலையில் இருக்கின்றனர் என்று மக்கள் கூறுவர்.

विकलेऽतिदीनचित्ते विषयाशामात्रधारिणि नितान्तम् ।
मयि रोषतः कियत् ते वद वद शम्भो यशो भावि ।।

விகலே(அ)திதீனசித்தே விஷயாசாமாத்ர தாரிணி நிதாந்தம் |
மயி ரோஷத: கியத் தே வத வத சம்போ யசோ பாவி || 21 ||

உடல் தளர்ந்து மனமும் மிகவும் தளர்ந்து இருப்பவனும் முந்தைய பழக்கத்தினுல் பொருட்களின் மீது பற்றை மாத்திரம் கொண்டிருக்கும் என்னிடம் மிக்க சினத்தினுல் இன்னம் எவ்வளவு காலம் உமது புகழ் என்று ஹே சம்புவே! நீர் கூறும்.

स्वगृहे भुवनत्रितये योगक्षेमे मुखानि चत्वारि ।
मत्प्रतिवचनं हि विना पञ्चमवदनस्य कुत्र गतिः ।।२२।।

ஸ்வக்ருஹே புவனத்ரிதயே யோகக்ஷேமே முகாநி சத்வாரி |
மத்ப்ரதிவசனம் ஹி விஞ பஞ்சம வதனஸ்ய குத்ர கதி: || 22 ||

தன் சொந்த இடத்திலும், மூன்று உலகங்களிலும் யோக க்ஷேமத்திற்காக உமக்கு நான்கு முகங்கள் உள்ளன. எனக்கு மறுமொழி கூறுவதைத் தவிர உமது ஐந்தாவது முகத்திற்கு வேறு என்ன வேலை?

சிவனுரின் நான்கு முகங்கள் முறையே தானிருக்குமிடத்திலும் மற்றும் மூன்று உலகங்களிலும் நலனைக் கண்காணிக்க

உள்ளன. அவருடைய ஐந்தாவது முகத்திற்கு அடியார்கள் கேட்பதற்கு மறு மொழி கூறுவதைத் தவிர வேறெந்த வேலையுமில்லை.

तव कोऽहं त्वं मम कः पञ्चस्वेवं विचारयस्वेति ।
भूपे दीनदयाब्धे पञ्चमुखत्वं त्वयि व्यक्तम् ॥ २३ ॥

தவ கோ(அ)ஹம் த்வம் மம க: பஞ்சஸ்வேவம் விசாரயஸ்-வேதி |
ப்ருஷே தீனதயாப்தே பஞ்சமுகத்வம் த்வயி வ்யக்தம் ॥ 23 ॥

ஹே கருணைக் கடலே! உமக்கு நான் யார்? நீர் எனக்கு என்ன? என்று ஐந்து உறுப்பினர் கொண்ட வழக்கு மன்றத்தில் விசாரணை செய் என்று நீர் கூறுவீரேயானல், உம்மிடமே ஐந்து முகங்கள் (ஐந்து உறுப்பினர் கொண்ட வழக்கு மன்றத்தைப் போன்று) உள்ளன என்பது நன்கு அறிந்ததே.

याचस्वान्यं धनिनं भविता तव को दिगम्बराल्लाभः ।
मां मा प्रतारयैवं ख्यातः श्रीकण्ठनामासि ॥ २४ ॥

யாசஸ்வாங்யம் தனினம் பவிதா தவ கோ திகம்பரால்லாப: |
மாம் மா ப்ரதாரயைவம் க்யாத: ஸ்ரீகண்ட நாமாஸி ॥ 24 ॥

செல்வந்தன் வேறொருவனைப் போய் யாசிப்பாய். திசைகளையே உடையாயணிந்தவனிடமிருந்து உனக்கு என்ன லாபம் ஏற்படும் என்று என்னை தட்டிக் கழிக்காதீர். நீங்கள் ஸ்ரீகண்டன் என்ற பெயருடன் பிரஸித்தமானவர்.

ஸ்ரீஎன்ற சொல்லிற்கு நஞ்சு வடிவில் நீலமாக சிவனரின் கழுத்தை லக்ஷ்மி அழகு படுத்துவதாக இங்கே கூறப் பட்டுள்ளது.

वसनाशनप्रदातरि मयि जीवति किं समाकुलस्त्वमिति ।
दोहाय मोच्यमानो वत्सः किं न त्वरामयते ॥ २५ ॥

வஸனுசன ப்ரதாதரி மயி ஜீவதி கிம் ஸமாகுலஸ்த்வமிதி |
தோஹாய மோச்யமானே வத்ஸ: கிம் ந த்வராமயதே ॥ 25 ॥

உடுக்க உடையும் உண்ண உணவும் கொடுக்க நான் உயிர் வாழும் பொழுது நீ ஏன் கவலைப்படுகிறுய் என்று கேட்பீரே யானுல் பால் குடிக்க அவிழ்த்து விடப்பட்ட கன்றுனது வெகுவிரைவாக சுற்றித் திரியும் அல்லவா?

அண்மையில் வேண்டும் பொருள் இருப்பினும் இச்சை யினுல் எட்டச் சுற்றி அலைவது உலக இயல்பு

पातकराशिरितीदं त्वयाभिधानं श्रुतं न तद् दृष्टम् ।
तद्दर्शनकुतुकं यदि मां द्रष्टुं किं विलम्बसे देव ॥ २६ ॥

பாதகராசிரிதீதம் த்வயாபிதானம் ச்ருதம் ந தத் த்ருஷ்டம் |
தத்தர்சனகுதுகம் யதி மாம் த்ரஷ்டும் கிம் விலம்பஸே
தேவ ॥ 26 ॥

பாவத்தின் குவியல் என்னும் இந்தச் சொல் உம்மால் கேட்கப்பட்டுள்ளதே தவிர பார்க்கப்படவில்லை. உமக்கு அந்தப் பாவக்குவியலைக் காண அவாவிருக்குமாயின், ஹே தேவனே! என்னைக் காண ஏன் இன்னம் கால தாமதம் செய்கின்றீர்?

पातकराशिरसि त्वं पश्याम्यत एव नाहमिति वदसि ।
पातकरूपाज्ञाने शिव तव सर्वज्ञताभङ्गः ॥ २७ ॥

பாதகராசிரஸி த்வம் பச்யாம்யத ஏவ நாஹமிதி வதஸி |
பாதகரூபாக்ஞானே சிவ தவ ஸர்வக்ஞதா பங்க: ॥ 27 ॥

நீ ஒரு பாவக்குவியல். அதனுல் தான் நான் உன்னைப் பார்க்கவில்லை என்று கூறுவீர்களேயானுல் ஒரு பாவியின் உருவம் எவ்விதமானது என்று அறியாத பாழுது ஹே சிவனே! உமக்கு யாவற்றையும் அறிபவர் என்ற சொல்லுக்கு அபவாதம் ஏற்படும்.

पापं पापमितीदं करोषि शिव किं मुधा बुधान् भ्रान्तान् ।
तत्सत्यं चेन्न कथं त्वयानुभूतं न दृष्टं वा ॥ २८ ॥

பாபம் பாபமிதீதம் கரோஷி சிவ கிம் முதா புதான் ப்ராந்தான் |
தத்ஸத்யம் சேந்ந கதம் த்வயாநுபூதம் ந த்ருஷ்டம் வா ‖ 28 ‖

ஹே சிவனே! இது பாவம்என்று கூறி அறிவாளிகளை ஏன் மகிழ்ச்சியுடன் பித்தர்களாக்குகின்றீர்? அது உண்மையெனில் அது உம்மால் ஏன் நுகரப்படவில்லை. மேலும் காணப்படவில்லை.

உண்மையை அறிந்த அறிவாளிகளுக்கும் புலப்படாத பாவம் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் கூறி பித்தர்களாக்குகின்றீர் என்று பொருள்.

पापे लोकानुभवः स एव मानं ममाप्यननुभूते ।
न हि परकीयानुभवः ज्ञातुं शक्यः परेणापि ॥ २९ ॥

பாபே லோகாநுபவ: ஸ ஏவ மானம் மமாப்யநநுபூதே |
ந ஹி பரகீயாநுபவ: க்ஞாதும் சக்ய: பரேணுபி ‖ 29 ‖

என்னுல் நுகரப்படாவிடினும் உலகத்தில் மக்களால் பாவம் அனுபவிக்கப்படுகிறது. அதுவே எனக்கு பிரமாணம் என்று கூறுவீர்களேயானுல் இன்னெருவரின் அனுபவம் உம்மைப் போன்ற அறிவுடையவர்களாலும் அறியப்பட இயலாததாகும்.

लोकाभिन्नः सोऽहं वक्तुं वाक्यं ह्युपक्रमस्तव चेत् ।
सिद्धा मनोरथा मे त्वत्तः कस्यापि लोकस्य ।। ३० ।।

லோகாபின்ன: ஸோ(அ)ஹம் வக்தும் வாக்யம் ஹ்யுபக்ர-மஸ்தவ சேத் |
ஸித்தா மனோரதா மே த்வத்த:கஸ்யாபி லோகஸ்ய ॥ 30 ॥

நான் உலகினின்றும் வேறுபட்டவனல்ல என்று கூற முற்படுவீர்களாகில் நான் உம்மைத் தவிர மற்றொரு உலகத்தைச் சார்ந்தவனல்ல என்றாகிறது. அதனால் என் மனோரதம் நிறைவேறியது.

अतिवल्गनं ममैतन्मूढत्वं यद्यपि प्रभोः पुरतः ।
दीनः करोमि किं वा मद्विषये को निवेदयति ।। ३१ ।।

அதி வல்கனம் மமைதன்மூடத்வம் யத்யபி ப்ரபோ: புரத: |
தீன: கரோமி கிம் வா மத்விஷயே கோ நிவேதயதி ॥ 31 ॥

பிரபுவான உம்முடைய முன்னர் இம்மாதிரி விவாதங்கள் என்னுடைய முட்டாள்தனமே ஆனாலும் மிகவும் ஏழ்மை நிலையை அடைந்த நான் என் செய்வேன்? என்நிலையை உம்மிடம் எடுத்துக்கூற யார் தான் இருக்கின்றார்கள்.

பிரபுக்களிடம் சேவகனுக்கு பணிவுதான் வேண்டும். வாதம் செய்தல் கூடாது. எனினும் தன் நிலையை எடுத்துக் கூற ஒருவருமில்லாததினால் தானே கூறுவதாகக் கவி சொல்லிக் கொள்கிறார்.

लघुरसि किं त्वयि दयया मा मा मंस्थाः शिवेति सहसा त्वम् ।
भारो सुबोऽस्मि धृत्वा स्वकरे तुलयाशु मां शम्भो ।। ३२ ।।

லகுரஸி கிம் த்வயி தயயா மா மா மம்ஸ்தா: சிவேதி
ஸஹஸா த்வம் |
பாரோ புவோ(அ)ஸ்மி த்ருத்வா ஸ்வகரே துலயாசு மாம்
சம்போ || 32 ||

ஹே சிவனே! என்னை இலேசானவன் என்று உடனே முடிவு கட்டவேண்டாம். என்பால் தயை செய்ய உமக்கு அவகாசம் ஏது? ஹே சம்புவே! என்னை உம்முடைய கையில் தூக்கி நிறுத்திப் பாரும். நான் இந்த புவியில் பாரமாக இருக்கின்றேன் (என்பது தெரியும்.)

இங்கு 'கையில் தூக்கி' என்ற சொற்களிலிருந்து சிவனுரின் ஸ்பரிசத்தினுலேயே பெறற்கரியதைப் பெற்றவனுக ஆகிவிடுவேன் என்ற கவியின் கருத்து உள்ளடங்கியுள்ளது.

सस्ये तृणे च वृष्टिं तुल्यां देवः सदैव विदधाति ।
देवो महान् बत त्वं गुरुलघुवार्तां कथं कुरुषे ॥ ३३ ॥

ஸஸ்யே த்ருணே ச வ்ருஷ்டிம் துல்யாம் தேவ: ஸதைவ
விததாதி |
தேவோ மஹான் பத த்வம் குருலகுவார்த்தாம் கதம்
குருஷே || 33 ||

இந்திரனுனவன் பயிர் வகைகளின் மீதும், புற்களின் மீதும் ஸமமான அளவு தான் மழையைப் பொழிகின்றுன். நீங்கள் தெய்வத்துள் சிறந்தவர். அப்படியிருக்க இவன் கௌரவிக்கப்பட வேண்டியவன். இவன் புறக்கணிக்கத்தக்கவன் என்ற பாகுபாடு ஏன் என்று கூறும்.

दिष्टोद्दिष्टं दास्याम्यन्यन्नेष्टं यदि स्फुटं वाक्यम् ।
दत्ता कथं त्वयासावजरामरता मृकण्डुजनेः ॥ ३४ ॥

திஷ்டோத்திஷ்டம் தாஸ்யாம்யந்யந்நேஷ்டம் யதி ஸ்புடம்
வாக்யம் |
தத்தா கதம் த்வயாஸாவஜராமரதா ம்ருகண்டு ஜனே: || 34 ||

உன்னுடைய முன்வினைப்பயனை உனக்கு அளிக்கின்றேன். மற்றென்றும் உனக்குக் கொடுக்க எனக்கு விருப்பமில்லை என்று மனம் விட்டுக் கூறுகின்றீர் என்ருல் முன்னர் எவ்விதம் மார்க்கண்டேயனுக்கு பிறப்பு இறப்பு இரண்டுமில்லைஎன்னும் இந்த வரம் உம்மால் அளிக்கப்பட்டது.

नादत्तं प्राप्नोतीत्येतद्वाक्यं प्रतारणामात्रम् ।
उपमन्युना कदा वा कस्मै दुग्धोदधिर्दत्तः ॥ ३५ ॥

நாதத்தம் ப்ராப்னோதீத்யேதத் வாக்யம் ப்ரதாரண மாத்ரம் |
உபமந்யுநா கதா வா கஸ்மை துக்தோததிர் தத்த: ॥ 35 ॥

எது ஒருவனுல் கொடுக்கப்படவில்லையோ அது அவனுல் கிடைக்கப்பெறுவதில்லை என்னும் கூற்று வீணனதே. உபமன்யுவினுல் எப்பொழுதாவது யாருக்காவது பாற்கடல் அளிக்கப்பட்டதா என்ன?

உபமன்யு ஒரு சிறந்த சிவ பக்தர். அவருக்கு சிவனுர் பால் வழங்கியதாக புராணங்களில் கூறப்படுகிறது. தான் பிறருக்கு அளித்ததைதான் மீண்டும் திரும்பப் பெறுகிருன் என்னும் கூற்றுக்கு இந்த உதாரணங்காட்டி ஒவ்வாது என்று கவி கூறுகின்ருர்.

प्रबलतरोन्मादाढ्यं त्वामप्यगणय्य धावमानं च ।
मच्चेतोऽपस्मारं नियमय शम्भो पदाभ्यां ते ॥ ३६ ॥

ப்ரபலதரோன்மாதாட்யம் த்வாமப்யகணய்ய தாவமானம் ச |
மச்சேதோ(அ)பஸ்மாரம் நியமய சம்போ பதாப்யாம் தே ॥ 36 ॥

ஹே சம்புவே! மிக்கவும் பித்தம் பிடித்து உம்மையும் புறக்கணித்து ஓடும் இந்த மனமாகின்ற அபஸ்மாரத்தை உமது காலடியில் கட்டுப்படுத்திவையும்.

அபஸ்மாரம் என்பது வலிப்பு நோய். அது ஒரு அரக்கனின் வடிவம் என்று மருத்துவ நூல்களில் கொள்ளப்படுகிறது. கட்டிலடங்கா மனத்தை அபஸ்மாரத்திற்கு ஒப்பிட்டு அதனைக்கட்டுப்படுத்தி வைக்க இங்கு வேண்டப்பட்டுள்ளது.

आशापिशाचिका मां भ्रमयति परितो दशस्वपि दिशासु ।
स्वीये पिशाचवर्गे सेवायै किं न योजयसि ॥ ३७ ॥

ஆசாபிசாசிகா மாம் ப்ரமயதி பரிதோ தசஸ்வபி திசாஸு |
ஸ்வீயே பிசாசவர்க்கே ஸேவாயை கிம் ந யோஜயஸி ॥ 37 ॥

ஆசை என்னும் பிசாசு என்னைப் பத்து திசைகளிலும் சுற்றி அலையச் செய்கிறது. உம்முடைய பணியாளர்களான பிசாசுக் கூட்டத்தில் ஒன்றாக என்னையும் நீங்கள் ஏன் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை?

यक्षाधीनां रक्षां त्र्यक्ष निधीनां कुतो नु वा कुरुषे ।
साक्षान्मनुष्यधर्माऽप्यहह कथं नु विस्मृतिर्मम ते ॥३८॥

யக்ஷாதீனாம் ரக்ஷாம் த்ர்யக்ஷ நிதீனாம் குதோ நு வா குருஷே |
ஸாக்ஷான் மநுஷ்ய தர்மா(அ) ப்யஹஹ கதம் நு
விஸ்ம்ருதிர் மம தே ॥ 38 ॥

முக்கண்ணனே! நவநிதிகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை குபேரன் முதலானவர்களிடம் எதற்காக ஒப்படைத்தீர்? குபேரன் 'மனுஷ்ய தர்மா'வானவன் என்றால் அம்மாதிரியான என்னை எப்படி மறந்தீர்?

இங்கு 'மனுஷ்ய தர்மா' என்னும் சொல் குபேரனைக் குறிக்கும் ஒரு மாற்றுசொல். அந்த சொல்லிற்கு மானிடனின் தர்மங்களை—லக்ஷணங்களை உடையவன் என்று பொருளைக் கொண்டு தன்னை ஏன் மறந்தார் சிவனார் என்று கவி வினவுகின்றார்.

धनदे सखित्वमेतत् तव यत् तत्रास्ति विस्मयः क इव ।
मयि निर्धने तदास्तां त्रिजगति चित्रं कियद्भावि ॥ ३९ ॥

தனதே ஸகித்வமேதத் தவ யத் தத்ராஸ்தி விஸ்மய: க இவ |
மயி நிர்த்தனே ததாஸ்தாம் த்ரிஜகதி சித்ரம் கியத்பாவி || 39 ||

குபேரனிடம் உமக்கு நட்பு எனில் அதில் வியப்பு யாது? செல்வமற்ற என்னிடம் (உமக்கு நட்பு) இருக்கட்டும். அதுவே மூவுலகிலும் எவ்வளவு வியக்கத்தக்கதாகும்?

குபேரனைப் போன்ற பணமுடையவர்களிடம் நட்பு கொள்ளுதல் என்பது உலகில் ஸாதாரணமானது. செல்வ மற்ற தன்னிடம் சிவனுர் நட்பு கொண்டால் அதுவே வியக் கத்தக்கதாகும் என்று கவி கூறுகின்ருர்.

सखितारूपनिधानं वित्तनिधानं द्विधा धनं तव यत् ।
नैककरे नृपनीतिस्तत्रान्यतरन्निधेहि मयि ॥ ४० ॥

ஸகிதாரூபநிதானம் வித்தநிதானம் த்விதா தனம் த வயத் |
நைககரே ந்ருபநீதிஸ்தத்ராந்யதரந்நிதேஹி மயி || 40 ||

உம்மிடமுள்ள இருவகைச் செல்வங்களான நட்பு பூணுதல், செல்வத்தை அளித்தல் என்பவற்றில் ஒன்றை எம்மிடம் கொடும். நீதிநெறியைப் பின்பற்றும் வேந்தர்கள் ஒருவரிடமே யாவற்றையும் கொடுப்பதில்லையல்லவா?

குபேரனிடம் நிதியைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை விட்டால் தன்னிடம் நட்பு பூணவும், அல்லது குபேரனிடம் நட்பே அவருக்கு விருப்பமானுல் நிதிகளைக் காக்கும் பொறுப்பைத் தன்னிடமளிக்குமாறும் கவி சிவனுரைக் கேட் கின்ருர்.

पालय वा मां मा वा मत्तनुभूता तु पञ्चभूततति: ।
पोष्यावश्यं भवता भविता नो चेन्न भूतपति: ॥ ४१ ॥

பாலய வா மாம் மா வா மத்தநுபூதா து பஞ்சபூதததி: |
போஷ்யாவச்யம் பவதா பவிதா நோ சேந்ந பூதபதி: ॥ 41 ॥

என்னைக் காத்தருளும் அல்லது காத்தருளாமல் போம். நீங்கள் எப்படியும் என்னைக் காக்க வேண்டியவராவீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் பூதங்களின் தலைவர். என்னுடலில் பஞ்ச பூதங்களில் சேர்க்கை உள்ளது. அப்படி இல்லை எனில் நீங்கள் பூதங்களின் தலைவரல்ல.

இங்கு 'பூத' என்னும் சொல்லிற்கான இரு வேறு கருத்துகளைக் கொண்டு கவி தன் கருத்தைக் கூறியுள்ளளார்.

अतिकोमलं मनस्ते मुनिभिर्गीतं कुतोऽधुना कठिनम् ।
मन्ये विपाशनार्थं कठिनं चेतस्त्वया विहितम् ॥ ४२ ॥

அதிகோமலம் மனஸ்தே முனிபிர் கீதம் குதோ(அ)துநா கடினம் |
மன்யே விபாசனார்த்தம் கடினம்சேதஸ்த்வயா விஹிதம் ॥ 42 ॥

உம்முடைய மனமானது மிகவும் மென்மையானது என்று முனிவர்களால் போற்றப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது அது எவ்விதம் கடினமாக உள்ளது? 'கால கூடம்' என்னும் நஞ்சைப் பருகுவதற்காக உம் மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டீர் என்று நினைக்கிறேன்.

मां द्रष्टुमष्टमूर्ते करुणा तेऽद्यापि किं न वोल्लसति ।
भिक्षाप्रसङ्गतो वा कियतां नो यासि सदनानि ॥ ४३ ॥

மாம் த்ரஷ்டுமஷ்டமுர்த்தே கருணா தே (அ)த்யாபி கிம் ந வோல்லஸதி |
பிக்ஷா ப்ரஸங்கதோ வா கியதாம் நோ யாஸி ஸதனானி ॥ 43 ॥

ஹே எண்வித உருவானவனே! என்னைக்காண உமக்கு இன்னமும் ஏன் கருணை உண்டாகவில்லை. பிக்ஷை எடுக்கும் காரணமாக எவ்வளவு வீடுகளில் நீர் செல்லாமலிருக்கின்றீர்?

அஷ்டமூர்த்தி என்பது ஐம்பூதங்களும், கதிரவன், சந்திரன், யஜமானன் எனப்படுவதாம். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சென்று பிக்ஷை எடுக்கும் சிவனுருக்கு தான் எங்கும் செல்வதில்லை என்று கூறி தனக்கு பரிவு காட்டாத காரணஞ் சொல்லி தப்ப முடியாது என்று கூறுகிருர்.

वित्ताधिपः सखा ते भार्या देहे तवान्नपूर्णाख्या ।
ऊरीकृतं न दूरीकुरुषे भिक्षाटनमपीश ॥ ४४ ॥

வித்தாதிப: ஸகா தே பார்யா தேஹே தவாந்நபூர்ணாக்யா |
ஊரீக்ருதம் ந தூரீகுருஷே பிக்ஷாடநமபீச ॥ 44 ॥

ஈசனே! குபேரன் உமது நண்பன். உமது மனைவி உம்முடைய உடலிலேயே இருக்கும் அன்னபூரணி என்பவள். இருந்தும் தான் ஏற்றுக் கொண்ட 'பிக்ஷை' எடுத்து சுற்றுதல் என்னும் பணியை நீர் விடுவதில்லை.

नाङ्गीकृतो मया त्वं तत एव न दर्शनं मम तवास्ति ।
इति नोत्तरं प्रदेयं शिव शिव विश्वेशनामासि ॥ ४५ ॥

நாங்கீக்ருதோ மயா த்வம் தத ஏவ ந தர்சனம் மம தவாஸ்தி |
இதி நோத்தரம் ப்ரதேயம் சிவ சிவ விச்வேசநாமாஸி ॥ 45 ॥

ஹே சிவனே! உன்னை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதனுல் தான் உனக்கு என் தரிசனம் கிடைக்கவில்லை என்று பதில் கூற வேண்டாம். நீங்கள் உலகமனைத்துக்கும் நாயகனுவீர்கள்.

यदि देहगेहरूपं ददासि देशाधिकारकार्यं मे ।
रसनाख्यलेखपत्रे सुदृढां कुरु नाममुद्रां ते ॥ ४६ ॥

யதி தேஹகேஹரூபம் ததாஸி தேசாதிகாரகார்யம் மே |
ரஸனுக்ய லேகபத்ரே ஸுத்ருடாம் குரு நாம முத்ராம்தே
|| 46 ||

இவ்வுடலாகின்ற இந்த என்னுடைய வீட்டிற்கு என்னை அதிகாரியாக நியமிக்கின்றீர் என்றுல் என் நாவாகின்ற ஒலையில் உமது பெயரை நிலையாகப் பொறித்துவிடும்.

रसनोक्तं कुरु सर्वं शिव तव नामाधिमुद्रितास्तीयम् ।
गणयसि मुद्रां न हि चेत् प्रभुतोच्छिन्ना तवैव स्यात् ॥

ரஸனேக்தம் குரு ஸர்வம் சிவ தவ நாமாதி
முத்ரிதாஸ்தீயம் |
கணயஸி முத்ராம் நஹி சேத் ப்ரபுதோச்சின்ன தவைவ
ஸ்யாத் || 47 ||

ஹே! சிவனே! எந்நாவு கூறும் யாவற்றையும் செய்யும். ஏனெனில் அதில் உமது உத்தரவு பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது அல்லவா! முத்திரை பொறித்ததை நீர் பொருட்படுத்த வில்லை என்றுல் உம்முடைய பிரபுத்தன்மையே புறக்கணிக்கப் பட்டதாகும்.

अत्याटिनं करालं भिक्षायुक्तं कपालशूलकरम् ।
मद्दारिद्र्यं भैरवरूपं कुरु चार्धचन्द्रयुतम् ॥ ४८ ॥

அத்யாடினம் கராலம் பிக்ஷாயுக்தம் கபாலசூலகரம் |
மத்தாரித்ர்யம் பைரவரூபம் குரு சார்த்தசந்த்ரயுதம் || 48 ||

சுற்றித் திரியும் கோரமான பிக்ஷை எடுக்கும் கோலத்துடன் மண்டை ஓடும், சூலமும் கையில் ஏந்தி, தலையில்

பிறைச்சந்திரனையணிந்த உமது பைரவ உருவை எனக்கு அளியும். சுற்றித் திரியும் கோரமான பிச்சைக்காரன் வடிவுடைய என்னுடைய ஏழ்மையை கழுத்தில் கைகொடுத்துத் தள்ளிவிடும்.

'அர்த்த சந்த்ரயுதம்' என்றால் கழுத்தில் பிறைமதியின் வடிவில் கையை வைத்து (தள்ளுதல்) அம்மாதிரி வடிவைக் கொண்டவன் என்று பொருளாகும். மண்டை ஓடு, அச்சம் தரும் வடிவம் முதலிய வடிவுடன் இதுவும் சேர்ந்து பைரவரின் முழு வடிவையும் பெற்றதாக ஆகிவிடும்.

दारिद्र्यचण्डरश्मौ प्रतपति केदारवच्च मयि शुष्के ।
जलधरतायां सत्यां त्वयि शिव नाद्यापि समुपैषि ॥४९॥

தாரித்ர்யசண்டரச்மௌ ப்ரதபதி கேதாரவச்ச மயி சுஷ்கே |
ஜலதரதாயாம் ஸத்யாம் த்வயி சிவ நாத்யாபி ஸமுபைஷி ॥ 49 ॥

ஏழ்மை என்னும் சுடரும் கதிரவன் என் மீது வீழ்ந்து என்னைச் சுடும்பொழுது கேதாரம் என்னும் க்ஷேத்திரம் போன்று நான் காய்ந்திருக்கையில் உம்மிடம் மேகம் போன்ற தன்மை இருப்பினும் ஹே சிவனே! நீர் இன்னும் வந்தபாடில்லை.

ஏழ்மையைக் களைய வல்லமை பெற்ற சிவனார் இன்னமும் அருள்பாலிக்கவில்லை என்று பொருள்.

दारिद्र्याख्यमनोभूः क्लीबं चेतोऽपि मोहयत्यनिशम् ।
एनं लीनं कर्तुं धन्यः कोऽन्यस्त्वदन्योऽस्ति ॥ ५० ॥

தாரித்ர்யாக்யமனோபூ : க்லீபம் சேதோ(அ)பி மோஹயத்யநிசம் |
ஏனம் லீனம் கர்த்தும் தன்ய : கோ(அ)ன்யஸ்த்வதன்யோ(அ) ஸ்தி ॥ 50 ॥

ஏழ்மை என்னும் காமன் அலியாயினும் மனத்தை எப்பொழுதும் மோஹமடையச் செய்கின்றான். உம்மைத்தவிர இந்த காமனை அழிக்க வல்லவர் வேறெவர்தான் உள்ளனர்?

காமனை அழித்த சிவனுரைத் தவிர வேறொருவருமில்லை என்பது பொருள்.

भालानलाक्षियुक्तस्त्रिजगति नान्यो मदन्य इति ।
गर्वं मा वह यावद्दारिद्र्याग्निः कपाले मे ॥ ५१ ॥

பாலானலாக்ஷியுக்தஸ்த்ரிஜகதி நான்யோ மதன்ய இதி ।
கர்வம் மா வஹ யாவத்தாரித்ர்யாக்னி: கபாலே மே ॥ 51 ॥

ஏழ்மையென்னும் அனல் என்னுடைய தலையில் (மண்டை ஓட்டில்) எதுமட்டும் இருக்கிறதோ அதுவரை நெற்றியில் அனலான கண்ணை உடையவர் தம்மைத் தவிர வேறெவரும் மூவுலகிலும் இலர் என்று இறுமாப்பு அடையாதீர்கள்.

चेतः कुरु मा कलहं तव वैक्लव्येऽपि शम्भुना प्रभुणा ।
न वदति यद्यपि भर्ता तवोपकर्ता स एवास्ति ॥ ५२ ॥

சேத : குரு மா கலஹம் தவ வைக்லவ்யே(அ)பி சம்புனா ப்ரபுணா ।
ந வததி யத்யபி பர்த்தா தவோபகர்த்தா ஸ ஏவாஸ்தி ॥ 52 ॥

ஏ! மனமே! உன்னுடைய அல்லல் படும் வேளையிலும் பிரபுவான சம்புவுடன் (சிவனுருடன்) தாபப்படாதே. அந்தத் தலைவன் யாதொன்றும் கூறுவிடினும் அவர்தான் உனக்கு உபகாரம் செய்பவர் ஆவார்.

अयि चित्त वित्तलेशे सहजप्रेम्णा कियन्नु लुब्धमसि ।
न तथापि तद्वियोगः केवलमास्ते शिवेनापि ॥ ५३ ॥

அயி சித்த வித்தலேசே ஸஹஜப்ரேம்ணு கியந்நு லுப்தமஸி |
ந ததாபி தத்வியோக: கேவலமாஸ்தே சிவேணுபி || 53 ||

ஏ மனமே! சிறிதளவு செல்வத்தின் மீதும் எவ்வளவு இயல்பான நாட்டமும் பேராசையும் கொண்டுள்ளாய். அதனின்றும் சிறிதளவேனும் பற்றற்றிருப்பதில்லை. ஆனுல் பரமசிவனிடமிருந்து மட்டும் விலகியவனுகவே இருக்கின்றுய்.

செல்வமும் கிடைப்பதில்லை. பரமசிவனையும் அடைவதில்லை. செல்வத்தில் எவ்வளவு பற்று உள்ளதோ அவ்வளவு பற்று பரமசிவனிடம் இருக்குமாயின் பரமசிவனை அடைவது மிகவும் எளிது என்பது கருத்து.

பின்வரும் 20 செய்யுட்களில் உடலுறுப்பு ஒவ்வொன்றையும் அழைத்து பரமசிவனைப் பணிய வேண்டுகின்றுர்.

चेतः कीर विहारं परिहर परितः स्वयं प्रयत्नेन ।
अत्तुं कालविडालो धावति शिवपञ्जरं प्रविश ॥ ५४ ॥

சேத: கீர விஹாரம் பரிஹர பரித: ஸ்வயம் ப்ரயத்னேந |
அத்தும் காலவிடாலோ தாவதி சிவபஞ்ஜரம் ப்ரவிச || 54 ||

மனமெனும் கிளியே! காப்பவர் எவருமின்றி சிரமப்பட்டுச் சுற்றி அலைவதை நீ விடுவாயாக. காலனென்னும் பூனையானது உன்னைப் பிடித்துச் சாப்பிடத் தாவுகிறது. சிவனென்னும் கூட்டிற்குள் நுழைந்து விடு.

பரமசிவனென்னும் கூட்டிற்குள் நுழைந்தவரை காலன் என் செய்வான்? பரமசிவன் காலகாலனன்றே?

चेतः सदागते त्वं प्रत्याशावात्ययानुगतमूर्तिः ।
मा वह विषयारण्ये लीनो भव सच्चिदाकाशे ॥ ५५ ॥

சேத: ஸதாகதே த்வம் ப்ரத்யாசாவாத்யயானுகத மூர்த்தி: |
மா வஹ விஷயாரண்யே வீஞே பவ ஸச்சிதாகாசே ॥ 55 ॥

மனமாகிற காற்றே! நம்பிக்கை என்னும் பெருங் காற்று மண்டலத்திஞல் கவரப்பட்டு பொருட்கள் என்னும் காட்டினுள் வீசிவிடாதே. ஸத், சித் என்னும் வானவெளி யில் இறைவனிடம் உறைந்து விடுவாயாக.

அம்மாதிரி இறைவனிடம் உறைவதால் மன அமைதி கிடைக்கும் என்பது பொருள்.

चेतः शृणु मद्वचनं मा कुरु रचनं मनोरथानां त्वम् ।
शरणं प्रयाहि शर्वं सर्वं सकृदेव सोऽर्पयिता ॥ ५६ ॥

சேத: ச்ருணு மத்வசனம் மா குரு ரசனம் மஞேரதாஞம் த்வம் |
சரணம் ப்ரயாஹி சர்வம் ஸர்வம் ஸக்ருதேவ ஸோ(அ)ர்ப்ப யிதா ॥ 56 ॥

மனமே! நான் கூறுவதைக் கேள். மனக்கோட்டைகளை நீ கட்டாதே. பரமசிவனைச் சரணம் அடைவாய். யாவற் றையும் நொடிப்பொழுதில் அளிப்பவர் அவரே ஆவார்.

பரமனைத் தஞ்சம் புகுந்தாலே போதும். மனத்தில் வேறென்றும் எண்ண வேண்டியதில்லை. நாம் விரும்பிய தெல்லாம் கொடுக்கும் வள்ளல் அவர் ஒருவரை நாம் நினைத்தல் ஒன்றே போதும்.

भ्रातः शृणु मच्चेतो मा नय कालं त्वितस्ततो भ्रमणात् ।
कालक्षेपेच्छा चेदवलम्बय कालकालं त्वम् ॥ ५७ ॥

ப்ராத: ச்ருணு மச்சேதோ மா நய காலம் த்விதஸ்ததோ ப்ரமணுத் |
காலக்ஷேபேச்சா சேதவலம்பய காலகாலம் த்வம் ॥ 57 ॥

என் ஸஹோதரனுகிய மனமே கேள்! இங்குமங்கும் அலேவதில் காலத்தை வீண் போக்காதே. காலத்தைப் போக்க விருப்பமாயின் காலகாலனே நீ உறுதியாகப் பிடித்துக் கொள்.

'கால' என்னும் சொல்லிற்கு இரு பொருள்கள். முதலாவது நேரத்தைக் குறிக்கும். இரண்டாவது யமனேக் குறிக்கும். 'காலகால' என்பது பரமசிவனேக் குறிக்கும் சொல். பரமனல்லவா தன் பக்தன் மார்க்கண்டேயனுக்காக காலனே அடக்கியவர்; காலத்தைப் போக்குதல் அல்லது காலனே உதறித்தள்ளுதல் என்று 'காலக்ஷேப' என்னும் சொல்லிற்குப் பொருள்.

अयि चेतोविहग त्वं विषयारण्ये भ्रमन्नसि श्रान्तः ।
विश्रामकामना चेच्छिवकल्परुहे चिरं तिष्ठ ॥ ५८ ॥

அயி சேதோவிஹக த்வம் விஷயாரண்யே ப்ரமந்நஸி ச்ராந்த: |
விச்ராமகாமனு சேச்சிவ கல்பருஹே சிரம் திஷ்ட || 58 ||

மனமென்னும் பறவையே! பொருட்கள் என்னும் காட்டில் சுற்றித்திரிந்து நீ களேத்து விட்டாய். ஓய்வுபெற விருப்பமிருக்குமாயின் சிவனென்னும் கல்பவிருக்ஷத்தில் நிலேத்து இரு.

கல்ப விருக்ஷமென்பது வேண்டியதைக் கொடுக்கும் தெய்வீகமான மரம். பரமன் அதற்கொப்பானவர். விஷயம் என்னும் காட்டில் சுற்றி அலேயவேண்டாம். அவரிடம் மனம் நிலேத்து நின்ருல் அவர் வேண்டியதைத் தருவார்.

चेतो मधुकर दूरं दूरं कमलाशया कुतो यासि ।
ध्यानादनुपदमेतच्छिवपदकमलं तवायाति । ५९ ॥

சேதோ மதுகர தூரம் தூரம் கமலாசய குதோ யாஸி |
த்யாஞதனுபத மேதச்சிவபதகமலம் தவாயாதி ॥ 59 ॥

மனமென்னும் தேனீயே! தாமரையின் மீது அல்லது செல்வத்தின் மீது விருப்பினுல் எதற்காக மிக்க தொலைவு செல்கின்ருய்? தியானம் செய்தால் உடனேயே சிவஞரின் பாதத்தாமரை உன் முன்னர் தோன்றுமல்லவா!

தாமரையைத் தேடி மிக்க தொலைவு செல்ல வேண்டிய தில்லை. மனத்தில் நினைத்தாலே சிவஞரின் பாதமெனும் தாமரை நம் கண்முன்னர் தோன்றும்.

चेतश्चकोर तापं भूपं संसेव्य किं वृथा यासि ।
यदि चन्द्रिकाभिलाषो निकषा भव चन्द्रचूडस्य ॥ ६० ॥

சேதச்சகோர தாபம் பூபம் ஸம்ஸேவ்ய கிம் வ்ருதா யாஸி |
யதி சந்த்ரிகாபிலாஷோ நிகஷா பவ சந்த்ரசூடஸ்ய ॥ 60 ॥

மனமென்னும் சகோரப் பறவையே! மன்னனை வணங்கி வீணே ஏன் சோர்வடைகின்ருய்? சந்திரிகையின் மீது விருப்பமாயின் சந்திரனைத் தலையில் அணிந்தவரின் (சிவஞரின்) அருகில் இரு.

சகோரமென்னும் பறவை சந்திரிகை என்னும் நிலவொளியினுல் உயிர் வாழ்வது. மனத்தை சகோர என்னும் பறவையுடன் ஒப்பிட்டு நிலவை நிலைத்துத் தாங்கும் பரமனைப் பணியச் சொல்கிருர். பரமனை நாடிஞல் கிடைக்கும் என்பது பொருள்.

चेतः कुरङ्ग गीते रक्तं चेतस्तवास्त्वनवगीते ।
भगवद्गीतागीते नगजाकलिते तदारचय ॥ ६१ ॥

சேத: குரங்க கீதே ரக்தம் சேதஸ்தவாஸ்த்வ நவகீதே |
பகவத் கீதாகீதே நகஜாகலிதே ததாரசய || 61 ||

மனமாகிய மானே! பழிக்கக்கூடாத இசையில் உன் மனம் லயிக்கட்டும். அந்த மனத்தை பகவத்கீதையில் கூறப்பட்ட பார்வதியின் மணாளனை சிவனாரிடம் ஈடுபடச் செய்.

பகவத்கீதையில் கண்ணன் பார்த்தனுக்குக் காட்டியது சிவ வடிவமே என்று சிவதத்வவிவேகத்தில் ஸ்ரீமத் அப்பைய தீக்ஷிதர் அவர்கள் கூறியிருக்கிருர்.

रसने निन्दाव्यसने पैशुन्ये वा न वाग्मितां याहि ।
त्रिपुरारिनाममालां जितकालां शीलयाशु त्वम् ॥ ६२ ॥

ரஸனே நிந்தாவ்யஸனே பைசுன்யே வா ந வாக்மிதாம்யாஹி |
த்ரிபுராரி நாமமாலாம் ஜிதகாலாம் சீலயாசு த்வம் || 62 ||

ஏ! நாவே! பிறரைப் பழிப்பதிலும். மற்றவரைக் குறை கூறி நட்பைக் குலைப்பதிலும் உன்னுடைய சொற்செல்வத்தைப் பெருக்காதே! திரிபுரம் எரித்தவருடையதும், காலனை வென்றவருடையதுமான (சம்போ! சங்கர!) என்னும் பெயர்களை நீ கூறு.

रसने रसान् समस्तान् रसयित्वा तद्विवेचने कुशला ।
असि तद्वदाशु पश्येः शिवनाम्नः को रसोऽयमिति ॥ ६३

ரஸனே ரஸான் ஸமஸ்தான் ரஸயித்வா தத்விவேசனே குசலா |
அஸி தத்வதாசு பச்யே: சிவநாம்ன: கோ ரஸோ(அ)யமிதி || 63 ||

ஏ! நாவே! புளிப்பு, இனிப்பு முதலான பல்வேறு சுவைகளை ருசித்து அவைகளைப் பிரித்து அறிவதில் திறமையுடை

யதாக இருக்கின்றாய். அதுபோலவே சிவனென்னும் பெயரில் யாது சுவை உள்ளது என்று உடனேயே கண்டு அறிவாய்.

शिवनामसल्लतां त्वं रसनापल्लव कदापि न विहातुम् ।
यदि वाञ्छसे तदा मा कोमलतां सर्वथा जहिहि ॥ ६४ ॥

சிவநாமஸல்லதாம் த்வம் ரஸனுபல்லவ கதாபி ந விஹாதும் |
யதி வாஞ்சஸே ததா மா கோமலதாம் ஸர்வதா ஜஹிஹி ॥ 64 ॥

ஏ! நாவான துளிரே! சிவனுடைய பெயரெனும் நற்கொடியை ஒரு பொழுதும் விட்டுவிட விருப்பமில்லையெனில் உன்னுடைய மென்மையான தன்மைமை எப்பொழுதும் விட்டுவிடாதே.

எதுவரை மென்மை இருக்கிறதோ அதுவரை சிவனின் பெயர் குடி கொண்டிருக்கும் என்பது பொருள்.

हालाहलस्य तापः शशिना गङ्गाम्बुना न यदि याति ।
शिव मा गृहाण भुजगान् मद्रसनापल्लवे स्वपिहि ॥६५॥

ஹாலாஹலஸ்ய தாப: சசினு கங்காம்புனு ந யதி யாதி |
சிவ மா க்ருஹாண புஜகான் மத்ரஸனு பல்லவே ஸ்வபிஹி ॥ 65 ॥

ஹாலாஹல நஞ்சின் தாபம் பிறைமதியினுலோ கங்கையின் நீரினுலோ அகலவில்லை எனில் ஹே சிவனே! அரவங்களை பிடித்துக் கொள்ள வேண்டாம். என்னுடைய நாவான துளிரில் உறங்குவீர்

लोचन कोऽभूल्लाभः सर्वानेव द्विलोचनान् वीक्ष्य ।
दृष्टस्त्रिलोचनश्चेत् सफलं जन्मैव ते भावि ॥ ६६ ॥

லோசன கோ(அ) பூல்லாப: ஸர்வானேவ த்விலோசநான் வீக்ஷ்ய |
த்ருஷ்டஸ்த்ரிலோசனச்சேத் ஸபலம் ஜன்மைவ தே பாவி || 66 ||

ஏ! கண்களே! இரு கண்களையுடைய யாவரையும் பார்த்து என்ன பலன்? முக்கண்ணனைக் கண்டால் உன்னுடைய வரப்போகும் பிறவி பயனுடைத்தாகும்.

கண்கள் காணவேண்டியது பரமனையே. மற்ற அழிவுறும் பொருட்களையோ மாந்தரையோ கண்டு யாது பயன். பரமனை புறக் கண்ணால் கண்டு அகக்கண்ணில் நிறுத்த நமது வரப்போகும் பிறவி பயனுடையதாகும்.

नालोकते यदि त्वां मन्नेत्रं कृष्णमस्तु मुखमस्य ।
स्वां त्र्यक्ष दक्षतां मे दर्शय नयनावलोकस्य ॥ ६७ ॥

நாலோகதே யதி த்வாம் மந்நேத்ரம் க்ருஷ்ணமஸ்து முகமஸ்ய |
ஸ்வாம் த்ரயக்ஷ தக்ஷதாம் மே தர்சய நயனாவலோகஸ்ய || 67 ||

என்னுடைய கண் உம்மைப் பார்க்கவில்லையெனில் அந்தக் கண்ணின் விழி இருள் சூழ்ந்திருக்கட்டும். ஹே! முக்கண்ணனே! (கதிரவன், மதி, நெருப்பு இம்மூன்றையும் கண்களாக உடையவன்) கண்களால், பார்க்கப்படும் சக்தியை எனக்குக் காட்டி அருளும்.

என்னால் உம்மைக் காண முடியாவிடினும் எனக்கு நீர் புலப்படுவது என்பது முடியாததன்று.

त्वं लोचनान्धकारे द्रष्टुं वस्त्वन्धकारभिन्नं किम् ।
वाञ्छस्यनेन मञ्जेऽदृश्यमपीदं त्वया दृश्यम् ॥ ६८ ॥

த்வம் லோசனுந்தகாரே த்ரஷ்டும் வஸ்த்வந்தகாரபின்னம் கிம் |
வாஞ்சஸ்யனேந ஸங்கே(அ)த்ருச்யமபீதம் த்வயா த்ருச்யம் ॥ 68 ॥

ஏ! கண்ணே! இருளில் ஒளியை (அல்லது மெய்யறிவை) நீ காண விரும்புகிருயா? (மெய்யறிவென்னும் ஒளிமயமான) இந்த (சிவனுடன்) தொடர்பு கொண்டால் காணமுடியாத இந்த ஒளிவடிவம் உன்னுல் காண முடியும்.

அறிவின்மையோடு தொடர்பு கொண்டால் உனக்கு ஒருபொழுதும் மெய்யறிவு ஏற்படாது. மெய்யறிவு ஏற்பட சிவ வழிபாடு அவசியம் என்பதுகருத்து.

श्रवण सखे शृणु मे त्वं यद्यपि जातो बहुश्रुतोऽस्ति भवान् ।
शब्दातीतं श्रोतुं शिवमन्त्रात् कोऽपरो मन्त्रः ॥ ६९ ॥

ச்ரவண ஸகே ச்ருணுமே த்வம் யத்யபி ஜாதோ பஹு ச்ருதோ(அ)ஸ்திபவான் |
சப்தாதீதம் ச்ரோதும் சிவமந்த்ரான் கோ(அ)பரோ மந்த்ர: ॥ 69 ॥

நண்பனுகிய செவியே! நீபல மேம்பட்ட கருத்துக்களே கேட்டிருப்பினும் நான் கூறுவதைக் கேள். ஒலிக்கப்பாற் பட்டவைகளேக் கேட்க சிவமந்திரத்தைத் தவிர வேறெந்த மந்திரம் தான் உள்ளது?

घ्राणं प्राणसखो मे भवसि भवान् पार्थिवोऽसि किमु वान्यत् ।
शिवपदकमलामेदे मोदं गन्तासि यदि शीघ्रम् ॥ ७० ॥

க்ராணம் ப்ராணஸகோ மே பவஸி பவான் பார்த்திவோ (அ)ஸி கிமு வான்யத் |
சிவபதகமலாமேதே மோதம் கந்தாஸி யதி சீக்ரம் ॥ 70 ॥

ஏ மூக்கே! நீ என்னுடைய ஆருயிர் நண்பனாக இருக்கின்றாய். நீ நுகரும் புலனோ அல்லது வேறெதாகிலும் சரி. சிவனாரின் திருவடித் தாமரைகளின் நறுமணத்தினால் விரைவில் ஆனந்தத்தை அடையப் போகின்றாய் என்றால் அப்பொழுது நீ பெரும் பேற்றை பெற்றவன் (அரசன்) அல்லவா.

'பார்த்திவ' என்னும் சொல்லிற்கு 'ப்ருத்வி'யுடன் சம்பந்தப்பட்டது என்று பொருள். அதாவது நுகரும் சக்தியைப் பெற்றது. புவியுடன் சம்பந்தப்படுத்தி கூறப் படுவது, 'பார்த்திவ' என்ற சொல்லிற்கு அரசன் என்றும் பொருள்.

रामास्पर्शसुखे ते नितरां भो विग्रहाग्रहोऽस्ति यदि ।
आलिङ्गयार्धरामं रामाभिन्नः स्वयं भवसि ॥ ७१ ॥

ராமாஸ்பர்சஸுகே தே நிதராம் போ விக்ரஹாக்ரஹோ (அ)ஸ்தி யதி |
ஆலிங்கயார்தராமம் ராமாபின்ன: ஸ்வயம் பவஸி ॥ 71 ॥

ஏ! உடலே! பெண்ணைத் தொட்டு மகிழ்வதில் மிக்க ஆர்வம் இருந்தால் பெண்ணொரு பாக வடிவின்பால் ஈடுபடுவாயாக. அப்பொழுது நீயும் பெண்ணினின்றும் பிறிதொரு உருவு இல்லாதவனாக ஆகி விடுவாய்.

சிவனாருடன் 'ஸாரூப்யம்' ஏற்பட்டால் நீயும் பெண்ணுருவுடன் ஒன்றியவனாக ஆகிவிடுவாய்.

विग्रह विग्रहमेव त्वं कुरु देवेन नामुना सख्यम् ।
रुचिरप्यस्मिन् शम्भौ जनयत्यरुचिं स्वदेहेऽपि ॥ ७२ ॥

விக்ரஹ விக்ரஹமேவ த்வம் குரு தேவேன நாமுனா ஸக்யம் |
ருசிரப்யஸ்மின் சம்பௌ ஜனயத்யருசிம் ஸ்வதேஹே(அ)பி ॥ 72 ॥

ஏ! உடலே! சிவனுருடன் கலஹமே செய். அவருடன் நட்பு கொள்ளாதே. ஏனெனில் அவரிடம் பற்றேற்பட்டால் தன்னுடல் மீது பற்றற்றுப் போய்விடும்.

संमीलयाशु रामां त्वद्वामाङ्गान्मया समं शम्भो ।
जातं ममापि यस्माद् दुःखेनार्धं शरीरमिदम् ॥ ७३ ॥

ஸம்மீலயாசு ராமாம் த்வத்வாமாங்காந்மயா ஸமம் சம்போ |
ஜாதம் மமாபி யஸ்மாத் து:கேநார்தம் சரீரமிதம் ॥ 73 ॥

ஹே! சம்புவே! துயரத்தினுல் என்னுடைய உடலும் பாதியாக ஆகிவிட்டது என்பதினுல் எனக்குச் சமமாக நீரும் உமது இடது பக்கத்திலிருந்து உம் மனைவியை நிராகரித்து விடும்.

சிவனுர் தன் உடலிலிருந்து பார்வதியை நீக்கிவிட்டால் அவர் பாதி உடலைப் பெற்றவராவார். அது போலவே தானும் துயரத்தினுல் பாதி உடலுடன் இருப்பதாகக் கவி கூறுகின்முர்.

अपराधकारिणं मां मत्वा शम्भो यदि त्यजस्येवम् ।
व्याधः शिरसि पदं ते दत्वा न जगाम किं मुक्तिम् ॥

அபராதகாரிணம் மாம் மத்வா சம்போ யதி த்யஜஸ்யேவம் |
வ்யாத: சிரஸி பதம் தே தத்வா ந ஜகாம கிம் முக்திம் ॥ 74 ॥

ஹே! சம்புவே! தவறு செய்தவன் நான் என்று என்னைப் புறக்கணிப்பீராஞல் வேடனெருவன் உம் தலை மீது தன் காலை வைத்து முக்தியைப் பெறவில்லையா?

தவறு செய்தவனைப் புறக்கணிப்பது என்பது பெரியோர் களின் கோட்பாடு அல்ல. அம்மா திரியே கண்ணப்பன் தன் மீது காலை வைத்ததையும் பொறுத்த பரமன் தான் தவறு

செய்யினும் தன்னைப் புறக்கணித்தல் முறையன்றென கவி கூறுகின்றார்.

पार्थः कलहं धनुषा ताडनमपि मूर्ध्नि ते न किं कृतवान्
तत्रापि ते प्रसन्नं चेतः सखे मयि कुतो न ॥ ७५ ॥

பார்த்த: கலஹம் தனுஷா தாடனமபி மூர்த்நி தே ந கிம் க்ருதவான் |
தத்ராபி தே ப்ரஸன்னம் சேத: ஸகே மயி குதோ ந || 75 ||

பார்த்தன் தன் வில்லினால் உம் தலையிலடித்து உம்முடன் சண்டை செய்யவில்லையா? அப்படியிருப்பினும் உம்முடைய மனம் அவனிடம் மகிழ்ச்சி கொண்டது. உம் நண்பனான என்னிடம் ஏன் அவ்வாறில்லை.?

தன்னை அடித்து வருத்திய அருச்சுனனிடம் வேடவன் உருவில் வந்த பரமன் மகிழ்ந்தது யாவரும் அறிந்ததே அடித்து வருத்தியவனுக்கருளும் பரமன் அன்பனுக்கு அருள் புரியாதது எங்ஙனம்?

त्वयि तुष्टे रुष्टे वा शिव का चिन्ता स्वदुःखभङ्गे मे ।
उष्णं वानुष्णं वा शमयति सलिलं सदैवाग्निम् ॥ ७६ ॥

த்வயி துஷ்டே ருஷ்டே வா சிவ கா சிந்தா ஸ்வது:க-பங்கே மே |
உஷ்ணம் வாநுஷ்ணம் வா சமயதி ஸலிலம் ஸதைவாக்நிம் || 76 ||

ஹே! சிவனே! நீங்கள் மகிழ்ந்திருந்தாலும், சினந்திருந்தாலும் சரி என் துயரம் களையப் பெறுவதைப் பற்றிய கவலையே எனக்கு இல்லை. சூடாக இருந்தாலும் அல்லது குளிர்ந்திருந்தாலும் நீரானது நெருப்பை எப்பொழுதும் அணைத்து விடுமல்லவா?

दोषाकरे द्विजिह्वे रतिमतिशयितां करोषि यदि शम्भो ।
अहमस्मि तथा वितथा कुरुषे मां दृक्पथातीतम् ॥ ७७ ॥

தோஷாகரே த்விஜிஹ்வே ரதிமதிசயிதாம் கரோஷி யதி சம்போ |
அஹமஸ்மி ததா விததா குருஷே மாம் த்ருக்பதாதீதம் ॥ 77 ॥

ஹே! சம்புவே! சந்திரனிடமும் (குறைபாடு உள்ளவரிடமும்), அரவினிடமும் (தீயவரிடமும்) அவைகளை அணிகலனாகக் கொள்ளும் வண்ணம் அளவற்ற ஈடுபாடு உள்ளதெனில் நான் அப்படிப்பட்டவன் தான். எதுவும் பயனின்றி என்னை காணத் தகாதவனாக ஆக்குகின்றீர்.

நான் குறைகளின் இருப்பிடமும், தீயவனும் என்று பொருள்பட இரு பொருள் தரும் சொற்களை கவி கையாண்டுள்ளார்.

चेतो मदीयमेतत्सेवाचौर्ये यदि प्रसक्तं ते ।
दण्डय नितरां शम्भो सर्वस्वं लुण्ठयैतस्य ॥ ७८ ॥

சேதோ மதீயமேதத் ஸேவாசௌர்யே யதி ப்ரஸக்தம் தே |
தண்டய நிதராம் சம்போ ஸர்வஸ்வம் லுண்டயைதஸ்ய ॥ 78 ॥

இந்த என்னுடைய மனமானது உமக்கு ஸேவை செய்தல் என்னும் திருட்டுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளது எனில் அதனை கடுமையாக தண்டித்து விடுங்கள். அதனுடைய யாவற்றையும் அபகரித்து விடுங்கள்,

सदनं प्रत्यागमनं कुशलप्रश्नोक्तिरस्तु दूरतरे ।
आलोकनेऽपि शम्भो यदि सन्देहः कथं जीवे ॥ ७९ ॥

ஸதனம் ப்ரத்யாகமனம் குசலப்ரச்னோக்திரஸ்து தூரதரே |
ஆலோகனே(அ)பி சம்போ யதி ஸந்தேஹ: கதம் ஜீவே ॥ 79 ॥

வீட்டை நோக்கி வருதல், நலபுலன்கள் விசாரித்தல் முதலியவை தொலைவிலேயே இருக்கட்டும். ஹே! சம்புவே! பார்ப்பதில் கூட ஐயமென்றால் நான் எங்ஙனம் உயிர் வாழ்வேன்?

आवाहितः स्वभक्तैस्त्वरयैवायासि सर्वपाषाणे ।
चित्तोपले मदीये हे शिव वस्तुं कुतोऽस्यलसः ॥ ८० ॥

ஆவாஹித: ஸ்வபக்தைஸ்த்வரயைவாயாஸி ஸர்வ-
பாஷாணே |
சித்தோபலே மதீயே ஹே சிவ வஸ்தும் குதோ(அ)ஸ்யலஸ:
|| 80 ||

தன் பக்தர்களால் மந்திரங்களைக் கூறி அழைக்கப்பட்ட உடனேயே எல்லாக் கற்களிலும் நீர் தோன்றி விடுகின்றீர். ஹே! சிவனே! என் மனமாகின்ற கல்லில் வசிக்க ஏன் இந்த மாதிரி தாமதம் உமக்கு?

वृषभे पशौ दया ते कियती शम्भो पशुप्रियोऽसि यदि ।
विषयविषाशनतोऽहं पशुरेवास्मीति मां पाहि ॥ ८१ ॥

வ்ருஷபே பசௌ தயா தே கியதீ சம்போ பசுப்ரியோ(அ)ஸி
யதி |
விஷய விஷாசநதோ(அ)ஹம் பசுரேவாஸ்மீதி மாம் பாஹி
|| 81 ||

எருது, விலங்குகள் இவைகளிடம் உமக்கு எவ்வளவு பரிவு. ஹே சம்புவே! நீங்கள் விலங்குகளிடம் அன்பு கொண்டவரெனில் பொருட்கள் என்னும் நஞ்சை உண்பதினால் நான் ஒரு விலங்காக இருக்கிறேன் என்று என்னைக் காத்தருளும்.

त्वयि दृष्ट्वौदासीन्यं तत्स्पर्धातो विवर्धते दैन्यम् ।
मयि तज्जेतुं त्वरया प्रेषय निकटेऽस्ति यत् सैन्यम् ॥ ८२

த்வயி த்ருஷ்டெளதாஸீன்யம் தத்ஸ்பர்தாதோ விவர்ததே
தைன்யம் |
மயி தஜ்ஜேதும் த்வரயா ப்ரேஷய நிகடே(அ)ஸ்தி யத்
ஸைன்யம் || 82 ||

என்னிடம் உமக்கு பாராமுகம் இருப்பதைப் பார்த்து என்னுடைய ஏழ்மை நிலை மேலும் பெருகுகிறது. அதை வெல்வதற்கு உமதருகில் இருக்கும் உமது படையை என்னிடம் விரைவாக அனுப்பும்.

परिपालयाम्यहं त्वां निकटेन मया किमस्ति ते कार्यम् ।
मैवं दूरे रमणे सुभृतापि न मोदते साध्वी ।। ८३ ॥

பரிபாலயாம்யஹம் த்வாம் நிகடேன மயா கிமஸ்தி தே
கார்யம் —
மைவம் தூரே ரமணே ஸுப்ருதாபி ந மோததே ஸாத்வீ
|| 83 ||

உன்னை நான் காத்தருளுகிறேன். நான் உன்னருகில் இருக்க வேண்டும் என்பது ஏன்? (என்று கேட்டீராஞல்) ஒரு பதிவ்ரதையானவள் இன்பம் அனைத்தும் நுகர்ந்தும் தன் கணவனை விட்டுப் பிரிந்து மகிழ்ச்சி அடைவதில்லையல்லவா?

எப்படி ஒரு பதிவ்ரதையானவள் தன் கணவனுடன் இருப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்ருளோ அப்படியே நானும் உமதருகில் இருப்பதில் தான் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன் என்று கருத்து.

कतिकतिवारं जननं तव नो जातं न मत्स्मृतिः क्वापि ।
इति कुपितोऽसि यदि त्वत्पदयोर्निदधामि मूर्धानम् ॥ ८४

கதிகதிவாரம் ஜனனம் தவ நோ ஜாதம் ந மத்ஸ்ம்ருதி:
க்வாபி |
இதிகுபிதோ(அ)ஸி யதி த்வத்பதயோர் நிததாமி மூர்தானம்
|| 84 ||

"எத்தனை முறை பிறப்பெடுத்தும் உனக்கு என் நினைவே தோன்றவில்லை" என்று நீர் சினந்திருந்தால் உமது திருவடிகளில் எனது தலையைச் சாய்க்கின்றேன்.

शिव शङ्कर स्मरारे किञ्चित्प्रष्टव्यमस्ति तत्कथय ।
वञ्चनमेव करिष्यसि किं वा कालान्तरे प्रीतिम् ॥ ८५ ॥

சிவ சங்கர ஸ்மராரே கிஞ்சித்ப்ரஷ்டவ்யமஸ்தி தத்கதய |
வஞ்சனமேவ கரிஷ்யஸி கிம் வா காலாந்தரே ப்ரீதிம் ॥ 85 ॥

சிவனே! சங்கரனே! காமனின் பகைவனே! நான் ஒன்று கேட்க வேண்டியது உள்ளது. பதில் கூறும். என்னை ஏமாற்றத்தான் போகின்றீரா அல்லது பின்னர் அருள் செய்வீரா?

यो यन्न वेत्ति दुःखं कर्म स तस्मिन्नियोजयतु शम्भो ।
भिक्षादुःखं जानंस्तत्र कथं मां नियोजयसि ॥ ८६ ॥

யோ யந்ந வேத்தி துக்கம் கர்மஸ்தஸ்மிந்நியோஜயது சம்போ |
பிக்ஷாதுக்கம் ஜானம்ஸ்தத்ர கதம் மாம் நியோஜயஸி ॥ 86 ॥

எவனொருவன் எந்த ஒரு துயரம் தரும் வேலையை அறியானோ அவன் அந்த வேலையில் ஒருவனை ஈடுபடச் செய்யட்டும். ஹே சம்புவே! பிக்ஷை எடுப்பதின் துயரத்தை அறிந்தும் கூட நீர் எப்படி என்னை அதில் ஈடுபடச் செய்கின்றீர்.

काकूक्तिर्मुखदैन्यं शिव मे बाष्पस्तथाश्रुसंपातः ।
त्वय्येकस्मिन् पुरुषे सर्वमिदं निष्फलं भवति ॥ ८८ ॥

காகூக்திர் முகதைன்யம் சிவ மே பாஷ்பஸ்ததாச்ரு-ஸம்பாத: |
த்வய்யேகஸ்மிந் புருஷே ஸர்வமிதம் நிஷ்பலம் பவதி ॥ 78 ॥

ஹே சிவனே! குரலில் மாற்றம், முகத்தில் ஆதரவற்ற வன் தான் என்னும் பாவம், கண்களில் இரண்டொரு நீர்த் துளிகள் தோன்றுதல், கண்களினின்றும் நிறைய நீர் வழிதல், இவை யாவும் உம்மிடம் மட்டும் தான் பயனற்றதாக ஆகி விடுகிறது.

இவைகளில் எவையேனும் ஒன்று மனிதரிடம் பரிவு கொள்ள போதுமானவை. ஆனால் இவை அனைத்தும் இருந் தும் தம்மிடம் பரமனுக்குக் கருணை ஏற்படவில்லை என்று கூறினார்.

शिव देहि मे स्वभक्तिं तृष्णा स्वयमेव यास्यति ततो मे ।
पतिमन्यत्र विषक्तं दृष्ट्वा कान्ता न किं त्यजति ॥८८॥

சிவ தேஹி மே ஸ்வபக்திம் த்ருஷ்ண ஸ்வயமேவ யாஸ்யதி ததோ மே |
பதிமன்யத்ர விஷக்தம் த்ருஷ்ட்வா காந்தா ந கிம் த்யஜதி || 88 ||

ஹே சிவனே! எனக்கு உம்மிடம் பக்தியைக் கொடும். பின்னர் என்னுடைய பொருளாசை தானே அகன்று விடும். தன் கணவன் வேறு பெண்ணிடம் விருப்பம் கொண்டுள் ளான் என்றறிந்த மனைவியானவள் கணவனை விட்டுச் சென்று விடுவாளல்லவா!

தன் கணவன் வேறு பெண்ணிடம் விருப்பம் கொண் டுள்ளான் என்றறிந்த மனைவி அவனுக்கு இடையூறின்றி விலகிவிடுவாள், அதுபோலவே பரமனிடம் ஒருவன் ஈடு பட்டால் பொருளாசை தானே விலகிவிடும்.

गुणहीनोऽपि शिवाहं त्वत्करमुक्तोऽपि तत् पदं यास्ये ।
भ्रष्टोऽपि भूपहस्ताद्गुणतोऽपि शरो यथा लक्ष्यम् ॥८९॥

குணஹீனோ(அ)பி சிவாஹம் த்வத்கரமுக்தோ(அ)பி தத்
பதம் யாஸ்யே ।
ப்ரஷ்டோ(அ)பி பூபஹஸ்தாத்குணதோ(அ)பி சரோ யதா
லக்ஷ்யம் ॥ 89 ॥

ஹே சிவனே! மன்னனின் கையினின்றும் நழுவியும் வில்லின் நாணின் தன்மையால் அம்பானது குறியை அடைவது போல நற்குணங்கள் இல்லாதவனுயினும் உம்மால் கைவிடப்பட்டும் கூட நான் மீண்டும் அப்பதவியை அடைவேன்.

பரமனுல் கைவிடப்பட்டும், தன்னிடம் குணமின்றியிருந்தாலும் தான் முக்தியைப் பெறுவது திண்ணம். இதற்கு வில்லினின்றும் விடுபட்ட அம்பை ஒப்புதலாகக் கூறுகின்ருர்.

भक्तजनेष्वनुरक्तं धरणीधरकन्यया परिष्वक्तम् ।
प्रख्यातनामधेयं जयतितरां भागधेयं मे ।। ९० ।।

பக்தஜனேஷ்வநுரக்தம் தரணீதரகன்யயா பரிஷ்வக்தம் ।
ப்ரக்யாதநாமதேயம் ஜயதிதராம் பாகதேயம் மே ॥ 90 ॥

தன் பக்தர்களிடம் அன்பு கொண்டவரும் மலைமகளால் அணைக்கப் பெற்றவரும் மிகவும் புகழ் பெற்ற பெயரையும் உடைய என்னுடைய சிவவடிவானது சிறந்து விளங்குகிறது.

சிவனுர் தம்மடியாருக்கு நன்மையைச் செய்பவர் என்று புகழ் பெற்றவர்.

फणिकुण्डलं वहन्ती श्रवणे ताटङ्कमप्यपरभागे ।
सितशोणकान्तियुक्ता काचिन्मद्वासना जयति ।। ९१ ।।

பணி குண்டலம் வஹந்தீ ச்ரவணே தாடங்கமப்யபரபாகே ।
ஸிதசோண-காந்தியுக்தா காசின்மத்வாஸநா ஜயதி ॥ 91 ॥

ஒரு பக்கம் சுருண்டிருக்கும் அரவத்தையும், மற்ெருரு பக்கத்து செவியில் தாடங்கம் (என்னும் காதணியையும்) அணிந்தும், சிவ பாக உடலில் சிவந்தும், பார்வதி பாக உடலில் காந்தியுடனும் கூடியதாக இந்த விருப்பமான பெண் ஞெரு பாகவடிவொன்று சிறந்து விளங்குகிறது.

आलिङ्गितोऽपि सव्ये शम्पातत्या शिवः प्रकृतितोऽयम् ।
करुणाम्बुपूर्णगर्भः कश्चिद्धाराधरो जयति ॥ ९२ ॥

ஆலிங்கிதோ(அ)பி ஸவ்யே சம்பாதத்ய: சிவா ப்ரக்ருதிதோ (அ)யம் |
கருணும்புபூர்ணகர்ப்ப: கச்சித்தாராதரோ ஜயதி ॥ 92 ॥

மின்ஞெளி வடிவான பார்வதியிஞல் இடது புறம் அணைக்கப் பெற்றும் கூட இயற்கையிலேயே சிவஞர் நன்மை பயப்பவர். கருணை என்னும் நீர் நிறைந்த ஒரு மேகமானது சிறந்து விளங்குகிறது.

பார்வதியை மின்னலுக்கு ஒப்பாகக் கூறுவர் சடை முடியில் கங்கையைத் தாங்கும் சிவஞரை கருணை என்னும் நீரைத் தாங்கும் மேகத்திற்கு ஒப்பாகக் கூறி அதஞல் மின்னல் இருப்பினும் இயற்கையில் கருணை நிரம்பியவர் சிவஞர் எனக் கவி கூறுகிருர்.

जटिलं शिरः प्रदेशे निटिले कुटिलं गले तथा नीलम् ।
हृदयीकृताद्रिबालं विलसति कालं जयत् तेजः ॥ ९३ ॥

ஜடிலம் சிர: ப்ரதேசே நிடிலே குடிலம் கலே ததா நீலம் |
ஹ்ருதயீக்ருதாத்ரிபாலம் விலஸதி காலம் ஜயத்தேஜ: ॥ 93 ॥

தலையில் சடைமுடியும், நெற்றியில் மூன்ருவது கண்ணும், மேலும் கழுத்தில் நீல(வண்ண)மும், மலைமகளை இதயத்தில்

கொண்டும், காலனை வெல்லும் தேஜோ மயமான வடிவம் சிறந்து விளங்குகின்றது.

धनुरेकत्र पिनाकं सशरं बिभ्रत् तथापरत्रापि ।
शरमैक्षवं च चापं किञ्चित् तत् प्रेम मे जयति ॥ ९४ ॥

தநுரேகத்ர பிநாகம் ஸசரம் பிப்ரத் ததாபரத்ராபி |
சரமைக்ஷவம் ச சாபம் கிஞ்சித் தத்ப்ரேம மே ஜயதி || 94 ||

ஒரு பக்கம் (வலது புறம்) பினாகம் என்னும் வில்லும், அம்பும் தாங்கியும், மற்றொரு பக்கம் (இடது புறம்) கரும்பாலான வில்லும், அம்பும் தாங்கும் என் பக்திக்கு பாத்திரமான உமையொரு பாக வடிவு சிறந்து விளங்குகிறது.

वाञ्छितवितरणशीलं विचित्रलीलं निरालवालं च ।
ललनालतैकतानं कलये शिवकल्पभूमिरुहम् ॥ ९५ ॥

வாஞ்சிதவிதரணசீலம் விசித்ரலீலம் நிராலவாலம் ச |
லலநாலதைகதானம் கலயே சிவகல்பபூமிருஹம் || 95 ||

விரும்பியதைக் கொடுக்க வல்லதும், வியக்கத்தக்க லீலைகள் புரிவதும், (மரத்தைச் சுற்றி) நீர் தங்க குழி இல்லாததும், (பார்வதி என்னும்) பெண் கொடியினிடம் மட்டுமே பற்றுடையதுமான சிவனென்னும் கல்பதருவை நினைக்கின்றேன்.

இங்கு சிவனை கல்பதருவுடன் ஒப்பிட்டு கல்பதருவின் குணங்களுக்கு ஒப்பாக சிவனிடமும் அக்குணங்களைக் கவி காண்கிறார்.

परिहृतदुर्जनतिमिरं नगजानन्दैकसिन्धुवृद्धिकरम् ।
नन्दितभक्तचकोरं वन्दे चन्द्रोदयं कञ्चित् ॥ ९६ ॥

பரிஹ்ருத-துர்ஜனதிமிரம் நகஜாநந்தைகஸிந்து-வ்ருத்திகரம் |
நந்திதபக்தசகோரம் வந்தே சந்த்ரோதயம் கஞ்சித் ॥ 96 ॥

தீயவரென்னும் இருளை அகற்றுவதும், பார்வதியின் மகிழ்ச்சி என்னும் கடலைப் பெருக்குவதும், தன்னடியார் களான சகோரப் பறவைகளை மகிழ்விப்பதுமானதொரு நிலவின் தோற்றத்தை நான் வணங்குகின்றேன்.

இங்கு சிவனுரை நிலவின் தோற்றத்திற்கொப்பாகக் கூறி, தீயவர்கள், பார்வதியின் ஆனந்தம், அடியார்கள் முதலியவற்றை முறையே இருள், கடல், சகோரப் பறவை முதலியவற்றுடன் ஒப்பிட்டுள்ளார்.

निखिलनिगमैकदुग्धां दानविदग्धां शुक्रादिमुनिदुग्धाम्।
वपुषा सदैव मुग्धां कलये शिवकामधेनुमहम् ॥ ९७ ॥

நிகல நிகமைகதுக்தாம் தானவிதக்தாம் சுக்ராதி-முனி-துக்தாம் |
வபுஷா ஸதைவ முக்தாம் கலயே சிவகாமதேநுமஹம் ॥ 97 ॥

மறைகள் யாவையும் தனது பாலாக உடையதும், கொடுப்பதில் மிக்க சிறந்ததும், சுக்ரன் முதலான முனிவர் களால் கறக்கப் படுவதும், தன் உடலை எப்பொழுதும் மிகவும் அழகாக உடையதுமான பரமசிவன் என்னும் காமதேனுவை வணங்குகின்றேன்.

नित्यप्रभाभिरामं विदलितकामं सदार्धधृतभागम् ।
हृदि कोमलं निकामं श्रीशिवचिन्तामणिं वन्दे ॥ ९८ ॥

நித்ய-ப்ரபாபிராமம் விதலித-காமம் ஸதார்த்தத்ருத-பாகம் |
ஹ்ருதி கோமலம் நிகாமம் ஸ்ரீசிவசிந்தாமணிம் வந்தே ॥ 9० ॥

எப்பொழுதும் ஒளிர்வதால் மிகவும் அழகானதும், மன் மதனை எரித்ததும், (மன ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதும்)

தன் உடலில் ஒரு பகுதியில் பெண்ணொருத்தியைத் தாங்குவதும் (ஒளி, செழிப்பு இவ்விரண்டினுல் மேன்மேலும் வளர்வதும்), இதயம் மென்மையானதும் (உட்புறம் கடினமானதுமான) பரமசிவன் என்னும் சிந்தாமணியை வணங்குகிறேன்.

சிந்தாமணி என்பது வேண்டியதைக் கொடுக்கும் ஒரு ரத்தினம். இங்கு அடைப்புகளில் கொடுக்கப்பட்ட பொருள் சிந்தாமணிக்கு பொருந்துபவை.

निर्व्याधि मे शरीरं निराधि चेतः सदा समाधिपरम् ।
कुरु शर्व सर्वदा त्वं नान्यं कामं वृणे कश्चित् ॥ ९९ ॥

நிர்வ்யாதி மே சரீரம் நிராதி சேத: ஸதா ஸமாதி-பரம் |
குரு சர்வ ஸர்வதா த்வம் நான்யம் காமம் வ்ருணே கச்சித் ॥ 99 ॥

ஹே சிவனே! என்னுடைய உடலை நோயின்றியும், என் மனம் துயரம் எதுவுமின்றி எப்பொழுதும் அமைதியில் நாட்டமுடையதாகவும் செய்யும். வேருென்றும் நான் எப்பொழுதும் உம்மிடம் வேண்டேன்.

நோய் நொடியின்றி மனமும் அமைதியுடனிருக்க வேண்டுவது தான் யாது உளது!

आर्यापतेः पदाब्जे निहितं शतपद्यपत्रमयपुष्पम् ।
आर्याशतं सुकृतिनां हृदयामोदं सदा वहतु ॥ १०० ॥

ஆர்யாபதே: பதாப்ஜே நிஹிதம் சதபத்ய-பத்ரமய-புஷ்பம் |
ஆர்யாசதம் ஸுக்ருதினும் ஹ்ருதயாமோதம் ஸதா வஹது ॥ 100 ॥

பார்வதீ மணுளனின் திருவடித் தாமரைகளில் வைக்கப்பட்ட ஆர்யா விருத்தத்தில் அமைக்கப்பட்ட நூறு பாக்கள் என்னும் இலைகளை (தளங்களை)க் கொண்ட இந்த தாமரை மலர் நல்லோர்களின் மனமகிழ்ச்சியை எபபொழுதும் பரப்பட்டும்.

[உரை ஆசிரியர் பின் குறிப்பு:— சிவனுரைக் குறித்து ஆர்யா என்னும் விருத்தத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன இந்த நூறு பாக்கள் என்பதினுல் இதற்கு சைவார்யா சதகம் அல்லது சுருக்கமாக ஆர்யா சதகம் என்று பெயர். இதை இயற்றியவர் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர். 'பாரத்வாஜ குல திலக' அதாவது 'பாரத்வாஜ குலத்திற்கு ஒரு மணியைப் போன்ற' என்ற சொற்களைத் தவிர இதைப் பாடிய கவியின் பிறப்பு முதலான மற்ற விவரங்கள் எதுவும் கிடைக்காத காரணத்தினுல் புகழ் பெற்ற ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் இற்றியதாகவே கொள்ளல் வேண்டும். பூனுவிலிருந்து 1944-ல் டாக்டர் வே. ராகவன் அவர்கள் எழுதிய ஸம்ஸ்க்ருத உரையுடன் வெளியிடப்பட்ட நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு இங்கு இதை தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன் கொடுத்துள்ளேன். இப்பணியில் என்னை அவ்வப்பொழுது ஊக்குவித்து வரும் அன்பர் ஆங்கிரஸ வேங்கடேச சர்மா அவர்களின் சைவ சமயத் தொண்டு மேன்மேலும் வளர்ந்து வர பரமனடி பணிகின்றேன்.

சிவம்

॥ श्री सुब्रह्मण्यभुजंगम् ॥

ஆதிசங்கரர் அருளிய

ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

தமிழ் உரை

(ஞானபாஸ்கர P. N. நாராயண சாஸ்திரிகள்)

सदा बालरूपापि विघ्नाद्रिहन्त्री
महादन्तिवक्त्रापि पञ्चास्यमान्या ।
विधीन्द्रादिमृग्या गणेशाभिधा मे
विधत्तां श्रियं कापि कल्याणमूर्तिः ॥ १ ॥

ஸதா பாலரூபாபி விக்நாத்ரிஹந்த்ரீ
மஹாதந்திவக்த்ராபி பஞ்சாஸ்யமான்யா,
விதீந்த்ராதி ம்ருக்யா கணேசாபிதா மே
விதத்தாம் ச்ரியம் காபி கல்யாண மூர்த்தி: ॥ 1 ॥

எப்பொழுதும் குழந்தை உருவமாயிருந்தாலும், விக்ன மங்கைகளை நாசம் செய்பவரும், யானைமுகத்தோனுயினும், ஐம்முகத்தோனுல் பூஜிக்கப்படுகிறவரும், நான்முகன் இந்திரன் முதலியவர்களால் தேடப்படுகிறவரும், கணேசன் என்னும் பெயருடைய ஒரு கல்யாண உருவமானது செல்வத்தைக் கொடுக்கட்டும்.

न जानामि पद्यं न जानामि गद्यम्
न जानामि शब्दं न जानामि चार्थं ।
चिदेका षडास्या हृदि द्योतते मे
मुखान्निःसरन्ते गिरश्चापि चित्रम् ॥ २ ॥

ந ஜாநாமி பத்யம் ந ஜாநாமி கத்யம்
ந ஜாநாமி சப்தம் ந ஜாநாமி சார்த்தம்,
சிதேகா ஷடாஸ்யா ஹ்ருதி த்யோததே மே
முகாந்நிஸ்ஸரந்தே கிரச்சாபி சித்ரம். ॥ 2 ॥

ச்லோகம், வசன நடை, சப்தம், அர்த்தம் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. எனினும் ஆறுமுகனே! ஒரு அறிவானது, ஹ்ருதயத்தில் ஒளிவிட்டு முகத்திலிருந்து சொல்லாகவும் வெளிவருகிறது.

मयूराधिरूढं महावाक्यगूढं
मनोहारिदेहं महच्चित्तगेहम् ।
महीदेवदेवं महावेदभावं
महादेवबालं भजे लोकपालम् ॥ ३ ॥

மயூராதிருடம் மஹாவாக்யகூடம்
மனோஹாரிதேஹம் மஹச்சித்தகேஹம்
மஹீதேவதேவம் மஹாவேதபாவம்
மஹாதேவபாலம் பஜே லோகபாலம் ॥ 3 ॥

மயில்வாகனனும், வேதங்களிலுள்ள மஹாவாக்யங்களில் மறைந்தவனும், மனத்திற்கு இன்பமளிக்கக்கூடிய சரீரத்தை உடையவனும், பெரியோர்கள் மனதை இருப்பிடமாய்க் கொண்டவனும், மஹாதேவன் குழந்தையும், அந்தணர்கள் தெய்வமுமான, உலகத்தைக் காக்கிற முருகனை வணங்குகின்றேன்.

यदा सन्निधानं गता मानवा मे
भवाम्भोधिपारं गतास्ते तदैव ।
इति व्यञ्जयन् सिन्धुतीरे य आस्ते
तमीडे पवित्रं पराशक्तिपुत्रम् ॥ ४ ॥

யதாஸந்நிதானம் கதாமானவா மே
பவாம்போதிபாரம் கதாஸ்தே ததைவ
இதி வ்யஞ்ஜயன் ஸிந்துதீரே ய ஆஸ்தே
தமீடே பவித்ரம் பராசக்தி புத்ரம். ॥ 4 ॥

என் ஸன்னிதியை அடைந்த மனிதர்கள் அப்பொழுதே பிறவிக் கடலைத் தாண்டிவிடுகிறார்கள் என்று காண்பித்துக் கொண்டு கடற்கரையில் கோயில் கொண்டுள்ள பராசக்தியின் புதல்வனான அந்த முருகனைத் துதிக்கின்றேன்.

यथाब्धेस्तरङ्गा लयं यान्ति तुङ्गा-
स्तथैवापदःसंनिधिं सेवतां मे ।
इतीवोर्मिपङ्क्तीर्नृणां दर्शयन्तं
सदा भावये हृत्सरोजे गुहं तम् ॥ ५ ॥

யதாப்தேஸ்தரங்கா லயம் யாந்தி துங்கா:
ததைவாபதஸ்ஸன்னிதிம் ஸேவதாம் மே,
இதீவோர்மிபங்க்தீர்ந்ருணும் தர்சயந்தம்
ஸதா பாவயே ஹ்ருத்ஸரோஜே குஹம் தம். ॥ 5 ॥

எப்படிக் கடல் அலைகள் மிக உயரமாக வந்தாலும் மறைந்துவிடுகின்றனவோ, அவ்வாறே என் ஸன்னிதியில் ஸேவிக்கிறவர்களுக்கு ஆபத்துகளும் மறையும் என்று அலைகளின் வரிசையை மனிதர்களுக்குக் காட்டிக்கொண்டிருக்கும் திருச்செந்தூர் முருகனை என் ஹிருதயத்தில் வைத்துத் தொழுகின்றேன்.

गिरौ मन्निवासे नरा येऽधिरूढा-
स्तदा पर्वते राजते तेऽधिरूढाः ।
इतीव ब्रुवन्गन्धशैलाधिरूढः
स देवो मुदे मे सदा षण्मुखोऽस्तु ॥ ६ ॥

கிரௌ மந்நிவாஸே நரா யேதிருடா :
ததாபர்வதே ராஜதே தேதிருடா :
இதீவப்ருவன் கந்த சைலாதிருட :
ஸதேவோ முதே மே ஸதா ஷண்முகோஸ்து ॥ 6 ॥

எந்த மனிதர்கள் நான் வஸிக்கும் மலையில் ஏறினார்களோ, அப்பொழுதே அவர்கள் கைலையங்கிரியை அடைந்தவர்களாய் ஆகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறவர் போல, கந்தமலையிலிருக்கும் அந்த தேவனான முருகன் (ஆறுமுகன்) எப்பொழுதும் எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கட்டும்.

महाम्भोधितीरे महापापचोरे
मुनीन्द्रानुकूले सुगन्धाख्यशैले ।
गुहायां वसन्तं स्वभासा लसन्तं
जनार्तिं हरन्तं श्रयामो गुहं तम् ॥ ७ ॥

மஹாம்போதிதீரே மஹாபாபசோரே
முநீந்த்ராநுகூலே ஸுகந்தாக்யசைலே,
குஹாயாம் வஸந்தம் ஸ்வபாஸாலஸந்தம்
ஜநார்த்திம் ஹரந்தம் ச்ரயாமோ குஹம் தம் ॥ 7 ॥

பெரிய பாபங்களைப் போக்கடிக்கும் கடற்கரையில் முனிவர்களுக்கு உகந்ததான 'ஸுகந்தம்' என்னும் மலையின் குகையில் வஸிக்கும் ஜனங்களின் துயரத்தைப் போக்குகிற குஹனை அடைகின்றோம்.

लसत्स्वर्णगेहे नृणां कामदोहे
सुमस्तोमसंछन्नमाणिक्यमञ्चे ।
समुद्यत्सहस्रार्कतुल्यप्रकाशं
सदा भावये कार्तिकेयं सुरेशम् ॥ ८ ॥

லஸத்ஸ்வர்ணகேஹே ந்ருணாம் காமதோஹே
ஸுமஸ்தோம ஸஞ்சன்ன மாணிக்யமஞ்சே,
ஸமுத்யத்ஸஹஸ்ரார்க்க துல்ய ப்ரகாசம்
ஸதா பாவயே கார்த்திகேயம் ஸுரேசம் ॥ 8 ॥

மனிதர்களின் இஷ்டத்தைக் கொடுக்கின்ற ஒளிவிடும் பொன்மயமான வீட்டில் பூக்களால் ஆன மாணிக்கக் கட்டிலில் ஆயிரம் சூரியர்களுக்கு ஒப்பான ஒளியோடு கூடியவரும், தேவர்களின் தலைவரும், கார்த்திகை நக்ஷத்திரங்கள் புதல்வருமான முருகனை எப்பொழுதும் தொழுகின்றேன்.

रणद्धंसके मञ्जुलेऽत्यन्तशोणे
मनोहारिलावण्यपीयूषपूर्णे ।
मनःषट्पदो मे भवक्लेशतप्तः
सदा मोदतां स्कन्द ते पादपद्मे ॥ ९ ॥

ரணத்தம்ஸகே மஞ்ஜுளேத்யந்தசோணே
மனோஹாரி லாவண்யபீயூஷபூர்ணே,
மன:ஷட்பதோ மே பவக்லேசதப்த:
ஸதா மோததாம் ஸ்கந்ததே பாதபத்மே. ॥ 9 ॥

மிகவும் சிவந்ததும், சப்திக்கின்ற அழகான பாதஸரங்களையுடையதும். மனத்திற்கு இன்பத்தை அளிக்கும் மிக்க அழகான அம்ருதத்தால் நிறைந்ததுமான உன் திருவடித் தாமரைகளில் என் மனமாகிற வண்டு எப்பொழுதும் களிக்கட்டும்.

सुवर्णाभदिव्याम्बरैर्भासमानां
क्वणत्किङ्किणीमेखलाशोभमानाम् ।
लसद्धेमपट्टेन विद्योतमानां
कटिं भावये स्कन्द ते दीप्यमानाम् ॥ १० ॥

ஸுவர்ணாபதிவ்யாம்பரைர் பாஸமானாம்
க்வணத்கிங்கிணீமேகலா சோபமானாம்,
லஸத்தேமபட்டேந வித்யோதமானாம்
கடிம்பாவயே ஸ்கந்ததே தீப்யமானாம். ॥ 10 ॥

பொன்போல் ஒளிவிடுகிற உயர்ந்த பட்டாடையினுல் விளங்குவதும், ஒலிக்கிற சலங்கைகளுடன் கூடிய ஒட்டியானத்தால் அழகாயிருப்பதும், பொன்னுலான அறைராணுடன் மிகவும் அழகாய் இருப்பதுமான உன் இடுப்புப் பிரதேசத்தை எப்பொழுதும் சிந்தனை செய்கின்றேன்.

पुलिन्देशकन्याघनाभोगतुङ्ग
स्तनालिङ्गनासक्तकाश्मीररागम् ।
नमस्याम्यहं तारकारे तवोरः
स्वभक्तावने सर्वता सानुरागम् ॥ ११ ॥

புளிந்தேச கன்யா கனுபோக துங்க—
ஸ்தநாலிங்கநாஸக்த காச்மீரராகம்,
நமஸ்யாம்யஹம் தாரகாரே தவோர:
ஸ்வபக்தாவனே ஸர்வதா ஸாநுராகம். ॥ 11 ॥

வேடராஜன் குமாரியான வள்ளிதேவியின் தன பாரத்தை ஆலிங்கனம் செய்வதால் உண்டான செஞ் சந்தனக்குழம்பின் அடையாளத்தையுடையதும், தன் அடி யார்களைக் காப்பதில் எப்பொழுதும் அன்புடனிருப்பது மான, தாரகனைக் கொன்ற முருகனுன உன் மார்பை நான் வணங்குகின்றேன்.

विधौ क्लृप्तदण्डान् स्वलीलाधृताण्डान्
निरस्तेभशुण्डान् द्विषत्कालदण्डान् ।
हतेन्द्रारिषण्डान् जगत्त्राणशौण्डान्
सदा ते प्रचण्डान् श्रये बाहुदण्डान् ॥ १२ ॥

விதௌக்லுப்ததண்டான் ஸ்வலீலாத்ருதாண்டான்
நிரஸ்தேபசுண்டான் த்விஷத்காலதண்டான்,
ஹதேந்த்ராரிஷண்டான் ஜகத்ராணசௌண்டான்
ஸதா தே ப்ரசண்டான் ச்ரயேபாஹுதண்டான். ॥ 12 ॥

நான்முகனைத் தண்டித்தவைகளும், தன்விளையாட்டால் ஆட்டிவைத்த அண்டங்களையுடையதும், யானைகளின் தந்தங்களை முறித்ததும், சத்ருக்களுக்கு யமதண்டம் போன்ற வைகளும், இந்திரனின் சத்ருக்களைக் கொன்றவைகளும், உலகத்தைக் காப்பவைகளும், எப்பொழுதும் பலத்தோடு கூடியவைகளுமான உன் கைகளைச் சரணமடைகின்றேன்.

सदा शारदाः षण्मृगाङ्का यदि स्युः
समुद्यन्त एव स्थिताश्चेत्समन्तात् ।

सदा पूर्णबिम्बाः कलङ्कैश्च हीनाः
तदा त्वन्मुखानां ब्रुवे स्कन्द साम्यम् ॥ १३ ॥

ஸதா சாரதா: ஷண்ம்ருகாங்கா யதிஸ்யு:
ஸமுத்யந்த ஏவ ஸ்திதாச்சேத்ஸமந்தாத்,
ஸதா பூர்ணபிம்பா: களங்கைச்சஹீநா:
ததா த்வங்முகாநாம் ப்ருவே ஸ்கந்த ஸாம்யம். ॥ 13 ॥

சரத்காலத்து பூர்ணிமையில் களங்கமில்லாமல் ஒரே சமயத்தில் எல்லாப்பக்கங்களிலும் ஆறு சந்திரர்கள் உதய மாகும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது உன் முகத்திற்கு உவமை சொல்வேன்—உன் முகத்திற்கு உவமை கிடையாதென்றே பொருள்.

स्फुरन्मन्दहासैः सहंसानि चञ्चत्
कटाक्षावली भृङ्गसङ्घोज्ज्वलानि ।
सुधास्यन्दि बिम्बाधराणीशसूनो
तवालोकये षण्मुखाम्भोरुहाणि ॥ १४ ॥

ஸ்புரன் மந்தஹாஸை: ஸஹம்ஸாநிசஞ்சத்
கடாக்ஷாவளீ ப்ருங்கஸங்கோஜ்வலாநி;
ஸுதாஸ்யந்தி பிம்பாதராணீசஸூநோ
தவாலோகயே ஷண்முகாம்போருஹாணி. ॥ 14 ॥

ஈச குமாரனே! புன்சிரிப்பாகிற அன்னங்களோடும், இமைக்கொட்டுதலோடு கூடிய பார்வையாகிய வண்டு களோடும் அம்ருதத்தைக் கொட்டுகிற உதடுகளோடும் கூடிய தாமரை மலர்களாகிய உன் ஆறு முகங்களைக் காண்கின்றேன்.

विशालेषु कर्णान्तदीर्घेष्वजस्रं
दयास्यन्दिषु द्वादशस्वीक्षणेषु ।
मयीषत्कटाक्षः सकृत्पातितश्चेत्
भवेत्ते दयाशील का नाम हानिः ॥ १५ ॥

விசாலேஷு கர்ணாந்த தீர்க்கேஷ்வஜஸ்ரம்
தயாஸ்யந்திஷு த்வாதசஸ்வீக்ஷணேஷு,
மயீஷத்கடாக்ஷ: ஸக்ருத்பாதிதச்சேத்
பவேத்தே தயாசீல கா நாம ஹானி: ॥ 15 ॥

பெரியவைகளாயும் காதுகள்வரை நீண்டவைகளும், எப்பொழுதும் தயையைப் பெருகவிட்டுக்கொண்டிருப்பவைகளுமான உன் பன்னிரண்டு கண்களில் ஒரு தடவை கொஞ்சம் பார்வை என்னிடத்தில் விழுந்தால், ஹே! தயை நிறைந்தவனே உனக்கு என்ன குறைவு வரும்!

सुताङ्गोद्भवोमेसि जीवेति षड्धा
जपन्मन्त्रमीशो मुदाजिघ्रतेयान् ।
जगद्भारभृद्भयो जगन्नाथतेभ्यः
किरीटोज्वलेभ्यो नमो मस्तकेभ्यः ॥ १६ ॥

ஸுதாங்கோத்பவோமேஸி ஜிவேதிஷட்தா
ஜபன்மந்த்ரமீசோ முதாஜிக்ரதேயான்,
ஜகத்பாரப்ருத்ப்யோ ஜகந்நாததேப்ய:
கிரீடோஜ்வலேப்யோ நமோ மஸ்தகேப்ய: ॥ 16 ॥

குழந்தையே, என்னிடத்தில் உண்டானவனே, ஆயுளுடனிரு என்னும் மந்திரத்தை ஆறுதடவை ஜபம் செய்து மகிழ்ச்சியுடன் முகர்ந்து பார்க்கப்படுபவைகளும் உலகத்தின்

சுமைகளைத் தாங்குபவைகளும், கிரீடங்களால் ஒளிர்பவை களுமான உன் ஆறு தலைகளுக்கு வணக்கம்.

स्फुरद्रत्न केयूर हाराभिराम-
श्चलत्कुण्डल श्रीलसद्गण्डभागः ।
कटौ पीतवासाः करे चारुशक्तिः
पुरस्तान्ममास्तां पुरारेस्तनूजः ॥ १७ ॥

ஸ்புரத்ரத்னகேயூரஹாராபிராம:
சலத்குண்டல ஸ்ரீலஸத்கண்டபாக:,
கடௌ பீதவாஸா: கரே சாருசக்தி:
புரஸ்தாந்மமாஸ்தாம் புராரேஸ்தநூஜ: ॥ 17 ॥

ஒளியுடன் கூடிய தோள்வளைகள், மாலைகள், ஆடுகிற கடுக்கன்களின் ஒளியால் விளங்கும் கன்னப் பிரதேசமும்' இடுப்பில் பட்டு வஸ்திரமும், கையில் அழகான வேலு முடைய முப்புரமெரித்த சிவன் குமாரன் என் முன்னால் இருக்கட்டும்.

इहायाहि वत्सेति हस्तान्प्रसार्या-
ह्वयत्यादराच्छङ्करे मातुरङ्कात् ।
समुत्पत्य तातं श्रयन्तं कुमारं
हराश्लिष्टगात्रं भजे बालमूर्तिम् ॥ १८ ॥

இஹாயாஹி வத்ஸேதி ஹஸ்தான்ப்ரஸார்யா-
ஹ்வயத்யாதராச்சங்கரே மாதுரங்காத்,
ஸமுத்பத்ய தாதம் ச்ரயந்தம் குமாரம்
ஹராச்லிஷ்டகாத்ரம் பஜே பாலமூர்த்திம். ॥ 18 ॥

இங்குவா குழந்தையே என்று சங்கரர் கையை நீட்டி கூப்பிட்ட உடன் தாயின் மடியிலிருந்து எழுந்திருந்து தகப்பனுரையடைந்து அவரால் தழுவிக் கொள்ளப்பட்ட சரீரத்தை உடையவரும், குழந்தை உருவினருமான முருகனை வணங்குகின்றேன்.

कुमारेशसूनो गुहस्कन्द सेना-
पते शक्तिपाणे मयूराधिरूढ ।
पुलिन्दात्मजाकान्त भक्तार्तिहारिन्
प्रभो तारकारे सदा रक्ष मां त्वम् ॥ १९ ॥

குமாரேசஸூநோ குஹஸ்கந்தஸேநா—
பதே சக்திபாணே மயூராதிருட,
புளிந்தாத்மஜாகாந்த பக்தார்த்திஹாரின்
ப்ரபோ தாரகாரே சதா ரக்ஷ மாம் த்வம். ॥ 19 ॥

குமர, ஈச புத்திர, குஹ, ஸ்கந்த, ஸேநாபதியே, வேலைக் கையில் உடையோனே, மயில் வாகனனே, வேட ராஜன் மகளான வள்ளிமணாளனே, அடியார்களின் துயரைப் போக்கடிப்பவனே, தாரகனைக் கொன்ற பிரபுவே எப் பொழுதும் என்னைக் காப்பாயாக.

प्रशान्तेन्द्रिये नष्टसंज्ञे विचेष्टे
कफोद्गारिवक्त्रे भयोत्कम्पिगात्रे ।
प्रयाणोन्मुखे मय्यनाथे तदानीं
द्रुतं मे दयालो भवाग्रे गुह त्वम् ॥ २० ॥

ப்ரசாந்தேந்த்ரியே நஷ்டஸம்க்ஞே விசேஷ்டே
கபோத்காரி வக்த்ரே பயோத்கம்பிகாத்ரே;
ப்ரயாணேன்முகே மய்யநாதே ததாநீம்
த்ருதம்மே தயாளோ பவாக்ரே குஹத்வம் ॥ 20 ॥

புலன்கள் அடங்கி நினைவிழந்து, செய்கை அற்று வாயில் கோழை அடைக்க பயத்தினால் உடல் நடுங்க, இறப்பதற்கு தயாராயிருக்கும் துணையற்ற எனக்கு தயை நிறைந்தவனான குஹனே நீ என் முன் இருக்க வேண்டும்.

कृतान्तस्य दूतेषु चण्डेषु कोपात्
दहच्छिन्धि भिन्धीति मां तर्जयत्सु ।
मयूरं समारुह्य मा भैरिति त्वं
पुरः शक्तिपाणिर्ममायाहि शीघ्रम् ॥ २१ ॥

க்ருதாந்தஸ்ய தூதேஷு சண்டேஷு கோபாத்
தஹச்சிந்தி பிந்தீதிமாம் தர்ஜயத்ஸு,
மயூரம் ஸமாருஹ்ய மா பைரிதி த்வம்
புர:சக்திபாணி: மமாயாஹி சீக்ரம். ‖ 21 ‖

மிகவும் கடுமையான யமதூதர்கள் கோபத்துடன் என்னை பொசுக்கு, வெட்டு, பிள என்று தொந்தரவு கொடுக்கும் சமயம் மயிலில் ஏறி பயப்படாதே என்று நீ என் முன் வரவேண்டும்.

प्रणम्यासकृत् पादयोस्ते पतित्वा
प्रसाद्य प्रभो प्रार्थयेऽनेकवारम् ।
न वक्तुं क्षमोऽहं तदानीं कृपाब्धे
न कार्यान्तकाले मनागप्युपेक्षा ॥ २२ ॥

ப்ரணம்யாஸக்ருத் பாதயோஸ்தே பதித்வா
ப்ரஸாத்யப்ரபோப்ரார்த்தயே (அ) நேகவாரம்,
நவக்தும்க்ஷமோஹம் ததாநீம் க்ருபாப்தே
ந கார்யாந்தகாலே மநாகப்யுபேக்ஷா. ‖ 22 ‖

உன் திருவடிகளில் விழுந்து பலமுறை வணங்கி பிரபுவே, உன்னைப் பன்முறை ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஏ கருணைக் கடலே! அப்பொழுது நான் பேசும் சக்தியுடையவனாய் இருக்கமாட்டேன். முடிவு சமயத்தில் ஒருபொழுதும் என்னை நிராகரிக்கக் கூடாது.

सहस्राण्डभोक्ता त्वया शूरनामा
हतस्तारकः सिंहवक्त्रश्च दैत्यः ।
ममान्तर्हृदिस्थं मनःक्लेशमेकं
न हंसि प्रभो किं करोमि क्व यामि ।। २३ ।।

ஸஹஸ்ராண்டபோக்தா த்வயாசூரநாமா
ஹதஸ்தாரக: ஸிம்ஹவக்த்ரச்ச தைத்ய:
மமாந்தர்ஹ்ருதிஸ்தம் மந: க்லேசமேகம்
ந ஹம்சிப்ரபோ கிம்கரோமி க்வயாமி. ॥ 23 ॥

பிரபுவே! ஆயிரம் அண்டங்களை அரசாண்ட சூரபத்மன், தாரகன், ஸிம்மவக்த்ரன் என்னும் அரக்கர்கள் உன்னால் கொல்லப்பட்டனர். என் இருதயத்தில் உள்ள ஒரே ஒரு மனத்துயரை நீ போக்காவிட்டால் எங்கு போவேன், என்ன செய்வேன்.

अहं सर्वदा दुःखभारावसन्नो
भवान् दीनबन्धुः त्वदन्यं न याचे ।
भवद्भक्तिरोधं सदा क्लृप्तबाधं
ममाधिं द्रुतं नाशयोमासुत त्वम् ।। २४ ।।

அஹம் ஸர்வதா து:க்க பாராவஸன்னோ
பவாந் தீனபந்து: த்வதன்யம் ந யாசே,
பவத்பக்திரோதம் ஸதா க்லுப்தபாதம்
மமாதிம் த்ருதம் நாசயோமாஸுத த்வம். ॥ 24 ॥

உமையாள் பிள்ளையே! நான் எப்பொழுதும் துக்கச் சுமையினால் தளர்ந்தவன், நீர் ஏழைகளுக்கு இரங்குகிறவர். உம்மைத் தவிர வேறொருவரையும் கேட்கமாட்டேன். உன் பக்தியைத் தடுப்பதும் முறைப்படி உபத்திரவம் கொடுப்பது மான என் மன நோயை போக்கடிப்பாயாக.

अपस्मार कुष्ठक्षयार्शःप्रमेह-
ज्वरोन्मादगुल्मादिरोगा महान्तः ।
पिशाचाश्च सर्वे भवत्पत्रभूतिं
विलोक्य क्षणात् तारकारे द्रवन्ते ॥ २५ ॥

அபஸ்மார குஷ்டக்ஷயார்ச: ப்ரமேஹ-
ஜ்வரோன்மாதகுல்மாதி ரோகாமஹாந்த:
பிசாசாச்ச ஸர்வே பவத்பத்ரபூதிம்
விலோக்ய க்ஷணாத் தாரகாரே த்ரவந்தே. ॥ 25 ॥

தாரகனைக் கொன்றவரே! அபஸ்மாரம் என்னும் காக்கை வலிப்பு, குஷ்டம், க்ஷயம், அர்சம், ப்ரமேஹம், ஜ்வரம், பைத்யம், குல்மம் முதலிய பெரிய நோய்கள், பிசாசுகள் எல்லாமும் உங்களுடைய இலையில் கொடுக்கப் படும் திருநீற்றைப் பார்த்த உடனேயே ஓடிவிடுகின்றன.

(குறிப்பு) பன்னீர் இலையில் திருநீறு திருச்செந்தூர் முருகன் ஸன்னிதியில் கொடுக்கப்படுகிறது. இதையே ஆதிசங்கரர் இங்கு குறிப்பிடுகிறார்.

दृशि स्कन्दमूर्तिः श्रुतौ स्कन्दकीर्ति-
र्मुखे मे पवित्रं सदा तच्चरित्रम् ।
करे तस्य कृत्यं वपुस्तस्य भृत्यं
गुहे सन्तु लीना ममाशेषभावाः ॥ २६ ॥

த்ருசி ஸ்கந்தமூர்த்தி: ச்ருதௌ ஸ்கந்தகீர்த்தி:
முகே மே பவித்ரம் ஸதா தச்சரித்ரம்,
கரே தஸ்ய க்ருத்யம் வபுஸ்தஸ்ய ப்ருத்யம்
குஹே ஸந்து லீனா மமாசேஷபாவா: ॥ 26 ॥

கண்ணில் ஸ்கந்தன் உருவம், காதில் முருகன் புகழ், என் வாக்கில் பரிசுத்தமான அவன் சரித்திரம், கையில் அவன் காரியங்கள், உடல் அவன் சேவைக்கும் என்னுடைய எல்லா எண்ணங்களும், குஹனிடத்தே லயமடைந்தவை களாய் ஆகட்டும்.

मुनीनामुताहो नृणां भक्तिभाजा-
मभीष्टप्रदास्सन्ति सर्वत्र देवाः ।
नृणामन्त्यजानामपि स्वार्थदाने
गुहाद्दैवमन्यं न जाने न जाने ॥ २७ ॥

முநீநாமுதாஹோ ந்ருணும் பக்திபாஜா-
மபீஷ்டப்ரதாஸ்ஸந்தி ஸர்வத்ர தேவா:,
ந்ருணுமந்த்யஜாநாமபி ஸ்வார்த்ததாநே
குஹாத்தைவமந்யம் ந ஜாநே ந ஜாநே. ॥ 27 ॥

பக்தி செய்கிற மனிதர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும் இஷ்டத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தெய்வங்கள் எங்கும் இருக்கின்றன. பஞ்சமர்களான மனிதர்களுக்கும், இஷ்டத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவர் முருகக்கடவுளைத் தவிர வேறொருவரையும் நான் அறியேன், அறியேன்,

कलत्रं सुता बन्धुवर्गः पशुर्वा
नरो वाथ नारी गृहे ये मदीयाः ।
यजन्तो नमन्तः स्तुवन्तो भवन्तं
स्मरन्तश्च ते सन्तु सर्वे कुमार ॥ २८ ॥

களத்ரம் ஸுதா பந்துவர்க: பசுர்வா
நரோ வாத நாரீ க்ருஹே யே மதீயா:,
யஜந்தோ நமந்த: ஸ்துவந்தோ பவந்தம்
ஸ்மரந்தச்ச தே ஸந்து ஸர்வே குமார. ॥ 28 ॥

குமரக்கடவுளே! என்னைச் சேர்ந்த மனைவி மக்கள், பந்துக்கள், பசுக்கள், மனிதன், பெண்மணி எல்லோரும் உம்மைக் குறித்தே யாகம் செய்தல், வணங்குதல், துதித்தல், நினைத்தல் இவைகளைச் செய்கிறவர்களாய் இருக்கட்டும்.

मृगाः पक्षिणो दंशका ये च दुष्टा-
स्तथा व्याधयो बाधका ये मदङ्गे ।
भवच्छक्तितीक्ष्णाग्रभिन्नाः सुदूरे
विनश्यन्तु ते चूर्णितक्रौञ्चशैल ॥ २९ ॥

ம்ருகா: பக்ஷிணோ தம்சகா யே ச துஷ்டா:
ததா வ்யாதயோ பாதகா யே மதங்கே,
பவச்சக்தி தீக்ஷ்ணாக்ரபிந்நா: ஸுதூரே
விநச்யந்து தே சூர்ணிதக்ரௌஞ்சசைல ॥ 29 ॥

க்ரௌஞ்சம் என்னும் மலையைப் பொடி செய்தவரே, மிருகங்கள், பக்ஷிகள், துஷ்ட ஈக்கள் அவ்வாறே என் உடலில் துன்புறுத்தும் நோய்கள் எல்லாம் உம்முடைய வேலினால் பிளக்கப்பட்டவைகளாய் வெகுதூரம் சென்று நாசமடையட்டும்.

जनित्री पिता च स्वपुत्रापराधं
सहेते न किं देवसेनाधिनाथ ।
अहं चातिबालो भवान् लोकतातः
क्षमस्वापराधं समस्तं महेश ॥ ३० ॥

ஜநித்ரீ பிதா ச ஸ்வபுத்ராபராதம்
ஸஹேதே ந கிம் தேவசேநாதிநாத
அஹம் சாதிபாலோ பவாந் லோகதாத:
க்ஷமஸ்வாபராதம் ஸமஸ்தம் மஹேச. || 30 ||

தேவஸேனையின் கணவரே! தாயும் தந்தையும், தன் மகனின் குற்றங்களைப் பொறுக்கமாட்டார்களா என்ன? மஹேச்வரரே! நான் மிகச் சிறியவன். தாங்கள் உலகின் தந்தை, ஆகவே என் குற்றம் அனைத்தையும் பொறுத்து அருள்வீராக.

नमः केकिने शक्तये चापि तुभ्यं
नमश्छाग तुभ्यं नमः कुक्कुटाय ।
नमः सिन्धवे सिन्धुदेशाय तुभ्यं
पुनः स्कन्दमूर्ते नमस्ते नमोऽस्तु ॥ ३१ ॥

நம: கேகிநே சக்தயே:சாபி துப்யம்
நம:ச்சாக துப்யம் நம: குக்குடாய,
நம: ஸிந்தவே ஸிந்துதேசாய துப்யம்
புந: ஸ்கந்தமூர்த்தே நமஸ்தே நமோஸ்து || 31 ||

ஸ்கந்தமூர்த்தியே! உம்முடைய மயிலுக்கும், வேலுக்கும், கோழிக் கொடிக்கும், ஆட்டுக்கும் வணக்கம்; கடற்கரையிலிருக்கும் உமக்கும் வணக்கம். மறுபடியும் உமக்கு வணக்கம்; வணக்கம்.

जयानन्दभूमन् जयापारधामन्
जयामोघकीर्ते जयानन्दमूर्ते ।
जयानन्दसिन्धो जयाशेषबन्धो
जय त्वं सदा मुक्तिदानेशसूनो ॥ ३२ ॥

ஜயாநந்தபூமந் ஜயாபாரதாமந்
ஜயாமோககீர்த்தே ஜயாநந்தமூர்த்தே
ஜயாநந்தஸிந்தோ ஜயாசேஷபந்தோ
ஜய த்வம் ஸதா முக்திதாநேசஸூநோ ॥ 32 ॥

ஈச புத்திரனே! ஆனந்தத்தின் இருப்பிடமானவனே! மேலான ஸ்தானத்தில் உள்ளவனே! வீணுகாத புகழுடையவனே! ஆனந்த மூர்த்தே! ஆனந்தக்கடலே! எல்லோருக்கும் உறவானவனே! மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்ற நீர் ஜயிக்க வேண்டும்.

भुजङ्गाख्यवृत्तेन क्लृप्तं स्तवं यः
पठेद्भक्तियुक्तो गुहं संप्रणम्य ।
सुपुत्रान् कलत्रं धनं दीर्घमायुः
लभेत् स्कन्दसायुज्यमन्ते नरः सः ॥ ३३ ॥

புஜங்காக்ய வ்ருத்தேந க்லுப்தம் ஸ்தவம் ய:
படேத் பக்தியுக்தம் குஹம் ஸம்ப்ரணம்ய
ஸுபுத்ராந் களத்ரம் தநம் தீர்க்கமாயு:
லபேத் ஸ்கந்தஸாயுஜ்யமந்தே நர: ஸ:, ॥ 33 ॥

புஜங்கம் என்னும் விருத்தத்திஞல் செய்யப்பட்ட இந்தத் துதியை எவன் குஹனை வணங்கி, பக்தியுடன் படிக்கிருனே அவன் நல்ல பிள்ளைகள், மனைவி, செல்வம், நீண்ட ஆயுள் இவைகளுடன் முடிவில் ஸ்கந்தனின் ஸாயுஜ்யத்தை அடைவான்.

ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் தமிழ் உரையுடன் முற்றும்.

ஜநித்ரீ பிதா ச ஸ்வபுத்ராபராதம்
ஸஹேதே ந கிம் தேவசேநாதிநாத
அஹம் சாதிபாலோ பவாந் லோகதாத:
க்ஷமஸ்வாபராதம் ஸமஸ்தம் மஹேச. ॥ 30 ॥

தேவஸேனையின் கணவரே! தாயும் தந்தையும், தன் மகனின் குற்றங்களைப் பொறுக்கமாட்டார்களா என்ன? மஹேச்வரரே! நான் மிகச் சிறியவன். தாங்கள் உலகின் தந்தை, ஆகவே என் குற்றம் அனைத்தையும் பொறுத்து அருள்வீராக.

नमः केकिने शक्तये चापि तुभ्यं
नमश्छाग तुभ्यं नमः कुक्कुटाय ।
नमः सिन्धवे सिन्धुदेशाय तुभ्यं
पुनः स्कन्दमूर्ते नमस्ते नमोऽस्तु ॥ ३१ ॥

நம: கேகிநே சக்தயே:சாபி துப்யம்
நம:ச்சாக துப்யம் நம: குக்குடாய,
நம: ஸிந்தவே ஸிந்துதேசாய துப்யம்
புந: ஸ்கந்தமூர்த்தே நமஸ்தே நமோஸ்து ॥ 31 ॥

ஸ்கந்தமூர்த்தியே! உம்முடைய மயிலுக்கும், வேலுக்கும், கோழிக் கொடிக்கும், ஆட்டுக்கும் வணக்கம்; கடற் கரையிலிருக்கும் உமக்கும் வணக்கம். மறுபடியும் உமக்கு வணக்கம்; வணக்கம்.

जयानन्दभूमन् जयापारधामन्
जयामोघकीर्ते जयानन्दमूर्ते ।
जयानन्दसिन्धो जयाशेषबन्धो
जय त्वं सदा मुक्तिदानेशसूनो ॥ ३२ ॥

ஜயாநந்தபூமந் ஜயாபாரதாமந்
ஜயாமோககீர்த்தே ஜயாநந்தமூர்த்தே
ஜயாநந்தஸிந்தோ ஜயாசேஷபந்தோ
ஜய த்வம் ஸதா முக்திதாநேசஸூநோ ॥ 32 ॥

ஈச புத்திரனே! ஆனந்தத்தின் இருப்பிடமானவனே! மேலான ஸ்தானத்தில் உள்ளவனே! வீணாகாத புகழுடையவனே! ஆனந்த மூர்த்தே! ஆனந்தக்கடலே! எல்லோருக்கும் உறவானவனே! மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்ற நீர் ஜயிக்க வேண்டும்.

भुजङ्गाख्यवृत्तेन क्लृप्तं स्तवं यः
पठेद्भक्तियुक्तो गुहं संप्रणम्य ।
सुपुत्रान् कलत्रं धनं दीर्घमायुः
लभेत् स्कन्दसायुज्यमन्ते नरः सः ॥ ३३ ॥

புஜங்காக்ய வ்ருத்தேந க்லுப்தம் ஸ்தவம் ய:
படேத் பக்தியுக்தம் குஹம் ஸம்ப்ரணம்ய
ஸுபுத்ராந் களத்ரம் தநம் தீர்க்கமாயு:
லபேத் ஸ்கந்தஸாயுஜ்யமந்தே நர: ஸ:, ॥ 33 ॥

புஜங்கம் என்னும் விருத்தத்தினல் செய்யப்பட்ட இந்தத் துதியை எவன் குஹனை வணங்கி, பக்தியுடன் படிக்கிருனே அவன் நல்ல பிள்ளைகள், மனைவி, செல்வம், நீண்ட ஆயுள் இவைகளுடன் முடிவில் ஸ்கந்தனின் ஸாயுஜ்யத்தை அடைவான்.

ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் தமிழ் உரையுடன் முற்றும்.

SUMITRA

SRI A. K. SETHURAMAN, M.A., LLB.

Common Man's Epic

The Ramayana is a mirror of the highest ideals of Hindu Culture and Civilisation. This Indian Odessy has occupied an unrivalled place in the minds and hearts of countless Indians. And the super-eminence of this epic is mainly due to the delineation of those softer and perhaps deeper emotions which enter into the fabric of our everyday existence and hold the world together. Indeed in this respect, the Ramayana is superior to the Mahabharata. In the vivid portrayal of domestic incidents, affections and jealousies which at once strike a responsive chord in the rich and the poor, the prince and the peasant alike, lay the prime basis of the Ramayana's appeal to the common man including the countless illiterates—who nevertheless educate themselves in our epics.

Characters in Ramayana

Amongst the noble characters widely spread over the Ramayana, the characters of Rama and Sita appeal readily to the common mind as they dominate the entire epic. But delving a little deeper in the sea of emotions surging inside the story, we get clear glimpses of other characters equally noble, whose characteristics the great sage has not failed to lay bare on fitting occasions. Thus we find Lakshmana nobler than Rama for though not

bound by any vow he voluntarily preferred forest life with Rama and kept vigil for fourteen long years over his dear brother. Nobler still is Bharata, who shunned kingship and all its attendant pomp and glory and led the life of an ascetic for full fourteen years by way of expiation for his mother's sins. But above all this, and higher still in the scale of nobility is Sumitra (the second spouse of the great king Dasaratha) who is ever persuasive and benevolent to all.

Of Shakespeare, it is said that he is myriad-minded. Similarly Valmiki shows in some of the characters, minor though they may be in the sense that they are not the main protagonists in the story, traits of character and qualities of mind which appeal to us in refreshing contrast to the headlong plunge of Lakshmana or the lazy, indolent sorrow of Kausalya. Students of Literature and Literary Criticism are aware of the vital and vibrant role of the 'so called' minor characters in the great epics and dramas of the world. May be this follows their lacking the "fatal flaw" which Bradley says, is the price paid by heroes and heroines.

Distinctive Character of Sumitra

The divine sage Valmiki has revealed the peak of his wisdom through the character of Sumitra. She never allows her emotions to take the better side of her nature but acts with perfect equanimity, poise and composure. She is certainly not passion's slave. She is little affected by the winds of prosperity or adversity. Not for her the emotions and ebullitions, the impulses and spurs of grief such as are given vent to by Rama who at the loss of his

beloved Sita says that he will take full toll of the whole universe for hiding Sita. Or Sita, who in her extreme fear, when she hears the cry of Maricha in Rama's voice calling for help, reproaches Lakshmana in the harshest of words. Or Lakshmana, who, hearing of Rama's banishment vows that he will take revenge on Kaikeyi and Dasaratha. Or Bharata who speaks ill of his own progenitor, when he comes to know of the banishment of Rama. All these characters except that of Sumitra, come down to the level of ordinary human beings at some moment or the other though they soon regain their original higher level. In the case of Sumitra, however, it is as if she never descends to the earthly level. By silence and limited and measured speech, which is at once to the point and purpose in view, she shines in full lustre without blemish. In the whole epic she is the only character who comprehends situations and problems in their true perspective. She only seems to dwell in that supreme and superior state of mind where sorrow and joy, loss and gain, defeat and success are looked upon alike. To lose oneself in sorrow or anguish or grief is surely not the hallmark of a well integrated character. We are not to go under any seeming conditions of disaster, howsoever unmitigated they may appear to be. Sumitra is great because at no stage would she settle for grief—active or passive. This surely is saying a lot when we recall that the great king Dasaratha himself had actually and in fact died in sorrow—of sorrow at Rama's exile. She is hushed into silence throughout the epic except in the Ayodhya Khanda where the sage makes her speak a little. Perhaps even her silence bespeaks high message (like the silent diffusion of Light as referred to by Dr. Radhakrishnan) which only such of those who moved

close to her could comprehend. Even as it is said in our Puranas that Sage Dakshinamurthi imparted the highest truths to his pupils through silence—more eloquent than eloquence.

A Perfect Karmayogini

By nature and nurture, gentle, kind and self-sacrificing, Sumitra has imparted the great quality of self-effacement to her two sons who sacrifice their all in the service of their brothers. This same self-abnegation is evident in her attitude towards Kausalya and Kaikeyi. Jealousy and suspicion, streaks of which possess Kausalya some times never come anywhere near Sumitra's nature. Kausalya said:—

आसां राम सपत्नीनां वस्तुं मध्ये न मे क्षमम् ।
नय मामपि काकुत्स्थ वनं वन्यां मृगीं यथा ॥
यदि ते गमने बुद्धिः कृता पितुरपेक्षया ।

Such were the feelings of Kausalya when she addressed Rama on the eve of his departure to the forest. She was afraid that the other queens would point their fingers of scorn at her. In contrast to this is Sumitra's fearless nature. She was a perfect Karmayogini and looked upon all her sister queens as real sisters.

Another aspect of the righteous queen Sumitra is that she had the courage of her convictions. This was born out of her stability of mind and steadfast outlook which could never have been persuaded to leave the track it had set for itself. No Manthara could, by any amount

of persuasion, prevail upon a lady like Sumitra to win for Lakshmana the crown which was not his due right.

Kausalya in Contrast with Sumitra

Kausalya and Sumitra both suffered separation from their dutiful sons. But Kausalya argues with Rama and in her deep affection for him tries in vain to lead Rama astray from the right path laid open before him by fiilal duty. She says that according to the Sastras, the mother is as good as the father and Rama should not go to the forest as she will not permit him. When she finds Rama firm, she goes to the extent of saying that if Rama does not allow her to follow him to the forest, she would enter on "Prayopavesa" and that Rama would be responsible for her death and like Samudra (the Lord of rivers who killed a Brahmin) unmindful of his mother, enter Hell. Rama is very much tortured and grieved at his mother's sorrow and in sweet and gentle words soothes her and reminds her of her duty to be near her husband, King Dasaratha; who is also grief stricken. Kausalya learns from her son (who is God incarnate) Dharma and her duty of attending on her husband constantly as long as he lived.

But Sumitra, on the other hand, did not shed a tear or say a word of anguish or sorrow when Rama bowed before her on the eve of his departure. She was the only person who understood and appreciated the propriety and the righteousness of his action. When Lakshmana came to her for her permission to accompany Rama to the forest for fourteen years, her heart swells with pride at the thought of her being the mother of such a son and has

a feeling of satisfaction that she has achieved the greatest thing on earth.

"And he bowed to Queen Sumitra and his mother kissed his head,

Stilled her anguish laden bosom and in trembling accents said,"

She says to Lakshmana :

'Go, my son, the Voice of Duty bids my gallant Laxman go,

Serve thy elders with devotion and with valour meet thy foe."

(TORU DUTT).

It is beyond imagination for a mother to speak such words to her own son on the eve of his departure to the forest where he will be spending fourteen years in exile. Her motherly heart should also have shuddered at the kind of food and habitation which will fall to Lakshmana's lot in the forest. When Kausalya was asked to bid farewell to her son when going to the forest she appealed to him to remain with her and not to leave her alone in her sorrow and misery. On the other hand, we find Sumitra so much pleased that an opportunity has been vouchsafed to her son to attend on the divine pair when they most needed him. It is said that Sumitra knew the secret of Rama-avatara. Even if that be so, it is impossible not to admire the subjugation of normal, motherly affection to the extent of readily yielding without a single word of protest to her son's decision.

After the departure of Sita, Rama and Lakshmana to the forest, Kausalya loses herself in a paroxysm of

grief and goes to the extent of reminding Dasaratha of his part in the banishment of Rama in words which, addressed as they are to the already disconsolate king, turn out to be like throwing salt upon his wounds.

Sumitra's Wisdom

We can understand and appreciate the feelings of Kausalya. She pours out her heart's anguish at the fate that has befallen her beloved son. It is now that Sumitra comforts the grief stricken Kausalya with sentiments of high wisdom and instruction in duty. Sumitra says: "Rama renounced the throne and entered the forest to render his father, illustrious as the votary of Truth. Sri Rama, honouring his father, has conducted himself as the best of men and secured the future glory of his sire. There is no cause for grief, since Rama is treading the path of Dharma. Neither is there cause to grieve for Lakshmana. No tears for one who stands rooted in virtue, who treads the path trodden before him by holy men and who by so doing makes sure of his blessedness through eternity." Thus in words at once solemn and serene, Sumitra brings solace and consolation to the grief stricken Kausalya.

Devotion and self-abnegation form essential parts of the Hindu ideal of womanhood. Rajaji has said that SUMITRA is a great *gnani*. When King Dasaratha refers to her as "Queen Sumitra, saintly wife" or as "virtuous Sumitra", the obvious reference is to her "forte"—unswayed by emotions, unperturbed and unflappable. This bespeaks robust and hard core realism, spiritual ballast and unseen reservoirs of faith and calm.

My Conception of Sri Sankara.

SMT. SARASWATHI SETHURAMAN.

God's in His Heaven and,
All's right with the world. (Robert Browning)
The Gita says:

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदाऽऽत्मानं सृजाम्यहम् ॥

Whensoever Dharma here decays
And rank Adharma rising sways,
Er and Anen here I create
My bodied self, O Bharat Great.

With due reverence to the incarnation of Siva, I give a small pen-portrait of the great Acharya.

Sankara made his advent in the country at a time when religious anarchy reigned supreme, nihilism and iconoclasm pervaded the entire domain of the social order' His life span of just thirty-two years was one of glisten" ing glory-of constructive activity par excellence. He is recognised as the Jagadguru or Universal Teacher. His doctrine of Advaita appeals to one and all, irrespective of caste, colour, creed and language.

Begotten by ardent prayer by austere parents, Sankara lost his father Sivaguru when young and grew up under the loving care of his mother Aryamba. At the age of eight, he had mastered all the vedas, embraced sanyasa; at twelve he had learnt all the Sastras and at six-

teen he had completed writing his Bhashyas or commentaries on the Bhagvad Gita and the Upanishads. In an age when modern conveniences of speedy travel was absent, he travelled from Kaladi (his birth place) to Kashmir, Kedarnath and Badrinath. To safeguard India's cultural unity he founded monastic orders that have survived through the centuries. They are Jyotir Mutt at Kedarnath, Kalika Peeta at Dwaraka, Govardhana Peeta at Puri Jagannath, Sarada Peeta at Sringeri, and Kamakoti Peeta, at Kanchi. Throughout his life he triumphed carrying his unique gospel of Advaita with him.

Sankara is a Monist, In the words of William James 'Sankara's system is the paragon af all systems of monism. The uniqueness of Sankara's philosophy is that he explains his doctrine with the help of logical reason. Thought cannot work without the scheme of relation. Bradley clinches the issue about the nature of relations and says, 'The conclusion to which I am brought is that a relational way of thought-and the one that moves by the machinery of terms and relations-must give appearance and not truth. It is a makeshift, advice, mere practical compromise most necessary but in the end most indefensible. As per Sankara, Reality or Brahman is above all relational ways of knowledge; it has no genus (jati) no quality (guna) and it is not a product (kriya). It is pure consciousness–existence itself.

The Philosophy of Sankara can best be described as the best type of spiritual humanism. Through his devotional poems and grand philosophic prose and supreme organisational powers he stands as the greatest of India's philosophers for all times.

உ
SIVAMAYAM

BLUE THROATED SIVA

Nilakantha, the One with a blue throat, is one of the hundreds of names by which Siva is known. It has a special significance as indicative of God's loving concern for souls and his readiness to take their suffering on Himself. Tirunilakantha Nayanar was particularly fond of this name. When his wife, displeased with his dalliance with another woman bade him not to touch her, exclaiming—'If you touch us—Tirunilakantham!' he was stung to the quick. Such was his reverence for this particular name that, if it was mentioned to prevent him from touching her, he would refrain touching not only her but also all other women. Did she not say, 'Don't touch *us*' in the plural?' He thus overcame in an instant his weakness for women when he was in the very prime of his manhood. It is not surprising that that prince of ascetics—Pattinattar,—has celebrated this in an oft-quoted verse: 'I am not able to renounce my youth in response to a challenging oath'. The renunciation was possible because Tirunilakantha Nayanar held this particular name as so sacred that he would give up everything else rather than allow it to be slighted or desecrated. In the *Silappadikaram* we come across the lines:

> 'When the celestials die inspite of taking nectar,
> You took poison, which no one else would,
> and yet you live!'

Attempt to prolong one's life indefinitely ends in failure. On the other hand, attempt to save others by facing suffering and death for them ensures immortality. This is the law of spiritual evolution. The spiritually fittest survive by spending themselves away completely in service to the Lord and His creatures. For biological survival one lives on others. In contrast, when one lays down one's life for others, the unintended collateral effect is one's spiritual survival. Perhaps the spiritually perceptive see this truth exemplified by Nilakantha. Hence their great respect for this name.

We find special references to this name not only in the *Tevaram* and the *Tiruvacagam* but also in *Sangam* literature. When *Adiyaman*, a chieftain, gave Avvaiyar a rare fruit capable of conferring longevity, she praised his self-effacing generosity in a fine verse in the *Purananuru*.

'Lord, abide (for ever) like the blue-throated One'.

The invocatory verse in the *Purananuru* alse refers to 'The stain (left by the hurt of the poison) in the throat of Siva'.

The *Sivanandalahari* attributed to Adi Sankara says that Siva took the poison to save the outside world from destruction. He did not swallow the poison lest it should destory the world within Him. The poison therefore is retained within His throat.

Shall we say then that Siva teaches the law of spiritual evolution by the sign of His blue throat? In His roseate body, the blue scar is a beauty scar—beauty won out of His loving concern for souls.

Tirujnanasambandhar has a decad of verses with the refrain *Ttrunilakantham.* The occasion of composition was a memorable one. His followers were stricken with fever while on a visit to a shrine. He was told that the fever was endemic in that place. But the saint felt that no evil, local or otherwise, should have power over devotees—devotees of the blue-throated Siva! It might be said that the evil was due to one's past *karma*, that the *karma* was formidable and inexorable. All talk of expiatory or propitiatory *karma* indulged in by believers in *karma* really missed the point. What saves one from *karma* is the *deed* of worshipful service to the Lord and His creatures. No past *karma* can prevail against total devotion to the Lord and service to His creatures. How is this worshipful service performed? It is performed by a mind that mellows in service, gradually overcoming its innate selfishness. Acts such as digging tanks, maintaining groves for the convenience of the public and wayfarers are socially useful, the while they help one to overcome one's self-centredness. These acts are done along with acts of worship to the Lord, like offering flowers etc. Thus one's whole being is dedicated to worship of Lord and service of His creatures. How can *karma* prevail against such a one?

As the Master, so the servant. When Appar was given poison he took it without flinching like his Lord who took the great poison which caused terror to the celestials. It is not without significance that Appar is considered an exemplar of dasa marga. Those who consider themselves servants of Siva have to bear this great truth in mind—the Lord they worship is Nilakantha.

—Courtesy : SAIVA SIDDHANTA—
VUL V, No. 2, EDITORIAL

உ

பக்தியால் முக்தி

ஸாஹித்ய சிரோமணி, வேதாந்த சிரோமணி
வரஹூர் கல்யாண சுந்தர சாஸ்திரிகள்

**"மனஸ்தே பாதாப்ஜே நிவஸது வச: ஸ்தோத்ர பணிதௌ
கரௌ சாப்யர்சாயாம் ச்ருதிரபி கதாகர்ணன விதௌ
தவத்யானே புத்திர் நயனயுகளம் மூர்த்திவிபவே
பரக்ரந்தாந் கைர்வா பரமசிவ ஜானே பரமத:"**

— சிவானந்தலஹரி—7.

இதன் பொருள்:—பரமேச்வரனே! எனது மனமானது உனது தாமரையையொத்த திருவடிகளிலேயே வசிக்கட்டும். எனது வாக்கானது உன்னையே துதிக்கட்டும். என் இரு கைகளும் உன்னையே பூஜிக்கட்டும். என் இரு காதுகளும் உனது பெருமை வாய்ந்த கதைகளையே கேட்கட்டும். எனது புத்தியானது உனது உண்மை சொரூபத்தையே தியானிக்கட்டும். எனது இரு கண்களும் உனது திவ்யமான உருவத்தையே நோக்கட்டும். இப்படியாயின் வேறு எந்தப் புலனைக் கொண்டு எப்பொருளை நான் அறிய முடியும்?

இதன் கருத்து இதுவாகும். எப்பொழுதும் நான் என் இரு காதுகளாலும் பெருமை வாய்ந்த உன் கதைகளையே கேட்பேன். வாக்கால் உன் குணங்களையே புகழ்ந்து மகிழ்வேன். கண்களால் உன் தோற்றங்களையே கண்டு மகிழ்ச்சியுறுவேன். கரங்களால் பூசனை போன்ற உன் பணிவிடைகளையே செய்துவருவேன். செய்வதையெல்லாம் மனம் ஒன்றியே செய்வேன். உன்னையே தியானம் செய்வேன். இவ்வாறு செய்து பிறவியிலேயே நால்வகை முக்தியை

யும் பெற்றுவிடுவேன். இவ்வாறு செய்வதால் மற்றுள்ள ஏனையோரும் எளிதில் அதைப் பெறலாம். இதை விட்டுப் புலன்கள் யாவற்றையும் வேறு விஷயங்களில் செலுத்துவோர் வீடாகிய பேற்றை அடையாததோடு ஆழ்கடலுக்கு ஒப்பான அடிமுடியற்ற அல்லல் பல நிறைந்துள்ள இவ்வுலகிலேயே தோன்றித் தோன்றி மறைந்து கிடப்பார்கள்.

சிவானந்தலஹரி என்ற சிறந்ததொரு நூலில் ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர் பக்தியைப் பற்றி மிகமிக ஆச்சரியமான முறையில் பற்பல கோணங்களிலிருந்து நோக்கி விளக்கியுள்ளார்.

மானிடப் பிறவியையெய்தின எவனுடைய நாவும் நாவாக வேண்டுமானால் கைலேயம்பதியான சிவபெருமானின் நாமங்களையே உச்சரித்தல் இன்றியமையாதது. ஏகமான பகவன் நாமரஸத்தைச் சுவைப்பதற்கே இந் நாக்கு படைக்கப்பட்டது. அதை விடுத்து ஆகாரங்களிலுள்ள மாறுபட்ட சுவைகளையே சுவையெனக் கருதிச் சுவைப்பது அறிவீனமாகும். இது போன்று கண்கள் கண்களாக வேண்டுமானால் அப்பரமனின் ''பாதாதி கேசாந்த'' மெனப்படும் பல திறப்படும் உருவங்களையே கண்டுகளித்தல் அவசியமானது. உலகம் உய்வதற்காகவே உருவமற்ற பரமன் உருக்கொண்டிருப்பதால் அதைக் கண்டு களிப்பதற்கே இக்கண்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. அதை விடுத்து மற்றுள்ள பொய்ப் பொருள்களை மெய்ப்பொருள்களென எண்ணிக் காணும் கண்கள் கண்களல்ல, புண்களேயாகும். இவ்வாறு கைகள் கைகளாக, பரமனைப் பூசித்தலே இன்றியமையாததாகும். பரமனைப் பூசை செய்வதற்கென்றே கைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. அவனை விடுத்து வேறு செயல் புரியும் கைகள் கைகளாகா. இங்ஙனம் பரமனின் நாமங்களை நாவால் சுவைத்து, பரமனையே கண்டு களித்து பரமனையே பூசை செய்து அவனையே எப்பொழுதும் மனதி

லிருத்துபவனே மானிடன் எனப்படுவான். செய்தற்குரியதைச் செய்தவனுவான். இவ்வுடலும் பரமனே வணங்குவதற்கே, காதுகளும் பரமனின் குணங்களேக் கேட்பதற்கே என்பதையும் உணர்தல் வேண்டும். பரமனிடம் செய்யும் பக்தி பயக்காத பயனே பாரினிற் கிடையாது.

அங்கோலம் என்பது ஒருவகை மரம். அதனின்று வித்து தோன்றி உதிர்ந்த மாத்திரத்தில் வேறெங்கும் செல்லாது உடனே அம்மரத்தையே அடைந்து ஒட்டிக் கொள்ளும் இயல்புடையது. அயக்காந்தம் என்பது ஒருவகைக் கல்லாகும். அது இரும்பையிழுக்கும் தன்மையைப் பெற்றிருப்பதாலேயே அப்பெயர் கொண்டது போலும். அயம் எனப்படும் இரும்பின் தோற்றங்களான ஊசி போன்றவை அக்கல்லேயே அடைந்து ஒட்டிக் கொள்ளும். கற்பிற்கரசிகளான நங்கையர் தங்கள் கைபிடித்த கணவர்களேயே அடைந்து ஒன்றிக் கொள்வார்கள்: கொடிகள் அண்டையிலுள்ள மரங்களேயே நாடிப்போய் பற்றிக்கொள்ளும். ஆறுகள் அனேத்தும் அலேமோதும் கடலேயே அடைந்து அரவணேத்து நிற்கும். இவ்வாறு நம்மனமும் மற்றவற்றை விட்டுவிட்டுக் கருணேப் பெருங்கடலான மெய்ப் பொருளாம் பரமனேயே பலவற்ருலும் அடைக்கலமாக அடைந்து ஒன்ருயிருப்பதே பக்தி எனப்படும். அதுவே முக்தியைக் கொடுக்க வல்லது.

ஸாரூப்யம் ஸாமீப்யம் ஸாலோக்யம் ஸாயுஜ்யம் என முத்தியை நால்வகையாகக் கூறுவார்கள். பரமனேப் பூசிப்பதால் ஸாரூப்ய முக்தியும், பரமனின் நாமங்களேயே ஸங்கீர்த்தனம் செய்வதால் ஸாமீப்ய முக்தியும் பரமன் அடியார்களின் சேர்க்கையாலும் அவர்களுடன் செய்யும் ஸம்பாஷணத்தாலும் ஸாலோக்ய முக்தியும், இடைவிடாது செய்யும் பரமனின் தியானத்தால் ஸாயுஜ்ய முக்தியும் பெறப்படுகின்றன. அறிவாளியான ஒருவன் பெறுதற்கரிதான மானிடப் பிறவியைப் பெற்று, ஒன்றல்ல இரண்டல்ல நால்வகையான

முக்திகளையும் இப்பிறவியிலேயே பெற்று, ஒன்றல்ல இரண்டு அல்ல நால்வகையான முக்திகளையும் இப்பிறவியிலேயே பெற்று விடலாம். ஆனால் அதற்கு மன அமைதியே சாலச் சிறந்த தேவையாகும். 'சஞ்சலம் ஹி மந:கிருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத்த்ருடம் தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மன்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்' என்று கூறினான் அர்ச்சுனன். அதன் கருத்து இதுவாகும். இளந்தென்றல் அசைவுற்றும், பூக்கள் போன்ற மெல்லிய பொருள்களை உதிர்த்திடும் தன்மையுற்றும் இருப்பதால் நாம் அதை நமது முயற்சியால் தடுத்துவிடலாம் என்று நினைக்கக்கூடும். ஆனால் புயற்காற்றை நாம் அவ்விதம் செய்தல் இயலுமா? மலைபோன்று வலுவுள்ள பொருள்களையும் பெயர்த்தெடுத்து ஆட்டுவிக்கும் ஆற்றல் படைத்தது அது. எதிர்ப்படும் பொருள்கள் யாவற்றையும் தனது வலிமையால் தூளாக்கித் தன்வழியே செல்லும் தன்மை கொண்டது அது. மனிதனின் மனமும் அத்தன்மையதே. ஆகவே அதை அடக்கி ஆட்கொண்டு ஒருமுகப்படுத்தி ஒரே பொருளில் ஒன்றி நிற்கச் செய்வது பலர்க்கும் இயலாத செயலாகும். இதை ஒப்புக் கொள்ளும் வகையிலே பரமனும் இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

'இந்த்ரியாணாம் ஹி சரதாம் யன்மனோ அனுவிதீயதே தத்ஸ்ய ஹரதி ப்ரக்ஞாம் வாயுர் நாவமிவாம்பஸி' என்று. இவ்வாறாயின் மனதை எங்ஙனம் ஒருமைப்படுத்துவது? எங்ஙனம் எல்லாச் செயலிலும் ஒன்றி நிற்கச் செய்வது? பாமரமக்களின் பொதுவான மனப்பான்மையையே இவ் வினாவின் வாயிலாக அர்ச்சுனன் வெளியிடுகின்றானேயன்றித் தனது மனப்பான்மையையன்று எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது.

இவ்வினாவின் விடையாகவே அமைந்துள்ளன நம் நாட்டுப் பெரியோர்களின் நூல்கள் யாவும். அவற்றுள்ளும் பதஞ்சலி போன்றவர்களின் நூல்களான யோகசூத்திரம் போன்றவை மனத்தை அடக்கி ஆட்கொண்டு ஒருமைப்

படுத்தி நாம் நினைக்கும் ஒன்றிலேயே அதை ஒன்றி நிற்க வைக்கும் உபாயங்களையே மிகமிக விரிவாகக் கூறுகின்றன. 'அதயோகானு சாஸனம்' "யோகச்சித்த விருத்தி நிரோத:" என்று அந்நூல் தொடங்குகின்றது. அந்நூல்களின் கருத்தையே சுருக்கமாகப் பரமனும் பார்த்தனுக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றார்—

'அப்யாஸேன து கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே'

என்று குணங்களைப் பற்றுவதும் குற்றங்களைப் பற்றாமையும் மனத்தின் இயல்பாகும்; ஆனால் குணங்கள் எவை, குற்றங்கள் எவை என்பதைப் பாகுபடுத்தும் திறமை அதற்கு இயல்பாக அமையவில்லை. பெரும்பாலும் அவற்றை மாற்றியறியும் தன்மையும் அதனிடத்துக் காணப்படுகின்றது. அதைப் போக்கி உண்மையை உணர்த்தி அதை நல்வழிப்படுத்தவே நம் நாட்டு மேலான நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றை உபதேசிக்கும் ஆசான்களும் தோன்றியுள்ளனர்.

இம்முறையில் பழக்கப்பெற்ற மனதானது குற்றக் குன்றுகளான விஷயங்களெனப்படும் பொய்த் தோற்ற முள்ள உலகப் பொருள்களைப் பற்றாது குணக்குன்றான பரம னெனப்படும் மெய்ப்பொருளையே பற்றி, பழக்கத்தின் அடிப் படையில் தனது இயல்பான தன்மையைப் பெருக்கிக் கொண்டு பரமனைப் பற்றிய செயல்களிலேயே ஈடுபட்டுப் பரமனோடு பரமனாக ஒன்றி நிற்கும். நல்ல பிடிப்பில்லா மனமே பிணி செய்யும். அதற்கிடங்கொடாது நல்லதொரு பிடிப்பை நாம் அதற்குக் கொடுத்து விட்டால் மற்றதையே நாடாது, தான் பற்றும் நற்பொருளையே பல்வழியிலும் நாடும். இத்தகைய முறையைப் பின்பற்றி மனத்தைப் பரமன் மீது எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் எந்நிலையிலும் ஒன்றியிருக்கச் செய்தலே முக்தி நெறியாகும்.

சிவம்

கேநோபநிஷத் — தேவீ மஹிமை

ஞானபாஸ்கர பிரம்மஸ்ரீ P. N. நாராயண சாஸ்திரிகள்

(தேவீ பாகவதம் — 12-வது ஸ்கந்தம் 8 வது அத்யாயம்)

வேத மாதாவான காயத்ரீ ஜப மஹிமையை விஸ்தாரமாய், வியாஸ முனிவர் மஹாராஜா ஜநமே ஜயருக்கு உபதேசித்தார். இப்படிச் சிறந்த மார்க் கத்தில், ஜனங்களுக்கு ஏன் சிரத்தை ஏற்பட வில்லை என்ற ராஜாவின் கேள்விக்கு, ஸ்ரீ வியாஸ முனிவர் இந்த உபாக்யானத்தை சொல்லுகிறார்.

ஒரு ஸமயம், தேவர்களுக்கும் அஸுரர் களுக்கும் யுத்தம் ஏற்பட்டு வேத மாதாவின் அருளால் தேவர்களுக்கு வெற்றி ஏற்பட்டது. வெற்றி விழா கொண்டாடுகிற தேவர்கள் ஒன்று கூடி வெற்றி வாகை நம்முடைய திறமை யாலேயே கிடைத்தது, நாமே பெரியவர் என்று எண்ணியும் பேசியும் வந்தனர், இந்த ஸமயத்தில்

प्रादुरासीत्कृपापूर्णं यक्षरूपेण भूमिप ।
कोटिसूर्यप्रतीकाशं चन्द्रकोटिसुशीतलम् ।
अदृष्टपूर्वं तत् दृष्टा तेजः परमसुन्दरम् ॥

கோடிக்கணக்கான ஸூரியர்களுக்கு ஒப்பான ஒரு ஒளிப்பிழம்பு தோன்றியது. இதைக் கண்டு திகைப்படைந்த தேவர்கள் இதை அறிந்துகொள்ள அக்னியை அனுப்பினர். கேனோபநிஷத்தில், இந்தக் கதை வருகிறது,

कस्त्वं, किंशक्तः तव அக்னியைப் பார்த்த யக்ஷஸ், நீ யார் உனக்கென்ன சக்தி என்று கேட்டது உடனே, அக்னி, जातवेदा अहमस्मि, दाहिकाशक्तिर्मम எனக்கு, ஜாதவேத: என்று பெயர் எல்லா உலகையும் எரிக்கும் சக்தி எனக்கு உண்டு என்று பதில் கூறினர். உடனே யக்ஷஸ் ஒரு சிறு புல்லை எதிரில் போட்டு तृणं इदं दह இதை எரித்து விடு என்று சொல்லியது. தன் திறமை முழுதும் காட்டியும் புல்லை அசைக்கக் கூட முடியவில்லை, அவமானப்பட்டுத் திரும்பினன், பிறகு இந்திரன் வாயுவை அனுப்பினன். அவரைப் பார்த்த யக்ஷஸ் அக்னியைக் கேட்டதையே இவரையும் கேட்டது. வாயு—मातरिश्वाहमस्मि, सर्वं चालयामि

எனக்கு மாதரிச்வா என்று பெயர். நான் எல்லா உலகையும் தூக்கி எறிவேன் என்று பதில் கூறினர். உடனே யக்ஷஸ் இந்த புல்லை நகர்த்து என்று சொல்லிற்று.

सर्ववेगेनापि चलितुं न शशाक முழு ஆற்றலையும் கொண்டு பார்த்தும் அசைக்கக் கூட முடியவில்லை.

வாயுவும் அவமானப்பட்டுத் திரும்பினுர். பிறகு எல்லா சக்தியும் கூடிய தேவராஜாவான இந்திரன் தானே நேரில் வந்தான். யக்ஷஸ் மறைந்து விட்டது. பிறகு उमां हैमवतीं बहुशोभमानां ஆகாயத்தில் இமயமலேயின் மகளாய் உமாதேவி என்ற பெயருடன் ஒளிமயமாய் வியக்கத்தக்க முறையில் காக்ஷி கொடுத்தாள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பரமாத்ம வஸ்து ஒன்று எங்கும் நிறைந்து விளங்குகிறது. அதனுல் தூண்டப்பட்டு உலகம் இயங்குகிறது, மறைகிறது. அந்த இரண்டற்ற எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளே உண்மையானது. மற்றவை தோன்றி மறையக் கூடியவை. நான் பெரியவன் என்ற எண்ணம் விட்டு ஸத்குருவை அடைந்து ஆத்மஞான உபதேசம் பெற்று புண்யக் குவியலின் பயனுய், தன்னுள்ளத்திலேயே தானுக வே பரமனேக் காணலாம். அதுவாகவே ஆகலாம்.

तत्वमसि அதுவே பிரும்மம் नेहनानास्तिकिंचन பரமாத்மாவைத் தவிர வேருென்றும் கிடையாது என்ற அறிவு ஏற்பட்டு ஞானியாக. अमृतइह भवति இங்கேயே ஜீவன் முக்தி நிலேயை அடையலாம் என்கிற வேதாந்த உண்மை உபதேசிக்கப் பட்டது. இது கேநோபநிஷத்தில் வருவது.

தேவீ பாகவதம் கூறுவதாவது:—அம்பிகை இந்திரனுக்கு தரிசனம் கொடுத்து அந்த தேவியின் அருள் நோக்காலேயே உலகம் இயங்குகிறது என்று கூறி, மிகமிக உயர்ந்த மாயாபீஜம் என்னும் சிந்தாமணி அக்ஷரத்தை உபதேசிதது, இனி நீங்கள் கர்வம் நீங்கி, பராம்பிகையை உபாஸித்து அருள் பெற்று உங்கள் காரியங்களே ஸரியாய் செய்யுங்கள், என்று உபதேசித்து மறைந்தாள்.

மேலும் வியாஸ முனிவர், வேதமும் அதில் முக்ய மாய் கூறப்படுகிற, காயத்ரீ மஹா மந்திரமுமே, எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது. கர்வம் நீங்கி அதை உபாஸித்துக்ஷேமமடைந்து மேன்மையாய் மனிதன் விளங்கலாம் என்று ராஜாவுக்கு உபதேசித்தார்.

சுபம்

உ

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

।। श्री शंकरपद्यपुष्पांजलिः ।।

ஸ்ரீ சங்கர பத்ய புஷ்பாஞ்சலி

தமிழ் உரை :

Dr. N. கங்காதரன், M.A., M. Litt., Ph. D.

उद्धृत्य वेदपयसः कमलामिवाब्धेः
आलिङ्गिताखिल जगत्प्रभवैकमूर्तिम् ।
विद्यामशेषजगतां सुखदामदाद्यः
तं शङ्करं विमलभाष्यकृतं नमामि ॥

உத்த்ருத்ய வேதபயஸ: கமலாமிவாப்தே:
ஆலிங்கிதாகில-ஜகத்-ப்ரபவைக மூர்த்திம் |

வித்யாமசேஷ ஜகதாம் ஸுகதாமதாத்ய:
தம் சங்கரம் விமலபாஷ்யக்ருதம் நமாமி ॥

—விவரணாசார்யார்

குறைபாடற்ற பாஷ்யம் (என்னும் உரையைச்) செய்தவரும், உலகமனைத்திற்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருவதும் (பரமனுடன்) ஒன்றிணைந்த ஆத்மாவுடன் தொடர்பு உடையதுமான அறிவைக் கொடுத்தவரும், கடலினின்றும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட திருமகளைப் போன்றதும் மறைகள் என்னும் கடலினின்றும் தோற்றுவிக்கப்பட்டதுமான உலகினிற்கு மூலமானவரும் எந்த ஒருவரால் உலகிற்கு மூலமான திருமால் தழுவப்பட்டுள்ளாரோ, எந்த ஒருவர் உலகமனைத்திற்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்றாரோ அந்த சங்கரரை நான் வணங்குகின்றேன்.

भगवत्पादपादाब्जपांसवः सन्तु सन्ततम् ।
अपारासारसंसारसागरोत्तारसेतवः ॥

பகவத்பாத பாதாப்ஜபாம்ஸவ: ஸந்து ஸந்ததம் ।
அபாராஸாரஸம்ஸார ஸாகரோத்தாரஸேதவ: ॥

—சித்ஸுகாசார்யர்

பகவத் பாதரின் பாதத் தாமரைகளிலுள்ள எந்த ஒரு தூசுகள் கடக்கமுடியாததும் ஸாரமற்றதுமான வாழ்க்கை என்னும் கடலைக்கடக்க பாலம் ஆகின்றனவோ அந்த தூசுகள் எம்முடன் எப்பொழுதும் இருக்கட்டும்.

यमाश्रिता गिरां देवी नन्दयत्यात्मसंश्रितान् ।
तमाश्रये श्रियाजुष्टं शङ्करं करुणानिधिम् ॥

யமாச்ரிதா கிராம்தேவீ நந்தயத்யாத்ம ஸம்ச்ரிதான் ।
தமாச்ரயே ச்ரியாஜுஷ்டம் சங்கரம் கருணாநிதிம் ॥

—போதேந்திரயதி

எவர் ஒருவரை விரிவுரையாளராகக் கொண்டவர்களும் தன்னில் அடங்கியவர்களும் கலைவாணியால் மகிழ்விக்கப் படுகின்றார்களோ அந்த மேன்மை பொருந்திய கருணைக்கடலான சங்கரரை நான் சரணடைகின்றேன்.

हरलीलावताराय शङ्कराय वरौजसे ।
कैवल्यकलनाकल्पतरवे गुरवे नमः ॥

ஹரலீலாவதாராய சங்கராய வரௌஜஸே |
கைவல்ய-கலனா-கல்பதரவே குரவே நம: ||

—உமா மஹேசவரர்

மிகச் சிறந்த பொலிவை உடையவரும், பரமசிவனாரின் லீலாவிநோத வடிவை உடையவரும், முக்தியைக் கொடுக்கும் தெய்வீகமரமானவரும் ஆன அந்த குரு ஸ்ரீ சங்கரருக்கு என் வணக்கங்கள்.

नमः श्रीशङ्कराचार्यगुरवे शङ्करात्मने ।
शरीरिणां शङ्कराय शङ्करज्ञानहेतवे ॥

நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்ய குரவே சங்கராத்மனே |
சரீரிணாம் சங்கராய சங்கரஜ்ஞான ஹேதவே ||

—ந்ருஸிம்ஹாச்ரமின்

சிவனாரின் வடிவானவரும், மாந்தருக்கு நன்மை பயப்பவரும், ஆனந்தத்தைப் பெறுவதற்கு அடிகோலும் அறிவிற்குக் காரணமானவருமான அந்த குரு ஸ்ரீ சங்கரருக்கு என் வணக்கங்கள்.

श्रीगुरुं भगवत्पादं शरण्यं भक्तवत्सलम् ।
शिवं शिवकरं शुद्धमप्रमेयं नमाम्यहम् ।

ஸ்ரீ குரும் பகவத்பாதம் சரண்யம் பக்தவத்ஸலம் |
சிவம் சிவகரம் சுத்தமப்ரமேயம் நமாம்யஹம் ||

—குர்வஷ்டகம்

சரணடையத்தக்கவரும், அண்டியவரைக் காப்பவரும், மங்களமானவரும், நன்மை பயப்பவரும், மாசற்றவரும் அளவற்ற சக்தியை உடையவரும் மதிப்பிற்குரியவருமான குருவை நான் வணங்குகின்றேன்.

(இந்த பத்யங்களின் மூலபாடம் VOICE OF SANKARA VOL. I, No. 2 வில் இருந்து எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது. நமது நன்றிகளைப்பதிப்பாளர்கட்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்).

சுபம்

யமதம்ஷ்ட்ரம்

(ஸாஹித்ய சிரோமணி S. V. பரமேச்வரன்)

அன்று பாற்கடலை கடந்து அம்ருதம் எடுத்து தேவர் களை அமரர்களாக செய்தான் அரி. அமரர்கள் இடர் தீர்ந்தது. அமைதி அடைந்தனர். விண்ணுலகத்தோர்க்கு அமுதுண்ண வழிவகுத்த அரி மண்ணுலகத்து மக்கள் பால் கருணை கொண்டான். கார்மேகவண்ணனாக கருநீலக் கண்ணனாக அவதரித்தான். அள்ளி அள்ளிப் பருகப் பருக ஆசை அடங்காத அம்ருத சாகரம் மகாபாரதம் என்றதைக் கடைந்து பகவத்கீதையை அமுதமாகத் தந்தான். கண்ணன் வாயிலாக அமுதமாம் கீதையை வெளியிட்ட வியாஸரும் பகவானேயாவர். உலகத்து மனிதகுலம் உய்ய, "கண்ணன் பாடிய கீதை" இன்று உலகம் பூராவும் பரவி பாரதத்தின் மகிமையை அன்னிய நாட்டுமக்கள் எண்ணி எண்ணி வியக்கின்றனர். கீதையில் கண்ணன் சொன்னவை கள் யாவையும் கடைபிடித்து வாழ விழைகிறான் ஒவ்வொரு அறிஞனும். ஆனால் இந்த பாழும் மனமும் புலன்களும் படித்த பண்டிதர்களையும் பாமர அஞ்ஞானிகளைப் போலவே வாழும்படியாகச் செய்கின்றன. பாமரர் முதல் பண்டிதர் வரை அனுஷ்டிக்கத் தகுந்த எவ்வளவோ விஷயங்கள் கீதை யில் உள்ளன.

"நான் மார்கழி மாதமாக இருக்கிறேன்" என்கிறான் பகவான் கிருஷ்ணன். "மாஸானாம் மார்கஸீர்ஷோஹம்" என்பது கீதா வாக்யம். மாதங்களில் மார்கழி சிறந்த மாதம். மார்கழித் திங்கள் மடி நிறையப்பொங்கல் என்றும் சொல் வதுண்டு. "மார்கழித்திங்கள் மதி நிறைந்த நன்னாள்"

என்ருள் கண்ணனை நாயகனுகக் கொண்ட கோதை. ஆக மார்கழி மாதம் மாதவனையும் மகாதேவனையும் கொண்டாடும் மாதம் என்பது தெரிகிறது.

புலன்களுக்கும் மனதிற்கும் அடிமைப்பட்ட நாம் ஆண்டவனை ஆராதிக்க முடியாமல் தவிக்கிருேம். ஆண்டவனைப் பூஜிக்க வேண்டும், கோயிலுக்குச் செல்ல வேண்டும், புலன்களுக் க் கட்டுப்பட்டு கண்டபடி, மனம் போனபடி இருக்கக் கூடாது என்று சில நேரம் நினைக்கிருேம். நாளையிலிருந்து சந்தியாவந்தனம் பண்ணவேண்டும், ஆசாரமாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிருேம். ஆனுல் எண்ணிய எண்ணமெல்லாம் வீணுகப் போய் விடுகிறது. நல்லதை எண்ணுகின்ற மனம் அதைச் செய்ய ஏன் எண்ணுவதில்லை? நல்லதைச் செய்ய வேண்டும் என்ற வைராக்யத்துடன் இருந்தும் செய்ய முற்படும் தருணம் மனம் மாறிவிடுகிறதே. சித்தம் சபலமானது. அதை வெல்ல வேண்டும், அதற்கு முதற்படி என்ன?

நாம் உட்கொள்ளும் ஆஹாரம் தான் முதற்படி. ''ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வ சுத்தி:'' என்று சொல்லியிருக்கிறது. எப்பொழுதும் எல்லாக் காலங்களிலும் உணவு விஷயத்தில் மிக கவனமாக இருத்தல் முக்யம். மனம் விஷயங்களில் இருந்து விலகவேண்டுமானுல் சாப்பாட்டைக் குறைக்க வேண்டும். விஷயா ''விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந:'' என்கிறது கீதை.

உணவை முற்றிலும் விலக்கிட நாம் சக்தியற்ற ர்களாகவே வாழ்கிருேம். மகான்கள் உணவை மருந்தாகக் கருதுவார்கள். பசி என்ற வியாதிக்கு உணவு ஒரு மருந்து என்பது மெய்ஞ்ஞானியரின் வழி. ஆனுல் நாம், எவ்வளவோ உபாதிகளை உடைய நமக்கு, பசி என்ற உபாதி மிக மிக பெரிய உபாதியாய் இருக்கிறது. இந்த உபாதி உடல் இருப்பதற்காக ஏற்பட்டது தான். நமது சரீரம் அன்ன மயமாகும்.

எனவே உணவு நமக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. உணவை உட்கொண்டால் தான் எதுவும் நம்மால் சரிவர செய்ய முடியுமே தவிர, உபவாஸமிருந்தால் நமது வேலைகள் நடக்காது. உறக்கம் தான் வரும். உணவு இன்றி உடல் தளர்ந்து மயங்கிய நிலையில் யார் தான் எந்த வேலையைத் தான் செய்ய முடியும்? ஆகையால் உணவு முக்கியம்.

உணவை எவ்விதம் உட்கொள்ள வேண்டும்? எந்த உணவு நமது உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் ஊக்கம் தரக் கூடியது என்பதை ஆராய்ந்து அறிந்து அவர் அவர் தகுதிக்கு ஏற்ப உணவை உட்கொண்டு வாழ்ந்தால் நீண்ட நாட்கள் வாழலாம் என்பதை நமது முன்னோர்கள் அறிந்துணர்ந்தவைகளை, நமக்கு உபயோகப்பட வேண்டு மென்ற கருணையுடன் எழுதியும் வைத்திருக்கிறார்கள்.

உணர்வுகளில் மிக உயர்ந்த உணர்வு பசியும் தாகமும். பசி தாகங்களை வெல்வது கடினம். மாதங்களிலே மிகவும் சிறந்த மாதம் மார்கழி மாதம் என்பதை முன்னர் விளக்கினோம். இந்த மார்கழி மாதம் எந்த எந்த காரியங்களுக் கெல்லாம் சிறந்ததோ அதுபோலவே உணவு உட் கொள்ளும் விஷயத்திலும் இது சிறந்ததாகக் கருதப்படு கிறது.

நாம் உட்கொள்ளும் உணவு ஜீரணிக்கத் தேவையான உஷ்ணம் நமது உடலில் உள்ளது. மார்கழி மாதம் குளிர் மாதமாதலால் இந்த உஷ்ணத்தின் அளவு பிறகு குறைந்தே யாக வேண்டும். உஷ்ண காலங்களில் உணவு எவ்வளவு சீக்கிரமாக ஜீரணமாகிறதோ அந்த அளவு குளிர்காலத்தில் ஆகாது. ஆகையால் மார்கழி மாதம் முதல் பத்து நாட்கள் மிதமான அளவுடன் உணவை உட்கொள்ளுதல் வேண்டும்' கார்த்திகை மாதம் கடைசி பத்து நாட்களும் ''மிதாசி'. யாக இருத்தல் நலம் என்று சொல்லி இருக்கிறது.

வ்ருச்சிகஸ்ய அந்திமோபாக: தனுஷச்ச ஆதிமோபிய: |
த்வாவிமௌ எமதம்ஷ்ட்ராக்யௌ மிதாசீ தத்ர ஜீவதி ||
ச. ம.: 81-10

கார்த்திகை மாதத்தின் கடைசி பாகமும் மார்கழியின் முதல் பாகமும் எமதம்ஷ்ட்ரமாகும். அதாவது இந்த குறிப்பிட்ட நாட்களில் நாம் அளவுடன் உணவு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது இதன் பொருள். மிதாசீ என்ருல் மிதமான ஆஹாரம் உட்கொள்ளுபவன் என்பது பொருள்.

மிக எளிதில் ஜீரணிக்கக் கூடியதும் மதுரமானதுமான ஆஹாரம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் உண்ணும் உணவை நான்காகப் பகிர்ந்து அதில் ஒரு பங்கைத் தள்ளி உட்கொள்ள வேண்டும். இது மிதாஹாரம் என்று சொல்லப்படும் இது ஜீவனுக்கு இதமானது.

ஸஸ்நிக்த மதுராஹார: சதுர்த்தாம்ச விவர்ஜித: |
புஜ்யதே சிவஸம்ப்ரீத்யை மிதாஹாரஸ்ஸ உச்யதே ||

"போக்தா தேவோ மஹேச்வர:" என்ற படியால் இங்கு "சிவ" என்ற பதத்திற்கு ஜீவன் என்று அர்த்தம் கொள்ளலாம்.

இரண்டு பாகம் அன்னம் ஒருபாகம் ஜலம். நான்காவது பாகம் உதரத்தில் வாயு சஞ்சாரத்தின் பொருட்டு விட்டு விடுதல் வேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிருர்கள்.

த்வௌ பாகௌ பூரயேதன்னை: தோயே நைகம் ப்ரபூரயேத் |
வாயோ: ஸஞ்சரணார்த்தாய சதுர்த்தமவசேஷயேத் ||

மேலே கூறியபடி உணவு விஷயத்தில் கவனமாக இருந்தால் தான் 'எமதம்ஷ்ட்ரம்' என்ற பெயர் கொண்ட நாட்களில் நாம் ஆரோக்யமாக இருந்து கொண்டு ஆண்டவனைத் துதிக்க முடியும்.

சுபம்

உ
சிவமயம்

ஆலய வழிபாடு

நமது கோவில்

கடவுள் சர்வவியாபி. உலகத்தில் காணும் ஒவ்வொன்றிலும் அவன் வியாபகமிருக்கிறது. எந்த இடத்தில் மனம் கூடுகின்றதோ அங்கே கடவுளின் சாந்நித்தியமும் நிறைந்து நிற்கும். இது பொது விதி. நமது ஆன்ருேர்கள் கடவுளை அவ்விதம் காண முடியாத மக்களுக்காகக் கோவில்களையும் கடவுள் திருவுருவங்களையும் அமைத்துத் தந்தனர். நமது உடம்பு பூராவும் உயிர் கலந்து நிற்கிறது. அவ்விதமிருந்தாலும் சில பாகங்களை நாம் உயிர்நிலையாகக் கொள்வதே போல, கோவில்களே இறைவன் அருள் பெருகும் இடங்களாகக் கொள்ள வேண்டும். யார்யாருக்கு எவ்வெவ்விதத்தில் அன்பு கூடுமோ அவ்வவ்வகையில் நமக்குக் கடவுள் திருவுருவங்கள் அமைந்து இருக்கின்றன. அதே போலத்தான் நித்தியப்படி பூசைகளும் விழாக்களும் நடத்தப்படுகின்றன.

நாம் பண்டையகாலந்தொட்டு நன்றிக்கும் மரியாதைக்கும் பெயர் பெற்றவர்கள். சாதாரணமாக ஒருவருக்கொருவர் செய்யும் உபகாரங்களுக்காக நன்றியும் மரியாதையும் செலுத்தும் நாம் எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்ட கடவுளுக்கு நன்றியும் மரியாதையும் செலுத்தக் கடமைப்பட்டவர்களல்லவா? நம்மைப் படைத்தும் காத்தும் உலக வியாபகத்திலேயே சுழன்று அலுத்துப் போகாதவாறு பக்குவம் தெரிந்து அழித்தும் கருணை காட்டும் பெருமானிடம் நாம் எவ்வளவு நன்றியையும் மரியாதையும்

காட்ட வேண்டும்? சாதாரணமாக நம்மைப் போல, மானிட உருவில் வரும் தாயைப் போலவே, கடவுள் நம்மிடம் எவ்வித பிரதியுபகாரமும் எதிர்பாராது நமக்கு வேண்டியவைகளை அவ்வக்காலத்தும் கொடுத்துக் காக்கின்றார். ஆனால் சாதாரண அறிவினாலே அதைக் காண முடியாது. அவரிடம் அன்பைச் செலுத்தி அது மிகுதியாவதற்குத் தக்கபடி அவரைக் காணும் அநுபவம் பெற முடியும். அதற்கும் படி முறையாக வழிகள் பல உள. இருந்தாலும் கோவில் என்ற தனி இடத்திற்குச் சென்று வழிபடுவதாலே நமக்கு அன்பு மிகுதியாகப் பெருக வழியுண்டு என்று நமது முன்னோர்கள் கண்டு அமைத்துள்ளார்கள். உலகில் செய்யும் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் சிறப்பாக அததற்கும் தனியிடம் நாம் அமைத்துக் கொள்ளவில்லையா? படிக்கப் பள்ளிக்கூடமும், அரசாங்கம் நடத்தத் தனித்தனியாகப் பிரிவு வகைகளும், சாமான் வாங்கக் கடைகளும் நாம் அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறோமல்லவா? அங்கங்கும் போவதற்கு நியதிகளையும் நாம் திட்டப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோமல்லவா? அவ்விதமே கடவுளிடம் செல்லுதற்கும் கட்டுப்பாடுகள் நியதிகள் அமைந்திருக்கின்றன.

கோவிலுக்குச் செல்லும் முறை

கடவுளிருக்குமிடம் புனிதமானது. அங்கு எல்லாம் சுத்தமாகவும், அழகாகவும் அமைத்து வைக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் நம் மனது கூடும். நாமும் அங்குப் போகும் பொழுது சுத்தமாகவும், ஒழுங்காகவும் போய் வர வேண்டும். நன்றாகக் குளித்து விட்டு அவ்வவருடைய சமயத்திற்குள்ள அடையாளங்களைத் தரித்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். சைவ சமயத்தார்க்கு விபூதி பூசுதலும், ருத்திராக்ஷம் தரித்தலும் அடையாளங்களாகக் கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன இது போல திருமண் காப்பு தரித்துக் கொள்ளுதலும், திருத்துழாய் மணிமாலை அணிந்து கொள்ளுதலும் வைணவ சமயத்தார்க்கு அடையாளங்களாம்,

கோவிலுக்குப் போகும்பொழுது உலக விவகாரங் களிலே மனதைச் செலுத்தாமல் நாம் வழிபடச் செல்லும் பெருமானின் திருநாமங்களை உச்சரித்துக் கொண்டு பயபக்தி யோடு செல்லுதல் வேண்டும். பொதுவாக எல்லாக் கோவில்களின் முன்னும் தீர்த்தங்களிருக்கும். அதிற்குளித்து தூய ஆடைகளை அணிந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் பூண் பதும் காண்பதும் நினைப்பதும் ஒன்றாக இருந்தால் தான் நமக்கு நினைத்த எல்லாம் கை கூடும்.

சைவசமயத்தார்கள் விபூதியைத் தண்ணீர் விட்டுக் குழைத்து நெற்றி, மார்பு, தொப்புள், முழங்கால்கள், கைகள், கழுத்து முதலிய இடங்களில் இட்டுக் கொள்வது முறை. அது முடியாதவர்கள் உத்தூளனமாக (தூளாகவே) நெற்றியிலும், மார்பிலும், கைகளிலும் இட்டுக் கொள்ள லாம். கழுத்தில் ருத்திராக்ஷமாலை அணிந்து செல்லுதல் நன்று. அல்லது கழுத்தில் ஒரு ருத்திராக்ஷத்தையாவது அணிந்து கொள்ளல் நலம். இவ்விதம் சிவவேடதாரிகளாக ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே கோவிலுக்குள் செல்லுதல் வேண்டும். அடியார்கள் திருவாக்காக உள்ள தேவார திருவாசகங்களையோ அன்றி அருள் வழிப்பட்ட பெரியோர்கள் இயற்றிய தோத்திரங்களையோ மனத்தில் சிந்தித்துக் கொண்டும் போகலாம்.

வழிபாட்டு முறை

முதலில் கோபுரதரிசனம் செய்து கொண்டு பிறகு தல விநாயகரைத் தரிசிக்க வேண்டும். நம்முடைய வினைகள் தீரவும் பெருமான் வழிபாடு பூர்த்தியாகவும் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு தலையில் குட்டிக் கொண்டும், தோப்புக்கரணங் களிட்டும் விநாயகரை வழிபட வேண்டும். இப்பெருமான் சந்நிதியில் தேங்காய்களை 'விடல்' விடுதல் சிறந்தது.

பிறகு கொடி மரத்தடியில் சென்று நமஸ்கரித்துக் கொண்டு நந்தியின் பின்புறம் சென்று நந்திப் பெருமானு

டைய கொம்புகளுக்கிடை வழியில் பெருமானைக் கண்டு தரிசிக்க வேண்டும். வலமாக நந்தியின் முன்புறம் சென்று வணங்கி உத்தரவு பெற்று உள்நுழைய வேண்டும். அங்குத் திருவாயிலில் துவாரபாலகரிருப்பர், அவர்களை வணங்கிக் கொண்டு உட்புறம் சென்று பெருமான் சந்நிதியை அடைதல் வேண்டும். அங்கு நின்று நமக்குத்தெரிந்த தோத்திரங்களைச் சொல்லி வழிபட்டு நம்முடைய பிரார்த்தனையைச் செலுத்திக் கொள்ளவேண்டும். பிறகு வலமாக சுற்றுக் கோவிலிலுள்ள நாயன்மார்கள், தக்ஷிணுமூர்த்தி, சோமாஸ் கந்தர், சுப்பிரமணியர், மகாலக்ஷ்மி, நடராஜர், நவக்கிர கங்கள் போன்ற மூர்த்தங்களையும் வணங்கிக் கொண்டு மூன்று முறை சுவாமிகோவிலில் வலம் வருதல் முறையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மூன்ருவது சுற்றில் ஈசானத்தில் அமர்ந்திருக்கும் சண்டீசரைத் தரிசித்து வழிபாடு பூர்த்தி அடையும்படிப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்பெருமான் சதா நிஷ்டையிலிருப்பதாகக் கருதப்படுகிற படியால், அவர் சந்நிதியில் கையைத்தட்டிக் கும்பிட்டு நமது பிரார்த்தனையைத் தெரிவித்துக்கொண்டு வணங்கி வரவேண்டும். பிறகு அம்மையாரது ஆலயத்திற்குச் சென்று அங்கும் சந்நிதியில் நின்று தோத்தரிதது வழி பட்டுக் குறைந்தது இரண்டுமுறை வலம் வந்து வெளி வருதல் வேண்டும். மீண்டும் கொடி மரத்தடிக்கு வந்ததும் கீழே விழுந்து நமஸ்கரித்து அங்கு நின்று சுவாமிதரிசனம் செய்து உத்தரவு பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உத்தரவு பெற்றுக்கொள்ளுமுன் அங்கு அமர்ந்து செபம் முதலியன செய்யவேண்டும். சுவாமி கோவிலிலுள்ள தக்ஷிணுமூர்த்தி சந்நிதியிலமர்ந்து பஞ்சாக்ஷரமோ மற்ற மந்திரங்களோ அல்லது தோத்திரங்களையோ உருவிட்டால் மிகுந்த பலன் கிடைக்கும்.

கோவிலில் செய்யக்கூடாதன

கோவிலுக்குச் செல்லும் பொழுதும், வலம் வரும் பொழுதும், வேகமாக நடக்கக் கூடாது. மெதுவாகப்

போதல் வேண்டும். வீண்வார்த்தைகளும் சொல்லத் தகாத சொற்களும் சொல்லுதல் கூடாது. சோம்பலிடுதல் தலைசிக்கெடுத்தல், தலைவிரித்துப் போதல், வெற்றிலைப் போடுதல், பிறர் அருவருக்கும்படிப் போதல் முதலியன கூடா. வம்பு சண்டைகள் கூடாது. ஒருவர்மீது ஒருவர் இடித்துக் கொண்டும், தள்ளிக் கொண்டும் போதல் கூடாவாம்.

கோவிலில் செய்யவேண்டியன

நம்மால் இயன்ற பொருள்களை எடுத்துச் சென்று பெருமானுக்குச் சமர்ப்பித்து வணங்க வேண்டும். அபிஷேகத்திற்குத் தகுந்த இளநீர், பால், தயிர், பழவகைகள், பன்னீர் முதலியனவும், வழிபாட்டுக்குச் சிறந்த புஷ்பங்கள், தேங்காய், சூடம், ஊதுவத்தி, சாம்பிராணி முதலியனவும், தீபமிட எண்ணெய் நெய் முதலியனவும் கொண்டு சென்று செலுத்தி வழிபட வேண்டும்.

கோவிலிடங்களைச் சுத்தமாகக் கூட்டுதல், மெழுகுதல், கோலம் போடுதல், புல் முதலியன களைதல், மாலைகட்டுதல், நந்தவனத்தில் தொண்டு செய்தல் முதலிய எல்லாம் செய்யலாம். எல்லாவற்றிற்கும் அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ற வாறு பொதுவாகப் பலன் உண்டு. அவரவர் சக்திக்கேற்ப மேலே சொல்லப்பட்டவற்றுள் எல்லாமோ அல்லது முடிந்த ஒரு சிலவோ அல்லது ஏதாவது ஒன்ருே செய்தல் நலம்.

கடவுள் எல்லோரையும் படைத்துக் காப்பவர் அவருக்கு நாம் மக்களாவோம். அவரிடம் நன்றியும் பக்தியும் காட்டவேண்டியது நம் கடமையாகும். அவ்விதம் செய்தால் பக்குவத்திற்கேற்ப வேண்டிய வேண்டியாங்கு எல்லாம் பெறலாம்.

கோவிலை வைத்துக்கொள்ளும் முறை

இறைவன் தூய்மையே உருவானவன். தூய்மை தங்குமிடத்தில் இறைவன் தங்குகிருன். அங்கு அழகு பொலி

கின்றது. அன்பு மலிகின்றது. மனம் லயிக்கின்றது, இன்பம் பெருகுகின்றது. அதற்காகவே எப்பொழுதும் நம் திருக் கோயில்களில் பாட்டும் ஆட்டமும், வாத்தியங்களின் இன்னொலியும், மணி முழக்கமும், தீபத்தின் ஒளியழகும், புஷ்பத்தாலும் திருவாபரணங்களாலும் அலங்காரமும், உற்சவமும், கொண்டாட்டமுமாக வருவோர் மனத்தைக் கவரத்தக்க நிலையில் அமைத்துவைத்தனர் அறிவில் மிக்க நம் பெரியோர்.

ஆகவே, இறைவன் உறையுமிடமாகிய திருக்கோவில் களும் மிகப்பரிசுத்தமாகவும், அழகாகவும் வைத்திருக்க வேண்டிய இடங்களாக ஆகின்றன. அவ்விதம் தூய்மைக்கு உறைவிடமான கோவிலிடங்கள் சுத்தமாக வைக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். அங்கு உபயோகமாகும் பரிவட்டங் களும் மற்ற உபகரணங்களும் தூய்மையாக இருக்க வேண்டும். மனதைக் கவரும்படி மலர்களாலும், திருவா பரணங்களாலும், திருவுருவங்களை அலங்கரித்து வைத்து இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் காண்போர் மனம் குவியும்; கவர்ச்சியுறும்.

நமது கோவில்களோ பிறசமயிகளின் கோவில்களைப் போல அமைக்கப்படவில்லை. மற்றக் கோவில்களில் எண்ணெய், நெய், பால் முதலிய அபிஷேகம் கிடையாது. அங்கு தண்ணீர்ப் புழக்கமும் கிடையாது. ஆகையால் இயல்பாக அங்கு சுத்தமாகவே இருக்கும். நமது கோவில் களில் காலத்திற்குக் காலம் அபிஷேக அலங்காரம் நைவேத்தியம் ஆராதனைகள் நடைபெறும். எப்பொழுதும் எண்ணெய் விளக்குகள் ஜோதியிடும். அவ்விதம் அமைந் திருக்கும் கோவிலிடங்கள் அழுக்குப்படவும், குப்பைகள் சேரவுங்கூடும். ஆதலின் அவைகளை அவ்வப்பொழுதும் சுத்தஞ்செய்ய சிப்பந்திகள் இருப்பர். அவர்களும் நம்மவர் களே. ஆகையால் கூடியவரை நம்மால் கோவிலிடங்களில் குப்பை கூளங்கள் சேராதபடி நாம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்,

தூய்மைக்குப் பிறப்பிடமான கோவில்களில் ஒட்டடை சேராமலும் விளக்குப் போடுமிடங்களை அவ்வப்பொழுதும் சுத்தஞ்செய்தும் வைக்கவேண்டும். சுவர்கள் தரை முதலிய வற்றில் அழுக்குத் தங்காமல் சுத்தஞ் செய்யவேண்டும். அடிக்கடி வெள்ளையடித்து சுத்தமாக வைத்து வரவேண்டும். பரிவட்டங்களை அவ்வப்பொழுதும். வெளுத்து நனைத்து உலர்த்தி மடியாக வைத்துக் கொண்டு திருவுருவங்களுக்கு உடுத்த வேண்டும். கோவில்களில் புழங்கும் குருக்கள் பிராமணப்பிள்ளை முதலியோரையும் சுத்தமாக ஆடை உடுத்தச் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் சமய ஒழுக்கத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்க வேண்டியவர்களாதலின் அவர்கள் சுத்தமாக சிவவேடதாரிகளாக மற்றையோர் கண்டதும் மரியாதை செய்யக்கூடிய தரத்தில் இருக்க வேண்டும். பிரசாதங்கள் எடுத்து வரும் பாத்திரங்களும் தயார் செய்யுமிடங்களும் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டும். பூஜா காலங்கள் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நடத்தப்பட வேண்டும். பொதுமக்களுக்கு சந்நிதிகளில் பிரசாதங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும். யாவரிடத்தும் அன் பாகப் பழகவேண்டும். அபிஷேகஜலம் தங்குமிடங்களும், தீர்த்தக்கரைகளும் சுத்தம் செய்யப்பட்டு சுகாதார நிலைக்கு ஒத்தவாறு வைக்கப்பட வேண்டும். எங்கும் பிரகாசமாக ஒளி விளங்க இருள் தலைகாட்டாத நிலையில் வைத்திருக்க வேண்டும். அவ்விதம் வைப்பது கோயில் சிப்பந்திகளால் மாத்திரம் முடியாதது. வழிபடும் மக்களாகிய நம்மால் இயன்ற மட்டும், அவ்விதமிருக்கும்படி செய்து உதவ வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவ்விடங்கள் தூய்மை யாக இருக்கும். இறைவன் அருள்பெருகும். நாம் நினைத்த வற்றை நினைத்தபடி பெறலாகும்.

[நன்றி : திருவாமூர் ஸ்ரீ அப்பர்சுவாமிகள் குருபூஜை விழாமலர் : 10-5-1969.]

சிவம்

உ
சிவமயம்

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதரின் சிவபரத்வம்

தர்மரக்ஷாமணி
ஸ்ரீமான் K. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர், B.A, B.L,

பாரத நாட்டில் வழிபடும் ஆறுசமயங்களைச் சார்ந்த தெய்வங்களுக்கான தோத்திரங்களையும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர் அருளியுள்ளார். எல்லாச் சமயங்களுக்கும் இவ்வகை யில் உதவி செய்தவரே ஆவர் ஸ்ரீசங்கரர். ஆயினும் அவர் சிவபெருமானைப் பற்றின பெரும் நோக்கைக் கொண்டவரே.

ஸ்ரீ அப்பர்சுவாமிகளும் இன்னம்பர் ஈசனைப் பற்றிப் பாடும் போது கூறலானுர். "ஆறுசமயத்தவரவரைச் சென்னெறிக்கே ஏற்றும் தகையினர்'' என்பதாக. ஆகவே எல்லாச் சமயங்களுக்கும் மூலகாரணமாக உள்ளவர் சிவபெருமான் என்பது இங்குப் புலனுகிறது.

உபநிஷத்துக்களால் அறிவிக்கப்படுகின்ற பிரம்மம் தான், சிவபெருமான் என்பதாகத் தன்னுடைய கருத்தை நன்ருக வெளியிட்டிருக்கிருர் ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் அந்த நிர்குண பிரம்மம் உபாஸகர்களின் ருசிக்குத்தக்கவாறு பலவகையான ஸகுணப்ரம்ம உருவைக் கொண்டுள்ளது என்பதே சங்கரரின் கருத்து. அதற்கான பல சான்றுகளை யும் தனது பாஷ்யத்தில் ஆங்காங்கே காட்டியுள்ளார். சிவபிரானே அந்த பிரம்ம ஸ்வரூபம் என்றும் விளக்கி யிருக்கிருர். சிவபிரான் பிரம்மஸ்வரூபம் என்பதாக உறுதிப்

படுத்தியதிலிருந்தே ஸ்ரீ சங்கரரின் சிவபரத்வம் வெளியாகின்றது.

ஸ்ரீ சிவானந்தலஹரி ஸ்தோத்திரத்தில் பகவத்பாதர் கூறுகிருர்:— "ஹரியும் நான்முகனும் சுலபமாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியாத சம்புவினுடைய பாதார விந்தங்களைத்தான் அடையவேண்டும்" என்று.

"திருமாலும் நான்முகனும் தேடொணுத் தேவனை என் உள்ளே தேடிக்கண்டு கொண்டேன்" என்று அழகாகப் பாடியுள்ளார் அப்பர் சுவாமிகள்.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதரின் சிவபரத்வத்திற்குச் சான்ருக உள்ள ஒன்றைமட்டிலும் இக்கட்டுரையில் விவரிப்போம்.

பத்து உபநிஷத்துக்களில் இரண்டாவது கேநோபநிஷத் என்பது. அதில் பிரம்மத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு சிறுகதை சொல்லப்பட்டு, அதன் பெருமை விளக்கப் பட்டிருக்கிறது. பிரம்மம் ஒரு யக்ஷன் உருவில் ஆவிர்ப்பவித்தது. அதை யார் என்று அறிய எண்ணி அக்னி, வாயு, இந்திரன் இவர்கள் அதன் சமீபம் சென்று, உற்று நோக்கி, தொட்டும் பார்க்கின்றனர். அக்னியினுலோ, வாயுவினுலோ அதை யார் என்று அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தேவர்களின் அரசனுன இந்திரன், அதன் அனுக்கிரஹத்தினுலேயே அதை அறிய முற்பட்டான். பிரம்மத்தை அறிவிக்கும் வித்யை பிரம்மவித்யை. உமை பிரம்மவித்யை உருக்கொண்டு ஆகாயத்தில் தோன்றலானுள். சிவபெருமானின் பத்தினியும், பிரம்மவித்யா ரூபிணியுமான உமையினுடைய சகாயத்தினுல் இந்திரன் அந்த யக்ஷனை பிரம்மம் என்பதாக அறிந்தான்.

சிவபெருமானுடன் சேர்ந்தே ஒருருவமாக சதா இருந்து வரும் சிவசக்தியான உமை பிரம்மவித்யையாக வந்து அந்த பிரம்மத்தை இந்திரனுக்கு விளக்கினுள். இதிலிருந்து

பிரம்மம்தான் சிவபெருமான், சிவபெருமானே பிரம்மம் என்பது நன்ருகப் புலனுகிறது என்பதாக ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதர் கூறுகிருர். இவ்வாறு இதனை விளக்கியதிலிருந்தே ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர் சிவபரத்வ உண்மையை இந்த உப நிஷத்தின் அடிப்படைச்சான்றை வைத்தே தீர்மானிக்கிருர் என்ற கருத்தை நாம் கொள்வது மிகப் பொருத்தமாகும்.

இக்கருத்தையே கொண்டு, பரமசிவமான கடவுள், உபாஸகர்களுக்காகப் பல வேடங்களைத் தரித்துப் பல தெய்வங்களாகக் காட்சி அளிக்கிருர் என்று அப்பர்சுவாமி களும் பாடுகிருர்.

"பலவாய வேடங்கள் தானே ஆகிப்
பணிவார்க்கு அங்கங்கே பாராளுனை"

உபாசகர்களுடைய எண்ணங்களுக்கும் சுவைக்கும் தக்கவாறு வேஷங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஒரே 'கடவுளான சிவபிரான் அருள் புரிகிருன் என்று சொல்லிச் சிவபரத் வத்தை ஆதிசங்கரர் நிலைநாட்டுகிருர்.

[நன்றி: திருவாமூர் கும்பாபிஷேக மலர்—**1964**]

சிவம்

சிவபெருமானே ஒப்பற்ற கடவுள்

சிவனெடொக் குந்தெய்வந் தேடினும் இல்லை
அவனெடொப் பார்இங்கு யாவரும் இல்லை
புவனங் கடந்தன்று பொன்னெளி மின்னுந்
தவளச் சடைமுடித் தாமரை யானே.

—திருமூலர் திருமந்திரம்: பாயிரம்—5.

உ

சிவராத்திரி மகிமை

வி. மீ, சுப்பிரமணியன்,
நூலகர்
பொது நூலகத் துறை, சங்கரன்கோவில்.

பரமேச்வரனுர் பரமகருணுநிதி. வேண்டியவர்க்கு வேண்டியாங்கு அள்ளித்தருபவர். வேண்டத்தக்கதும் அறிபவர். அப் பெருமானுர் பஞ்ச பூததத்துவங்களைத் திருமேனியாக்கி அருள் பாலிக்கிருர். அதாவது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் (மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம்) ஆகிய பஞ்சபூதங்களையும் திருமேனியாகக் கொண்டு காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவண்ணுமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம் ஆகிய ஸ்தலங்களில் எழுந்தருளி அருள்பாலிக்கிருர்.

சிவபெருமான் லிங்கமாகத் தோன்றிய காலம் சிவராத்திரியில் லிங்கோத்பவ காலம் என்று பேசப்படும் 2 ஆம் காலம் ஆகும். மாசி மாதம் அமாவாசைக்கு முந்திய நாள் சிவராத்திரி நாளாகும். அந்நாளில் இரவு முழுவதும் 4 காலங்களில் அப்பெருமானை முறைப்படி பூஜை செய்து விரதம் இருந்தால் மிகவும் மேன்மையடையலாம். அந்நாளில் மேலே கூறிய ஐந்து ஸ்தலங்களுக்கும் சென்று சிவபெருமானை வழிபடலாம். ஆனுல் அவ்வாறு மேற்படி ஐந்து ஸ்தலங்களுக்கும் ஒரே நாளில் போய் தரிசித்து வருவது இயலாது.

இப்புண்ணியம் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் சங்கரன் கோவில் வட்டம், அடுத்து ராமநாதபுரம் மாவட்டம் ராஜபாளையம் வட்டம் ஒருசுமார் 30 மைல் சுற்றளவில் உள்ள

வர்களுக்கு வாய்க்கிறது. சங்கரநயினர் கோவில் (பிருதிவி ஸ்தலம்) ஸ்ரீ கோமதி அம்பாள் சமேத ஸ்ரீ சங்கரலிங்க மகா பிரபு, தாருகாபுரம் (அப்புஸ்தலம்) ஸ்ரீ அகிலாண்டேஸ்வரி சமேத ஸ்ரீ மத்யஸ்தநாதர், கரிவலம் வந்த நல்லூர் (தேயுஸ் தலம்) ஸ்ரீ ஒப்பனையம்பாள் சமேத ஸ்ரீ பால்வண்ண நாதர், தென்மலை (வாயு ஸ்தலம்) ஸ்ரீ சிவபரிபூரணம்பிகை சமேத ஸ்ரீ திரிபுரநாதேச்வரர், தேவதானம் (ஆகாயஸ்தலம்) ஸ்ரீதவம்பெற்ற நாயகி சமேத ஸ்ரீநச்சாடை தவிர்த்தருளிய நாதர் ஆகிய ஸ்தலமூர்த்திகளையும் ஒரு இரவில் தரிசித்து வரலாம். இது பஞ்சஸ்தல யாத்திரை எனப் பல வருடங் களாக சங்கரன்கோவிலில் சைவ சித்தாந்த சபையினர் இரண்டு பேருந்துகளில் ஆண்கள், பெண்கள் இருநூறு பேர் வரை சென்று தரிசித்து வரும் பேறு பெறுகிறுர்கள். இது போக கிராமங்களில் உள்ளோர் சுமார் 300 பேர் வரை சைக்கிளிலேயே சென்று வருகிறுர்கள்.

அவ்வாறு அந்தக்காலத்தில் சென்று வந்தால் என்ன பேறு கிடைக்கும்? பலன் என்னவென்றுல் கணக்கில் அடங்காப் பயன் கிட்டும். வேடன் ஒருவன் காட்டில் வேட்டையாடச் சென்றவன் வெகு நேரம் வேட்டை யாடி இரவு வந்ததால் அறியாது மிருகங்களுக்குப் பயந்து வில்வ மரத்தில் ஏறி உட்கார்ந்தால் உறங்கி விடுவோம். உறங்கி விட்டால் கீழே தவறி விழுவோம் என்று கருதித் தற்காப்புக்காக அவ்வில்வ மர இதழ்களை ஒவ்வொன்றுகப் பறித்துக் கீழே இடைவிடாது போட்டு வந்தான். காலையில் உதய நேரத்தில் இறங்கித் தரையில் பார்த்தான். அங்கே பிரபு லிங்கஉருவில் காட்சி அளித்தார். அவரது திருமேனி யாவும் வில்வ இதழ்கள். ஏதும் சொல்லாது அர்ச்சித்த மாதிரி திருமேனியில் வில்வம் விழுந்ததால் அதை செய்த வேடன் மேன்மையுற்றுன் என்று சிவராத்திரி மேன்மை பேசப்படுகிறது என்றுல் அறிந்து செய்தவகைக்கு எத்தகைய மேன்மை உண்டு என்பதைச் சிறிது எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

உயிர்கள் மேன்மையுறும்படி அம்பிகை நாளும் பூஜை செய்கிறுள். உன்பூஜை எப்போது முடியும்? என்று பெருமான் கேட்க அம்மை எல்லா உயிர்களும் தேவரீரிடம் அடைக்கலமாகும் வரை என்னுடைய பூஜை நடக்கும் என்று கூறுகிறுர். உயிர்கள் மீது எவ்வளவு பரிவு சிறிது சிந்திக்கவும்! தாயினும் சாலப் பரிவு.

விமரிசன் என்ற ஒரு அரசன் வலிமை மிக்கவன். யாசிப் பவர்க்கு மேகம் போல் மிகுந்த திரவியங்களைக் கொடுப் பவன். வேட்டையாடி மாமிசம் அளவில்லாது உண்பான்.

அவ்வளவு கொடிய செய்கையுடையவனுனுலும் சதுர்த்தசி திதி வருகின்ற நாளெல்லாம், யானையை உரித்த பரமசிவனை சங்கர சம்பு, சதாசிவ வாழ்க என்று சிவநாமங் களை எடுத்துத் தோத்திரஞ் செய்து மாட்சிமையுடைய பூஜாதிரவியங்கள் யாவும் குறைவுபடாது விரதம் மேற் கொண்டு பூஜை செய்து வந்தான். பூஜையின் முடிவில் புளகமுண்டாகும்படிப் பரமேச்வரனை தோத்திரஞ் செய் வான். நின்று கொண்டு பரத சாத்திரப்படி கூத்தாடுவான். எழுவகைச் சுரங்களும் வழுவாமல் பாடல்கள் பாடுவான். அவனுடைய சிவநேசம் இவ்வளவு என்று அளவிட்டுச் சொல்லும் பான்மையுடையதல்ல.

இம்முறையாகப் பூஜை செய்கின்றவன் அரசாட்சி செய்யும் தன்மையுடையவனுகச் செவ்வையான முறை மையை நடத்துகின்ற செங்கோலானது தீங்குகளெங்கும் நீங்கவும் எல்லாரும் நன்மார்க்கத்தில் நடக்கவும் நன்மை யல்லாத தியவழிகளையெல்லாம் நீக்கித் தருமத்தைப் பாது காத்து அரசாட்சி செய்தான். ஒருநாள் அவ்வரசன் மனைவி குமுதவதி தன் கணவன் திருவடியை வணங்கி யாவரும் வியப்புடன் பார்க்கத்தக்க அழகிலும், கல்வியிலும், அறிவி லும் ஒப்பில்லாதவரே தேய்வதும் வளர்வதும் இல்லாமல் எக்காலமும் ஒரே தன்மையாய் இராநின்ற இளந்திங்களை அணிந்திருக்கும் சந்திரசேகரனுகிய பரமசிவனுடைய

பூஜையை ஆகம விதிப்படி செய்கின்ற நீர் பாவத்துக்கிட மாய்ப் பொருந்திய மாமிசங்களைத் தின்று முறைமையில்லா மல் பெண் போகங்களை அனுபவிக்கின்றது என்ன காரணம் சொல்லுக'' என்று கேட்டாள்.

இவன் 'பூர்வஞ் செய்த தவப்பயனுல் இறப்பு, நிகழ்வு' எதிர்வு என்னும் முக்காலமும் அறிவேன். முன்பிறப்பில் நாயாய்ப் பிறந்து பம்பை நகரத்தில் தோன்றி அங்குள்ள சிவன் கோவிலில் பலிக்காக வைக்கும் அன்னத்தை உண்ணச் சென்ற காலத்தில் என்னைக் கண்டவர்கள் தடி யினுல் அடித்துத் துரத்த நான் பயந்து குரைத்துக் கொண்டு ஆலயத்தை வலமாக சுற்றி வந்து பலிபீடத்தின் அருகில் வந்து சிவலிங்கத்தைப் பார்த்தேன். அன்று சிவராத்திரி யானதால் கிடைத்தற்கரிய சுடரினையுடைய தீபஆராதனை முதல் சில ஆராதனை செய்வதை என் பாவமெல்லாம் நீங்கும்படிக் கண்டேன். அவ்வளவில் ஒருவன் வில்லை வளைத்து கொடிய பாணத்தைப் பூட்டி எய்ய என் மேல் தைத்த உடன் நான் இறந்தேன். அவ்வாறு இறக்கும் காலத்தில் பிரதோட காலமாகிய அந்திப் பொழுதில் செய்யும் சோட சோபசாரங்களில் ஒன்ருகிய அரிய சுடர் தீபமேந்திய பூசா காலத்தில் நான் தரிசித்ததாலும் அந்த ஆலயத்தை வலமாக வந்ததாலும் நெடிய வேலாயுதத்தை உடைய அரசனுகப் பிறந்தேன். இவ்வாறு பிறந்ததிலும் மூன்று காலங்களையும் அறிந்தவனுனேன்' என்று கூறிப் பின் பிறந்து ஆட்சி செய்யும் பிறவிகளையும் எடுத்துச் சொல்லு கிருன். இதன் விரிவெல்லாம் பிரமோத்தர காண்டம் என்ற நூலில் காணலாம்.

சிவராத்திரி தரிசனம் உலகத்தில் இழிவுள்ள செந்து வாகிய நாயாகிப்பிறந்தார்க்கும் நன்மைசெய்தது. நமக்கும் இத்தகைய அரச போகத்தை அனுபவிக்கத்தக்க நல்வினைப் பயனைக் கொடுத்ததென்று கண்டுகொண்டு வாழ்தல் நலம். இந்தப்பிறப்பிலும் மாதாமாதம் வருகின்ற பூர்வபட்சம்,

அமரபட்சம் என்ற இருபட்சத்திலும் வரும் மாத சிவ ராத்திரிகளிலும், பதினுன்காம் திதியாகிய சதுர்த்தசி திதியில் மாசி மாதத்தில் பொருந்துகின்ற ம்கா சிவராத்திரி யிலும் மேன்மை மிக்க பூஜையும் சிவாலய தரிசனமும் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்தத் துணைசெய்யும். இறைவன் திருவடி நிழல் எய்தலாம் என்பதும் உறுதியாகும்.

சிவம்

உ

பீஷ்மர் கூறிய அறி(ற)வுரைகள்

(தொகுத்தவர்: ஆக்னேயன்)

தோற்றுவாய்

ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணானும் ஆலயம் கருணாலயம் |
நமாமி பகவத் பாதம் சங்கரம் லோகசங்கரம் ||

ஆதிசங்கர பகவத் பாதர்களைத் துதிக்கின்ற எண்ணற்ற துதிகளுள் மேலே காட்டியுள்ளது மிகவும் பிரசித்தமானதும் பெரும்பாலோர் அறிந்ததுமாகும். ஆதிசங்கரர் ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, புராணங்கள் ஆகியவற்றின் உறைவிடம்; அவர் கருணைக்கு இருப்பிடம்; அத்தகைய உலகத்துக்கு நன்மை செய்யும் சங்கரரான பகவத்பாதரை வணங்குகின்றேன் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருளாகும். புராணங்கள் உபலக்ஷணமாக இதிஹாசங்களையும் குறிக்கும். இதிஹாஸ புராணங்கள் என்று இரண்டையும் சேர்த்துச் சொல்லுவதும் மரபாகும். எனவே புராணங்களுக்கு உறைவிடமான ஆதிசங்கரர் இதிஹாஸங்களுக்கும் உறைவிடமாவர் என்பதில் ஐயம் இல்லை. எனவே ஆதிசங்கர பகவத்பாதரின் நினைவைக் கொண்டாடுகின்ற இந்த புத்தக மலரில் இதிஹாஸங்களில் ஒன்றான மஹாபாரதத்திலிருந்து இந்தப் பகுதியைத் தொகுத்துச் சிறியேன் இங்கே தந்துள்ளேன். எனது சொற்கள் சிறப்பிலவேனும் அவைகளால் தெரிவிக்கப்படும் பொருளின் சிறப்பு நோக்கி பெரியோர்கள் இவைகளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று மிகவும் பணிவன்புடன் வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

பீஷ்மரும் தருமரும்

மாபாரதப் போரில் பீஷ்மர் தருமருக்கு எதிராகத் துரியோதனன் பக்கம் நின்று போராடினர். பாண்டவர்கள் பக்கமே நியாயம் உள்ளது என்று முழுமையாக அறிந்தும் அவர் துரியோதனனுக்காகத் தன் முழு ஆற்றலுடன் போரிட்டார். ஆயினும் ஈசனருள், தர்மம், கிருஷ்ணன் உதவி ஆகியவை பாண்டவர் பக்கம் இருந்தமையால் பாண்டவர்களே வெற்றி பெற்றனர். பீஷ்மர் போரில் அடிபட்டு வீழ்ந்தும் தாம் விரும்பிய போதே மரணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் வரம் பெற்றவராகலின் உத்தராயணத்திலேயே மரணமடைய வேண்டுமென்னுங் கருத்துடன் அக்காலத்தை எதிர் நோக்கி அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருந்தார். போர் முடிந்தது. தருமபுத்திரர் வெற்றி பெற்று முடிசூட வேண்டியவரானுர். முடிசூடிய பின் கிருஷ்ணனுடைய ஏற்பாட்டின்படி பீஷ்மரிடமிருந்து அறி(ற)வுரைகளைக் கேட்பதற்காகச் சென்றார் யுதிஷ்டிரர் எனப்படும் தருமபுத்திரர்.

பீஷ்மர் தருமபுத்திரருக்கு உபதேசித்த அறிவுரைகள் மாபாரதத்தில் சாந்திபருவம், அனுசாசன பருவம் ஆகிய இரு பருவங்களில் வருகின்றன. இவற்றில் முதலாவதான சாந்தி பருவத்தில் ராஜதருமம், ஆபத்துத் தருமம், மோக்ஷ தருமம் ஆகிய மூன்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் மோக்ஷ தருமத்தைப் பிறிதொரு சமயம் சொல்லுவோம். எஞ்சியுள்ள ராஜ தருமம், ஆபத்துத் தருமம் ஆகிய இரண்டும் நமது மலரின் நோக்கத்துக்கு அப்பாற்பட்டதாகையால் அவைகளை ஈண்டுக் கூறவில்லை. இரண்டாவதான அனுசாசன பருவத்தில் எல்லா மனிதர்களும் கைகொள்ள வேண்டிய பொதுவான தருமங்கள் கூறப்பட்டு உள்ளன. அவற்றில் சிலவற்றைத் தொகுத்து அடியேன் ஈண்டுக் கொடுக்கின்றேன். குற்றங்களைந்து குணங்களை மட்டுமே கொள்க என வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

1. வினைப்பயன்

சாந்தி பருவத்தில் கூறியபடி அரசதருமம், ஆபத்துத் தருமம், மோட்சதருமம் ஆகிய மூன்றையும் பீஷ்மர் தரும புத்திரருக்கு உபதேசித்தார். பின்னர், தருமபுத்திரர் அம்புப் படுக்கையில் பல காயங்களுடன் படுத்திருக்கும் பீஷ்மரைப் பார்த்து மனம் வருந்தினார். பீஷ்மரது இந்த நிலைக்குத் தாமே காரணம் என மனம் நொந்து அவரிடம் வருத்தத்துடன் கூறினார். தருமபுத்திரரைச் சமாதானம் செய்து அனைத்துக்கும் காரணம் வினைப்பயனே என விளக்கப் பின்வரும் கதையைக் கூறினார் பீஷ்மர்.

கௌதமி என்ற பெயருள்ள ஒரு கிழவி முன்னொரு காலத்தில் இருந்தாள். அவள் மிகவும் அடக்கமும், பொறுமையும், மற்ற நற்குணங்களும் நிரம்பியவள். ஒரு சமயம் அவளது மகனைப் பாம்பு ஒன்று கடித்தது. அதனால் அந்த மகன் மாண்டான். இதையறிந்தும் கிழவி, பாம்பினைப் பிடித்து அடித்துக் கொல்லும் முயற்சியில் ஈடுபடாது வாளாவிருந்து விட்டாள். அர்ஜுனகன் என்ற பெயருள்ள வேடன் ஒருவன் கௌதமியின் மகனைக்கடித்த பாம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு அவளிடம் வந்தான். "அம்மா, உன் மகனைக் கொன்ற பாம்பினைப் பிடித்துவந்து விட்டேன். இதனை எப்படிக்கொல்ல வேண்டும் என்பதனை நீ சொல்வாயாக, இதனைத் தீயில்போடலாமா அல்லது துண்டுதுண்டாக வெட்டிவிடலாமா என்பதைச் சொல். இந்த பாம்பை உயிருடன் விட்டுவைத்தல் கூடவேகூடாது" என்று அந்த வேடன் கிழவியிடம் கேட்டான்.

"வேடனே! நீ கூறுவது சரியல்ல. என்மகன் இறந்ததற்குக் காரணம் விதியேயாகும் இந்தப்பாம்பு காரணமல்ல. பாம்பைக் கொல்வதனால் என்மகன் உயிர் பெற்று எழப்போவதும் இல்லை. மேலும் இப்பாம்பு உனக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யவில்லையே. அதனை நீ கொல்ல எண்ணுவது

அறிவுடைமை ஆகாது'' என்று கௌதமி பதிலளித்தாள். இதனைக்கேட்ட வேடன் ''தாயே, நன்மை தீமை அறிந்த பெரியோர்கள் பிறரது துன்பங்களைக் கண்டு வருந்துவார்கள். எனவே இரக்க நெஞ்சுள்ள நீ வருந்தாதே. நான் இந்தப் பாம்பைக் கொல்லத்தான் போகிறேன்'' என்று கூறினன்.

''அப்பா, விதியின் விளைவால் என் புதல்வன் இறந்து போனன். அதன் பொருட்டு இந்தப் பாம்பைக் கொல்ல எனக்கு உரிமை இல்லை. கோபத்தை விட்டுவிடு, இந்தப் பாம்பையும் விட்டுவிடு'' என்று கூறினள் கிழவி.

''துஷ்டர்களைக் கொன்ருல் புண்யம்தான் ஏற்படும். இந்த ஒரு பாம்பைக் கொல்வதனுல் அனேக உயிர்களைக் காப்பாற்ற முடியும். ஆகவே இதைக் கொல்வதற்கு எனக்கு அனுமதி கொடு'' என்று வற்புறுத்தினன் வேடன்.

''இந்தப் பாம்பைக் கொல்வதினுல் என் புதல்வன் உயிர் மீளப்போகிறதா? ஆகவே நீ அதனைக் கொல்லாமல் விட்டுவிடு'' என்று மீண்டும் மீண்டும் வேண்டினுள் கௌதமி. வேடனே கௌதமியின் வேண்டுகோளைப் புறக்கணித்து அந்தப் பாம்பைக் கொல்வதற்கு முயன்ருன். இதைப் பார்த்த பாம்பு வேடனிடம் மெல்லிய குரலில் பேசிற்று. ''அர்ஜுனகா! யமனுடைய கட்டளையால்தான் இந்தச் சிறுவனைத் தீண்டி நான் கொன்றேன். இந்த விஷயத்தில் என் தவறு ஏதுமில்லை. எனது உணவுக்காக நான் கொல்லவில்லை. குற்றம் யமனையே சாரும்'' என்று கூறியது.

''ஏ! பாம்பே! பிறர் ஏவியபடி செய்தாலும் நீ குற்றவாளிதான். பாபியான உன்னைக் கொல்லாமல் விடக்கூடாது.'' என்று வேடன் கூறினன். உடனே அந்தப்பாம்பு ''வேடனே, நீ கூறுவது சரியல்ல. இந்தக் குற்றம் ஏவினவனைச் சாரவேண்டும், அல்லது எங்கள் இருவரையும் சாரவேண்டும். ஒரு குற்றத்துக்கு இருவர் காரணமாக இருக்கும்

போது ஒருவரை மட்டும் சிக்ஷிப்பது தவறாகும்.'' என்று பதிலளித்தது. வேடனோவெனில் "ஏவினவன் இருப்பினும் நீயே கொன்றாயாகையால் உன்னைக் கொல்லத்தான் வேண்டும்.'' என்று உறுதியாய்ச் சொன்னான்.

இந்த சமயம் யமன் அங்கே வந்தான். வந்து பாம்பை நோக்கி, 'ஏ பாம்பே! குழந்தையின் மரணத்துக்கு நீயோ அல்லது நானோ காரணம் அல்லர். காலத்துக்கு வசப் பட்டே நான் உன்னை ஏவினேன். உலகில் யாவும் காலத் துக்குக் கட்டுப்பட்டே நடக்கின்றன'' என்று சொன்னான். இவ்விதம் குழந்தை இறந்ததற்கு யார் பொறுப்பு என்று பாம்பு, வேடன், யமன் ஆகிய மூவரும் சர்ச்சை செய்து கொண்டிருந்த போது காலதேவன் அங்கே தோன்றி, வேடனை நோக்கி, "குழந்தை இறந்ததற்கு நானோ, யமனோ, பாம்போ காரணம் இல்லை. குழந்தையின் கர்ம வினையே இதற்குக் காரணம் என்று தெரிந்து கொள். ஒவ்வொரு வரும் தாம் செய்த வினைகளின் பயனை அவரவர் அனுபவி யாமல் தீராது. எனவே குழந்தை இறந்ததற்கு அவனது வினையே காரணம்'' என்று உணர்த்தினான்.

இந்தக் கதையைக் கூறி, "பாண்டவ சிரேஷ்டனே! காலதேவனது வார்த்தையால் தெளிவு பெற்று ஆறுதல் அடைந்து அந்தப் பாம்பை வேடன் கொல்லாமல் விட்டு விட்டான். அது போல, போரில் நேர்ந்த அழிவிற்குக் காரணம் நீயே என்று வருந்தாமல் தெளிவு பெற்று நீயும் ஆறுதல் அடைவாய் என்று பீஷ்மர் தருமபுத்திரைத் தேற்றினார். தருமபுத்திரரும் ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந் தார்.

2. ஊழ்வினையா? முயற்சியா? எது பெரிது?

அடுத்து, பீஷ்மரை நோக்கி யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! ஊழ்வினை, முயற்சி இவ்விரண்டில் எது அதிக வலிமை உடையது?'' என்று கேட்டார். பீஷ்மர் இதற்குப் பதில்

அளிக்கும் வகையில் முன்னொரு சமயம் பிரம்மதேவர் வசிஷ்டருக்குக் கூறியதை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறினார். அதன் சுருக்கம் வருமாறு: ஒரு விதையிலிருந்து இலை, காம்பு, கிளை, மலர், காய், கனி, இவைகள் உண்டாகின்றன. கனியிலிருந்து விதையுண்டாகிறது. விதையிலிருந்து மீண்டும் முளை, இலை முதலியன உண்டாகின்றன. நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து, விதையிலிருந்தே விதை உண்டாகிறது என்பது புலனாகிறது. நல்ல விதையாயிருப்பின் நல்ல பயனும், கெட்டதாயிருப்பின், கெட்ட பலனுமாக இருக்கிறது. அதைப் போலவே நல்வினை நல்ல பயனையும், தீவினை தீய பயனையும் தருகின்றன. விதையும் நல்ல நிலத்தில் பயிர் இட்டால் தான் பலனைத் தருகிறது. அது போல ஊழ்வினையும் தகுந்த முயற்சியிருந்தால்தான் பயனைத் தருகிறது. இவ்வகையில் பூமியை முயற்சியாகக் கொண்டால் ஊழ்வினையை விதை என்று கொள்ளலாம். நிலமும், விதையும் சேர்ந்தே பயிருண்டாவதைப் போல முயற்சியும் ஊழ்வினையும் ஒன்று சேர்ந்தால் தான் பலன் கிடைக்கும். முயற்சியில்லாதவனுக்கு வெறும் அதிர்ஷ்டத்தினால் மட்டும் எதுவும் கிட்டாது.

நெருப்பு மிகச் சிறியதாயிருந்தாலும் காற்றின் உதவியால் அது பெரிதாவது போல முயற்சி உடையவனுக்குத் தெய்வமும் உதவுகின்றது. எண்ணெய் ஊற்றாது போனால் விளக்கு எரியுமா? முயற்சி அற்றவனுக்கு தெய்வம் அருள் புரியுமா? எனவே விடாமுயற்சியுள்ள மனிதன் தெய்வத்தின் அருளையும் பெற்று மேன்மை அடைவான்.

3. கருணையின் சிறப்பு

முயற்சிக்கும் ஊழ்வினைக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தைப் பீஷ்மபிதாமஹர் கூறிய பிறகு, கருணையின் சிறப்பையும், மேன்மையையும் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள யுதிஷ்டிரர் விரும்பினார். அதற்கு ஒரு கதையைச் சொல்லி பீஷ்மர் விளக்குகிறார். அக்கதை பின்வருமாறு :

ஒரு காட்டில் கொடிய விஷம் தோய்ந்த அம்பினுல் ஒரு மரம் தாக்கப்பட்டு இலைகளும், காய்களும் உதிர்ந்து பட்டுப் போயிற்று. நீண்டகாலமாக ஒரு கிளி அந்த மரத்தின் பொந்தில் வசித்து வந்தது. அந்தக் கிளிக்கு அந்த மரத்தின் மீது இருந்த பற்றுதல் காரணமாக மரம் உலர்ந்து பட்டுப் போன பிறகும் அதைப் பிரிய கிளிக்கு மனம் வரவில்லை. இரை தேடவும் வெளியில் புறப்படாமல் அந்த மரத்திலேயே தங்கி இரையின்மையால் அந்த மரத்தைப் போலவே தானும் உலரத் தொடங்கியது. களைப்பும் சோர்வும் அதிகரித்தது. அதன் குரல் தடுமாறியது. ஆறறிவு படைத்த மனிதருக்கும் அரியதான இந்த மேன்மையுள்ள நடத்தையைக் கண்டு இந்திரன் வியப்புற்று, இந்தக் கிளிக்கு இத்தகைய கருணை எவ்வாறு வந்தது என்று எண்ணலானுன். பிறகு, ஒரு அந்தணனைப் போல வேடந்தாங்கி, நிலவுலகை அடைந்து அந்த மரத்தை அடைந்தான். அடைந்து, அந்தக் கிளியினை நோக்கி, "ஏ கிளியே! இந்த உலர்ந்துபோன மரத்தினை நீ விட்டுவிடாமல் இன்னும் ஏன் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிருய்?" என்று கேட்டான். இவ்வாறு கேட்ட இந்திரனைக் கிளி நல்வரவு கூறி மரியாதை செய்து வணங்கியது. தனது தவத்தினுல் அவனை அறிந்து கொள்ளும் பேறு பெற்றதாகக் கூறியது. கிளியின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட இந்திரன் அந்தக் கிளியின் அறிவைப் பெரிதும் பாராட்டி தன் மனத்துக்குள்ளே கொண்டாடினுன். பின்னர், "ஏ கிளியே! கனிகளும், இலைகளும் இல்லாது, உலர்ந்து போயிருக்கும் இந்த மரத்தில் இனி எந்தப் பறவையும் வசிக்க முடியாதே! அங்ஙனமிருப்பினும், நீ இந்த மரத்தில் தொடர்ந்து வசித்து வரும் காரணமென்ன?" என்று கேட்டான்.

இந்திரன் இக்கேள்வி கேட்டதும், கிளி மிகவும் வருந்தியது. பெருமூச்சு விட்டது. துயரம் மேலிட, அது இந்திரனைப் பார்த்து, "தேவராஜனே! கேட்பீர், இந்த மரத்தில் தான் நான் பிறந்தேன், வளர்ந்தேன். இந்த மரம்தான்

இளமைப் பருவத்தில் என்னைக் காப்பாற்றியது. எனக்குப் பகைவர்களிடமிருந்து பாதுகாப்பு அளித்தது. இன்று இந்த மரம் உலர்ந்து போனாலும் அதன்பால் அன்பு செலுத்தி இங்கே நீடித்து இருக்க விரும்பும் என்னை வேறிடத்திற்குச் செல்லுமாறு என்னை நீர் தூண்டுவது உமக்குப் பெருமை அளிக்குமா? எனது பிறவி கடைத்தேறும் வழியையல்லவோ நீர் எனக்குக் கூறவேண்டும்! உபகாரம் செய்தவர்களிடம் அன்போடு நடப்பதுதானே நியாயம். இந்த மரம் நல்ல நிலையிலிருந்த போது, இதனை அடுத்திருந்த நான், இதற்கு இப்போது அவல நிலை ஏற்பட்டதும் இதனைப் பிரிந்து செல்வது நியாயமா?'' என்று பதில் சொல்லிற்று.

கிளியின் இந்த நேர்மையான பதிலைக் கேட்ட இந்திரன் அகமகிழ்ந்து தருமம் தெரிந்த அந்தக் கிளியை மிகவும் பாராட்டினான். ''வேண்டிய வரத்தினைக் கேள், தருகிறேன்'' என்றான். ''இந்த மரம் மீண்டும் செழித்து வளர வேண்டும்'' என்ற வரத்தைக் கிளி வேண்டியது. கிளியின் சீலமும், அன்பும் இந்திரனை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. உடனே அந்த மரத்தின்மீது அமிர்தத்தினைப் பொழிந்து அதனை இலையும், கனியும், கிளைகளும் நிரம்பியதாகச் செய்தான். மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்த அந்த கிளி நீண்டகாலம் அந்தமரத்தில் வசித்து, பின்னர் தேவருலகம் சேர்ந்தது.

''பாண்டுவின் மைந்தனே! பிறரது வாட்டத்தினைக் கண்டு எவன் இந்தக் கிளியைப் போல் பரிவு காட்டுவானோ அவனே மேன்மை அடைதற்குரியவன்'' என்று பீஷ்மர் தருமபுத்திரருக்கு உபதேசம் செய்தார்.

4. பூதானம்

''தானங்களுள் சிறந்த தானம் எது? என்று யுதிஷ்டிரர் கேட்ட கேள்விக்கு பீஷ்மர் கூறிய பதில் :

''எல்லா தானங்களைவிட பூதானமே மேம்பட்டது. அசைவு அற்றதும், அழிவற்றதும், உயர்ந்த போகங்களை

நல்குவதும், ஆடைகள், அணிகலன்கள், தானியங்கள் முதலியவற்றைத் தருவதான பூமியை தானம் செய்பவன், பூமி நிலைத்திருக்கும் வரை அவனும் செல்வத்தோடு இருப்பான். பூதானம் செய்தால் கொடியவனும் திருந்தி விடுவான். தானம் பெறுபவனைத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்தும் சக்தி பூமிக்கு உண்டு. பூதானத்தினுல் தானம் செய்பவனும், தானம் பெறுபவனும் ஒருங்கே மேன்மை அடைகிருர்கள். பூமியை தானம் கொடுப்பவன் பொன், வெள்ளி, துணிமணிகள், தானியம் ஆகிய அனைத்தையும் தானம் செய்யும் பலனைப்பெறுகின்ருன்.

பாலைச் சுரந்து கொண்டு ஒரு பசு தன் கன்றை நோக்கி ஓடுவது போல பூதானம் செய்தவனை பூமி தேவி தேடிக் காப்பாற்றுகிருள். மனிதர்கள் பூமியில் பிறக்கின்றனர். பூமியில் இறக்கின்றனர். பூமியே உலகிற்குத் தந்தையும்; தாயும் ஆகிறது. பூமிதானம் சம்பந்தமாக முன்பு இந்திரனுக்குப் பிரஹஸ்பதி கூறியதையும் உனக்குக் கூறு கிறேன் கேள்'' என்று பீஷ்மர் பின்வருமாறு கூறினுர்.

''பூமி தானத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த தானம் வேறு ஒன்றுமில்லை பூமிதானம் செய்தவன் குளம், ஏரி, கிணறு இவற்றையும் மற்றும் மருந்துகள், கனிகள், மரங்கள், காடுகள், கற்கள் ஆகியவையையும் கொடுத்தவனுகின்ருன். தண்ணீர் மீது விட்ட எண்ணெய்த் துளி விபாபித்துப் பரவுவது போல பூமிதானத்தின் புண்ணியம் பயிருக்குப் பயிர் வளர்ச்சியடைகிறது. தாய்க்கு ஒப்பான ஆசான் இல்லை. சத்தியத்திற்குச் சமமான தர்மம் இல்லை. தானத் திற்கு ஈடான புதையல் இல்லை. அதே போல பூமி தானத் திற்கு நிகரான தானமும் இல்லை.''

பூமிதானத்தின் சிறப்பைப் பிரஹஸ்பதியின் வார்த்தை களைக் கொண்டு இவ்வாறு பீஷ்மர் விளக்கினுர்.

5. அன்னதானம்

"எந்த தானம் கொடுத்தவுடனேயே பெறுபவருக்கு முழு திருப்தியைக் கொடுக்கிறது? எந்த தானம் இம்மை, மறுமை இரண்டிற்கும் பயன்படக் கூடியது?" என்று அறிய விரும்பிய தருமபுத்திரருக்கு முன்னர் தனக்கு இது விஷய மாக நாரதர் உபதேசித்ததைப் பீஷ்மர் கூறினர். அதன் சுருக்கம் பின்வருமாறு.

"உணவு கிடைப்பது குறித்தே இவ்வுலக வாழ்வு அமைந் துள்ளது. அன்னதானத்தைக் காட்டிலும் வேறு சிறந்த தானம் இல்லை. அன்னம் உயிரைப் பாதுகாக்கும். உடலுக்கு பலத்தைக் கொடுக்கும். அன்னம் தேவைப்படாதவனே கிடையாது, ஆகையால் பசியால் வருந்தி தன் வீட்டைத் தேடிவந்தவனுக்கு இல்லறத்தான் அவசியம் உணவு கொடுக்க வேண்டும். உண்டி கொடுத்தவன் உயிர் கொடுத் தவனே ஆவான். மற்ற தானங்களின் பலன் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போகலாம். ஆனல் அன்னதானத்தின் பலனை கண்கூடாகக் காணவியலும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கையும் அன்னதானத்தினல் பெறலாம். நோய்கள் அகலுகின்றன. இன்பம் உண்டாகிறது. சந்ததி விருத்தி ஏற்படுகிறது. எவ்வளவு பலம் உடையவனயிருப் பினும் கூட உணவு கொள்ளாவிட்டால் அவனுடைய பலம் சிறிது சிறிதாக அழிந்து போய்விடுகிறது.

அன்னம் இல்லாவிட்டால் ஒருவரை ஒருவர் மதிக்க மாட்டார்கள், மூன்று உலகங்களுக்கும் அன்னம் தான் பிரதானம். 'அன்னதாதா ஸுகீபவ' என்று வாழ்த்திக் கொண்டாடப் படுவான். அன்னதானம் செய்கிறவன் உயிரையும், ஆற்றலையும் கொடுக்கின்றன். அதனல் உலகம் மேன்மையை அடைகிறது.

அதனல் அன்னதானம் செய்து மேலான உலகங்களை அடைவாய்" என்று பீஷ்மர் அறிவுறுத்தி அருளினர்.

6. மாதர் நல்லொழுக்கம்

மாதரின் நல்லொழுக்கம் எத்தகையதாயிருக்கும் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்ட தருமபுத்திரருக்கு முன்னொரு சமயம் சுமனை என்ற கேகயநாட்டு அரசன் புதல்விக்கு சாண்டிலி என்ற பெண்மணி கூறிய வார்த்தைகளைக் கொண்டு பீஷ்மர் விடை கூறினர்.

சாண்டிலி கூறியதன் சுருக்கம் : ஒரு பெண் தனது கணவனுக்கு வேண்டாத கடுஞ்சொற்களை ஒரு போதும் கூறக்கூடாது. மாமனர், மாமியார் ஆகியோர்க்கு அடங்கி நடக்கவேண்டும். கோள் சொல்லக் கூடாது நெடுநேரம் யாரோடும் பேசிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. கணவன் சொன்ன ரகசியங்களை யாரிடமும் கூறக்கூடாது. வேலையாக வெளியில் சென்ற கணவர் வீட்டிற்குத் திரும்பியதும், அவருக்கு மரியாதை செலுத்தி உபசாரம் செய்ய வேண்டும். கணவருக்குப் பிடிக்காத உணவை மனைவி உண்ணக்கூடாது. அதிகாலையில் எழுந்து குடும்பக்காரியங்களை கவனிக்க வேண்டும். ஏதேனும் ஒரு காரியத்தை முன்னிட்டு கணவர் வெளியூர் செல்லுவாரேயானுல் அவர் வெற்றியுடன் திரும்ப தெய்வத்தினை ஆராதிக்கவேண்டும். கணவர் வெளியூர் சென்றுள்ள காலங்களில் அலங்காரம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. முக்கியமான காரியமாக இருந்தாலும் அயர்ந்து தூங்கும் கணவரை எழுப்பக்கூடாது. மிகுந்த பொருளைத் தேடும்படி கணவருக்கு ஒருபோதும் தொந்தரவு கொடுக்கக்கூடாது. 'வீடுவாசல்களை சுத்தமாக வைத்து எப்போதும் லக்ஷ்மீகடாக்ஷம் பெருகும்படி வைத்திருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு சாண்டிலியின் வார்த்தைகள் மூலம் மாதரின் நல்லொழுக்கத்தை பீஷ்மபிதாமஹர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கியருளினுர்.

7. நல்லோர் தீயோர் நடத்தைகள்

"பிதாமஹரே! நல்லவர் தீயவர் இவர்களது நடத்தைகளைத் தாங்கள் விளக்கிக் கூறவேண்டும்" என்று கேட்ட யுதிஷ்டிரருக்குப் பீஷ்மர் கூறியதாவது:—

"பாண்டவ சிரேஷ்டனே! தீயவர்களின் சொல்லும் செயலும் எப்பொழுதும் கொடியனவாய் இருக்கும். கட்டுப்பாடு என்பதை அவர்களிடம் காணமுடியாது. அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதும் கடினமாயிருக்கும்.

நல்லவர்களின் நடத்தை எப்படியிருக்கும் என்பதைக் கூறுகிறேன் கேள்:— முக்கியமான சாலைகளிலும், பசுக்களின் நடுவிலும், நெல் வயலின் மத்தியிலும் நல்லவர்கள் ஜலமலம் கழியார். முதியவர்கள், சுமை தூக்கி வருபவர்கள், பெண்கள் நோயாளர், சிறுவர், பசுக்கள், அந்தணர், அரசர் ஆகியோருக்கு வழிவிடுவார்கள். தான் மட்டும் தனித்து சிறந்த உணவை உண்ணமாட்டார்கள். விருந்தினர்கள், சுற்றத்தார் ஆகியோருக்கும் ஒரே உணவை அளிப்பார்கள். உண்ணும்போது பேசமாட்டார்கள். ஈரக்கையோடு தூங்க மாட்டார்கள். அடைக்கலம் புகுந்தவர்களுக்கு அபயமளித்துக் காப்பாற்றுவார்கள்.

காலை, மாலை இருவேளைகளில் மட்டும் உணவு கொள்வார்கள். இப்படி உணவு உட்கொள்வது உபவாசம் இருப்பதற்குச் சமம். அன்னிய நாட்டில் வசித்தாலும் சொந்த நாட்டில் வசித்தாலும் விருந்தினரை உபசரிக்காமல் இருக்க மாட்டார்கள். வயது முதிர்ந்தவர்களை அவமதிப்பதோ அல்லது வேலைகளில் ஏவுவதையோ செய்ய மாட்டார்கள். வயது முதிர்ந்தவர்கள் நின்று கொண்டிருக்கும் பொழுது தாங்கள் உட்கார மாட்டார்கள். சொல்சுத்தம், மனச்சுத்தம் ஆகிய இருவகை சுத்தத்தினையும் பெற்றிருப்பார்கள். காலை, மாலை இருவேளைகளிலும் பெரியோர்களை அடுத்து

அவர்கள் செய்யும் உபதேசங்களைக் கேட்பார்கள். பெரியோரை அடுத்துப் பழகுவது பல நூல்களைக் கற்பதற்குச் சமமாகும். ஆகவே எப்போதும் பெரியோர்களையே அடுத்துப் பழகுவார்கள். புலனடக்கம், மன அடக்கம் ஆகிய இரண்டையும் எப்பொழுதும் பயின்று வருவார்கள். எத்தகைய ஆபத்து வந்தாலும் பெரியோர்களை மரியாதை குறைவாகப் பேசமாட்டார்கள். சந்தர்ப்ப வசத்தினால் ஏதேனும் பாவம் செய்ய நேரிட்டாலும், அதை மறைத்து மேலும் பாவங்கள் வளர வழிகோலாது, அதைச் சான்றோர் இடம் தெரிவித்து பாபத்திற்கு நிவர்த்தி தேடிக் கொள்வார்கள். தருமத்திற்குச் சாதனம் என்று கருதியே பொருள்களைத் தேடுவார்கள். தருமமே மேன்மைக்குக் காரணம் என்று எப்பொழுதும் தருமம் செய்வார்கள், ஆனால் அதை விளம்பரம் செய்யமாட்டார்கள்''. இவ்வாறு நல்லோரது நடத்தையைப் பற்றிப் பீஷ்மபிதாமஹர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியருளினார்.

8. முடிவுரை

இவ்வாறு பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்த பல அரிய தருமங்கள் இந்த அனுசாசன பருவத்தில் உள்ளன. சிவ ஸஹஸ்ரநாமம், விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் ஆகியவைகளும் இப்பகுதியில் தான் உள்ளன. இவைகளையெல்லாம் உபதேசித்த பின்னர் உத்தராயணம் வந்ததும் தம்மிடம் வருமாறு பீஷ்மர் கூறி யுதிஷ்டிரருக்கும் அவருடன் வந்த ஏனையோருக்கும் விடைகொடுத்தார்.

பின்னர் உத்தராயணம் வந்ததும் பீஷ்மர் குறிப்பிட்ட காலத்தில் யுதிஷ்டிரரும் கண்ணனும் மற்றும் திருதராஷ்டிரன் முதலானோரும் அவரிடம் வந்து சேர்ந்தனர். செய்ய வேண்டிய தானதருமங்களையெல்லாம் செய்து முடித்த பின்னர் பீஷ்மர் இந்த நிலவுலகைப் பிரியத் தயாராகி விட்டார். அவரது தலையைப்பிளந்துகொண்டு ஆத்மா ஆகாயத்தை நோக்கிச் சென்றது. சந்தனுவின் புத்திரரான பீஷ்மர் வசுக்களின் உலகைச் சென்றடைந்தார். சுபம்.

உ

புருஷார்த்தப்ரபோதம்

தர்ம ப்ரவசனரத்னம், உத்தம உபன்யாசக சக்ரவர்த்தி
பிரம்மஸ்ரீ மஞ்சக்குடி K. ராஜகோபால சாஸ்திரிகள்.

यस्याज्ञया जगत् स्रष्टा विरिंचिः पालकोहरिः ।
संहर्ता कालरुद्राख्यो नमस्तस्मै पिनाकिने ॥

यस्मात् सर्वं समुत्पन्नं चराचरमिदं जगत् ।
इद नमो नटेशाय तस्मै कारुण्यमूर्तये ॥

सौम्यं माहेश्वरं साक्षात् सत्यं विज्ञानमव्ययम् ।
वन्देसंसाररोगस्य भेषजंपरमंमुदा ॥

यस्य शक्तिरुमादेवी जगन्मातात्रयीमयी ।
तमहं शंकरं वन्दे महा माया निवृत्तये ॥

இவ்வுலகின்கண் பிறந்த ஆன்மகோடிகள் அழியாப்பதம் பெற வணங்கும் தெய்வம் ஒன்று உண்டு. அதைவணங்குவோம் என்று புருஷார்த்தப்ரபோதம் என்ற கிரந்தம் செய்த பிரும்மாநந்தபாரதிமுனிவர் பரமேச்வரனை வணங்குகிறார். எவருடைய ஆஞ்ஞையினால் இந்த ஜகத்தை பிரும்மாபடைத்தும் விஷ்ணு ரக்ஷித்தும் காலருத்ரர் ஸம்ஹாரம் செய்தும் இம்மூவரும் பரமேச்வரனை வணங்குகிறார்களோ அத்தகைய பெருமை வாய்ந்த பினாகபாணியை வணங்குவோம். (1) இவ்

வுலகே எவரிடமிருந்து தோன்றியதோ அந்த பரம கருண மூர்த்தியான நடேச மூர்த்தியை வணங்குவோம் (2) பரம கிருபையுடைய மஹேச்வரன்தான் சாக்ஷாத் ஸத்யம், விஞ் ஞானம், குறையில்லாதவர், என்று வேதம் கூறுகிறது. அவர் தான் நமது பிறப்பு இறப்பு என்ற வ்யாதிக்கு மருந்து கொடுப்பவர். (3) அந்த பரமேச்வரனுக்கு சக்தி உமா தேவியே ஜகத்திற்கு அம்மா. மூன்று வேதஸ்வரூபிணி. அந்த அன்னையுடன் கூடிய சங்கரனை நமது மாயை என்ற துன்பத்தை போக்க வணங்குவோம். (4)

உத்தம க்ரந்தமான புருஷார்த்தப்ரபோதத்தின் முன் கட்டுரையில் (1980 ஆண்டு மலரில்) பரம அத்வைத ரூபம் பரமேச்வரன்தான் என்று நிருபிக்கப்பட்ட விஷயம் சுருக்க மாகக்கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ஒரு விதண்டாவாதி, பரமேச்வரனுக்கு எப்படி ஸர்வ உத்கிருஷ்டத்வம் வரும்? பரமேச்வரனை (எப்படி) ஸர்வஞ்ஞன் என்று சொல்ல முடியும்? அப்படி பரமேச்வரனை ஸர்வஞ்ஞன் என்று சொன்னால் எத்தனை எறும்பு, ஈ எத்தனை, எத்தனை அணுப் பூச்சி என்று சொல்ல முடியுமா? மேலும் பரமேச்வரன் ஸர்வகர்த்தா என்று சொன்னால் புண்ணியம் தர்மம் முதலியதுக்கு கர்த்தாபோல் பாபம் அதர்மத்திற்கும் அவரே கர்த்தாவாக இருக்கிறாரா? ஒருவர் ஸுகமாகவும் ஒருவர் துக்கப்படுபவராகவும் இருக்கிறார்களே. அதற்கும் அவரே கர்த்தாவானால் இது சிவனுக்கு அபகீர்த்தி அல்லவா? ஏன் உலகை படைக்கவேணும்? விளையாட என்று சொன்னால் சிவன் ஸாமான்ய குழந்தையா? அல்லது புத்திப்ராந்தியால் படைத்தாரா? என்று இப்படி எல்லாம் ஸந்தேஹப்படும் மனத்திற்குச் சமாதானம் ஸ்ரீ பாரதீ தீர்த்த முனிவர் புருஷார்த்தப்ரபோதத்தில் ஸந்தேஹ நிவர்த்தியைச் செய் கிறார்:—பகவான் ஸர்வக்ஞன், ஸர்வகர்தா, சர்வாந்தர் யாமி சிவபெருமான்தான். நம் போன்ற மனிதனுக்கு தெரி யாத சிறு நுட்பமான (எலக்டிரானிக்ஸ்) போன்ற காரியங் கள் சில மனுஷ்யர்களால் செய்யப்படுகின்றன. ஸர்வக்ஞனை

சிவபெருமான் கோஸ என்ற ஜீவனுக்கு இறக்கையையும் ஸ்ருஷ்டித்து அதன் நடுவே பல்லாயிரம் நரம்புகளையும் அதற்கு ரத்தம் ஸஞ்சாரம் செய்யும் முறையையும் படைத்திருக்கிறுர். நமக்குத் தெரியாதது வேறு ஒருவருக்குத் தெரியலாம் அல்லவா? அதுபோல் ஸகலமும் அறிந்தவர் சிவபெருமானே. அதனுல் அவர்ஸர்வக்ஞர் தான். படைப்பு என்பதும், மாயை என்ற ஒரு க்ருவி சிவபெருமானிடம் இருப்பதினுல் அது படைத்தது போன்ற தோற்றத்தைத் தான் காட்டுகிறது. எனவே பகவானிடம் இருக்கும் மாயையிடம் தான் இவ்வுலகம் இருக்கிறது. மாயையும் சிவ ஸான்னித்தியத்தினுல் செயல்படுகிறது. இந்த மாயைக்குள் கட்டுப்பட்ட ஜீவன் அனுதி அவித்யையினுல் துன்பப்படுகிறது. சிவ பூஜை, சிவபக்தி, சிவஞானத்தினுல் துன்பம் விலகிப்பேரின்பம் அடைகின்றது. எனவே ஸர்வசக்தனுன பரமேச்வரன் அருள் பாலித்து ஜீவனைக் கடைத்தேறும்படி செய்கிறுர்.

मायान्तु प्रकृतिं विद्यात् मायिनंतु महेश्वरम् ।
अस्यावयभूतैस्तु व्याप्तं सर्वमिदं जगत् ॥

மாயை என்பது ஈச்வரனுடைய ப்ரகிருதி. அதனுல் அவரை மாயீ என்று மஹேச்வரனை அழைக்கிறுர்கள். அவருடைய ஒரு அம்சம் தான் இவ்வுலகெல்லாம். அதனுல் தான் நாம் அரசு, நெல்லி, ஆல், மா போன்ற மரங்களையும், பசு, விருஷபம், யானை போன்ற மிருகங்களையும், பிராமணர் போன்ற மனுஷ்யர்களையும், மயில், கருடன் போன்ற பக்ஷிகளையும் பூஜை செய்கிறேம். இதையே ஸ்ரீ ருத்ரம் என்ற மஹாமந்திரம் "விருக்ஷேப்யோ ஹரி கேசேப்யோ நம:" பசூனும்பதயே நம:" என்றது போன்ற மந்திரங்கள் இவ்வுலகாகவே பரமேச்வரன் இருப்பதாகக் கூறுகிறது. வேதாந்தவாதிகளும் சிவபெருமான்தான் ஸர்வகாரணர், ஸர்வாதிகர் என்று கூறுவர்.

இவ்வுலகின் கண் மக்கள் கஷ்டம் ரொம்பவும் அடைந்து மனஸ்ஸமாதானம் இல்லாமலே இருந்து வருகிறார்கள். அதன் காரணம் மாயை தான் மனிதனை பல துன்பத்திற்கும் ஆளாக்குகிறது. அதைப் போக்க, பரமேச்வரனை பூஜிப்பது ஒன்று தான் புருஷன் செய்ய வேண்டிய கடமை. ஆனால் மனிதவர்க்கமோ துன்பம் போகவேணும் என்று நினைப்பதில் ரொம்பவும் பாராட்டுகிறது. துன்பம் போகும் வழியைச் சொன்னால் அது ரொம்பவும் லகுவாக இருந்தால் செவிகொடுத்துக் கேட்பார். அதற்கான பரிஹாரங்களை பெரியமுறையில் சொன்னால் அதைச் செய்யத் துணிவதில்லை. அதை கொஞ்சம் பொருளைக் கொடுத்து பரிஹாரம் செய்து உடல் நலத்தைப் பேணிக்காக்கவே பேராசைப்படுகிறது — கஷ்டப்படும் ஒருவரைப்பார்த்து நீங்கள் இந்த ஆலயத்தில் போய் சிவபெருமானை வழிபாடு செய்து ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களினாலும் அர்ச்சனை நிவேதனாதிகளாலும் ப்ரார்த்தனை செய்வதாலும் பரிஹாரம் ஆகும் என்று நாம் சொன்னால் அவர் அது கேட்டு "ஸார், இதுவெல்லாம் நமக்கு ஒழியாது" பத்துரூபாய் பணத்தை கொடுத்து நீங்களே இதைச் செய்து அந்தபலன்களை எனக்கு கொடுங்கள் என்பார். இவருக்கு நாம் என்ன பண்ண முடியும்? இதுதான் இன்றய நிலை. மனிதன் துன்பத்திலிருந்து விலக சிவபெருமான் ஒருவர் தான் அருள்பாலிப்பார். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த சிவத்தை தியானம் செய்ய வேண்டும்.

ध्यानयज्ञ फलोमर्त्यः शिवएव न चापरः ।
ध्यानयज्ञस्य निष्ठस्य नकिंचिदपिदुर्लभम् ॥

தியானயக்ஞம் என்ற யக்ஞத்தினால் சிவத்தை தியானம் செய்து உள்ளத்தில் நிறுத்தினால் அவனுக்கு கிடையாது என்று சொல்லும் பொருள் ஒன்றுகூட கிடையாது. "யோ தேவானாம் ப்ரதமம் புரஸ்தாத் விச்வாதியோருத்ர;" என்ற மஹாவாக்யப்படி விச்வாதிகன் பரமேச்வரன் தான், அவர்

தான் எல்லோரையும் விட பெரியவர், முதன்மையானவர். ஒரு விசேஷ அறிவை பெற ஒருயுக்தி கூறுகிறுர். அசேதன மானவஸ்துவை விட சேதனன் உயர்ந்தவன்' சேதனர்களிடமும் மனுஷ்யன் உயர்ந்தவன், மனுஷ்யர்களில் குலச்ரேஷ்டர்கள் உயர்ந்தவர்கள், இப்படியே மனுஷ்யகந்தர்வர், தேவகந்தர்வர், கர்மதேவர், தேவர், இந்திரன், பிருஹஸ்பதி இவர்கள் ஒருவரை விட ஒருவர் உயர்ந்தவர் பிரும்மா, விஷ்ணு, ஹரன் இவர்களிலும் ஒருவரைவிட ஒருவர் உயர்ந்தவர், எல்லோருக்கும் மேலே,

ततोधिकतरस्साक्षात् शिवस्सांबस्सनातनः ।
सर्वकारणमीशानः सांबः सत्यादिलक्षणः ॥

எல்லோருக்கும் மேலானவர் இறப்பு பிறப்பு இல்லாத என்றும் சாச்வதமான வஸ்துவாக இருப்பவர், ஸர்வ காரணம், ஈசன், ஸாம்பபரமேச்வரன் ஆவர். ஸத்ய, ஞான, அனந்த, பிரும்மமாக இருப்பவர் இந்த பரமேச்வரன் தான் ஸாக்ஷாத் பரதத்வம் என்று அறிய வேணும். அதற்கு வேதம் ஸ்மிருதி ச்ரௌதம் அறிந்து,

अनेकजन्म संसिद्धानां श्रौतस्स्मार्तानुवर्तिनां ।
परतत्वतयाभाति शिवस्सांबः सनातनः ॥

பரதத்வம் என்று அறிந்து கொள்ள பல ஜன்மம் வேதம் சொன்ன ச்ரௌத கர்மாக்களைச் செய்து ஸ்மிருதிகளின்படி நடந்தவர் தாம் சிவம் ஸாம்பமூர்த்தி என்று சொல்லும் பரதத்வம் தான் என்று முடிவு செய்து அதன்படி நடந்து இகபர க்ஷேமம் அடைவர்.

(குறிப்பு:— இதன் முதல் கட்டுரை 1980-ஆண்டு மலரில் வெளியிடப்பட்டது.)

சிவம் ★

Pathway to Self-Realisation

By

Asthikamani A. Subrahmanya Iyer, M.A., B.L.
Supreme Court Advocate, Madras-1.

To attain self-realisation, we should try to learn the teachings of great saints. Adi Sankara in "UPADESA PANCHAKA" gives, in a nutshell, the teachings of *Dharma Sastras.* There are forty instructions in five verses.

The first verse emphasises the absolute necessity of following the VEDAS without expecting any kind of reward but reciting as an offering to the ALMIGHTY. The second verse tells us the greatness of saints and the necessity of our association with such great persons. The third lays emphasis on the necessity of practising the knowledge which an aspirant gets from his GURU. The fourth verse tells us how realised souls will live in this world. The fifth verse gives us the quintessence of the final experience of the oneness of JEEVATMAN and PARAMATMAN.

The "UPADESA PANCHAKA" is an effective stotra that leads an aspirant to the right path to gain real spiritual knowledge and attain self-realisation. As Rome was not built in a day, self-realisation cannot also be had in a day. It can be attained only slowly and gradually and with the guidance of blessed souls and with the blessings of the LORD ALMIGHTY.

It is the knowledge of self and its equation to God that an aspirant should strive to reach. How can it be attained? It can be attained only if VEDA is accepted as an authority. The study of VEDAS and the practice of one's DHARMA alone will lead us to self-realisation and eternal Bliss.

In the innermost sheath, luminous, dwells BRAHMAN—Untainted, indivisible and pure. He is the light of all that shines. That is what the knowers of SELF realise. Thus says the MUNDAKA UPANISHAD.

OM SHANTHI – SHANTHI – SHANTHI

உ

சிவமயம்

அருள் வழங்கும் ஆலயம்

திருப்பனங்காடு

மஹேந்திரவாடி உமாசங்கரன்

காஞ்சிபுரத்துக்குத் தென்மேற்கில் ஆறுகாட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் ஒன்பது கல் தொலைவில் உள்ளது திருப்பனங்காடு என்ற அழகிய சிவஸ்தலம். தொண்டை நன் நாட்டிலுள்ள முப்பத்திரண்டு பாடல் பெற்ற சிவஸ்தலங்களில் இதுவும் ஒன்ருகும். வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர் என்றும் திருப்பனங்காட்டூர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

''விடையின் மேல் வருவானை, வேதத்தின் பொருளானை'' என்று ஆரம்பித்து அருமையான பத்துத் திருப்பாடல்களால் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இத்தலத்து இறைவனைப் பாடி உள்ளார். அப்பர் பெருமான் தமது க்ஷேத்திரக் கோவைத் திருத்தாண்டகத்தில் ''பனங்காட்டூர் தண்காழி கடல்நாகைக் காரோணத்துங் கயிலாய நாதனையே காணலாமே'' என்றும், அடைவு திருத்தாண்டகத்தில் ''பலர் பாடும் பழையனூர் ஆலங்காடு பனங்காடு பாவையர்கள் பாவம் நீங்க விளையாடும் வளைதிளைக்கக் குடையும் பொய்கை வெண்காடும் அடைய வினை வேருமன்றே'' என்றும் பாடியுள்ளார்கள். பட்டினத்தடிகளும், இராமலிங்க சுவாமிகளும் இத்தலத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்கள்.

சோழநாட்டிலுள்ள திருப்பனந்தாள், திருப்பனையூர் ஆகிய தலங்களும், தொண்டை நாட்டிலுள்ள திருப்பனங்காடு, திருவோத்தூர் என்னும் தலங்களும், நடுநாட்டில் உள்ள திருப்புறவார்பனங்காட்டூர் என்னும் தலமும்

சேர்த்துப் பனைமரத்தைத் தலமரமாகக் கொண்ட சிவ ஸ்தலங்கள் ஐந்து ஆகும்.

சுந்தரர் காஞ்சியிலிருந்து இத்தலத்துக்கு வருகையில் மிகுந்த களைப்போடும், பசியோடும் வருவதைக் கண்ட இறைவர், ஒரு வயோதிக அந்தணர் உருவில், அவர் முன் தோன்றி, தயிர் சாதம் அடங்கிய கட்டமுது மூட்டை ஒன்றைக் கொடுத்து, உண்டு பசியினைப் போக்கிக் கொள்க என்று கூறியதாகவும், குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லாமல் உணவை எப்படி உண்பது என்று சுந்தரர் வினவியபொழுது முதியவர் சிரித்து "நான் பனங்காட்டூருக்கும் வன்பாக்கத் துக்குமாய் இருப்பவன். நான் இருக்குமிடத்தில் தண்ணீர் இல்லாமல் இருக்குமா? என்று கூறித் தமது பாதத்தால் மண்ணைச் சிறிது அகற்றவும் அங்கே கங்கை தோன்றக் கண்டு சுந்தரர் பரவசமடைந்த வேளையில் இறைவர் மறைந் தார் என்றும், அந்த இடம் சுந்தரர் தீர்த்தம் என்றும் ஊற்றங்குழி என்றும் அழைக்கப் பெறுகிறது என்றும் கூறப் படுகிறது. [ஆனால் சுந்தரர் பெருமானையே காப்பியத் தலைவராகக் கொண்டு 'உலகெலாம்' என்று தில்லைக் கூத்தப் பெருமான் அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளிச் சேக்கிழார் பெருமான் அருளிச் செய்த பெரிய புராணம் என்ற திருத் தொண்டர் புராணத்தில் இச்செய்திக்கு ஆதாரம் இல்லை.]

அகஸ்திய மஹறிஷி தென்திசை வந்தபொழுது பனங் காட்டில் ஆசிரமம் அமைத்து ஆத்மார்த்த பூஜை செய்து வந்த பனங்காட்டுத் தம்பிரான் என்பவருக்கு, அங்கு மறைந்து கிடந்த பர்வதலிங்கத்தை எடுத்துக் காட்டி அதை முறைப்படி பிரதிஷ்டை செய்து சிவபூஜாவிதியை அவருக்கு உபதேசித்தார்.

பிற்காலத்தில் புலஸ்தியர் என்ற முனிவரும் தாம் இமயத்திலிருந்து கொண்டுவந்த கிரியாலிங்கத்தை இங்கு பிரதிஷ்டை செய்தார். ஆக இரண்டு முனிவர்கள் வழிபட்ட இரண்டு சந்நிதிகள் இங்கே உள்ளன. அகஸ்தியர் வழிபட்ட

மூர்த்தி ஸ்ரீ அமிர்தவல்லி அம்பாள் ஸமேத ஸ்ரீ தாலபுரீச்வரர் என்றும் அமுதவல்லி ஸமேத பனங்காட்டீசர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

புலஸ்தியர் வழிபட்ட மூர்த்தியின் திருநாமம் ஸ்ரீகிருபா நாயகி ஸமேத ஸ்ரீகிருபாநாதேச்வரர் என்பதாகும். அகஸ்தியர் பூஜித்த காலத்தில் தலத்தின் எதிரில் பழமையான வேப்பமரத்தினை இருப்பிடமாகக் கொண்ட கோட்டை முனீச்வரர் தலமரமான பனைமரத்தில் உள்ள கனிகளை உதிரச் செய்யவும், அகஸ்தியர் மற்ற கனி வர்க்கத்தோடு பனம்பழத்தையும் தினசரி நைவேத்தியத்துக்கு இறைவனுக்குச் சேர்த்துக் கொண்டார் இம்முனீச்வரர் சிலை வடிவில் தலமரத்தினடியில் காட்சியளிக்கிறார்.

மற்றும் விநாயகர் ஸ்ரீகாசி விசுவநாதர் கஜலக்ஷ்மிஆகிய மூர்த்திகளையும் தல விருட்சங்களாக ஆண்—பெண் பனைமரங்களையும் கண்டு களிக்கலாம். கோவிலின் உள்ளே சிலை வடிவிலும் பனைமரங்களைத் தரிசிக்கலாம்.

அகஸ்தியர் பூசித்த காலத்தில், பனங்காட்டுத் தம்பிரான் விருப்பத்திற்கிணங்க, இறைவன் திருமுடியிலிருந்து கங்கை வெளிப்பட்டு எதிரில் ஈசானதிக்கில் இருந்த பள்ளத்தாக்கில் தங்கக்கண்ட அகஸ்தியர், அந்தத் தீர்த்தத்துக்கு ஜடா கங்கை என்று பெயரிட்டு கங்காதேவியையும் அதன் தென் கரையில் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார்.

சோழ மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட இத்திருக்கோயிலை நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சீரிய முறையில் திருப்பணி செய்து 1923-ம் ஆண்டில் குடமுழுக்கு செய்வித்திருக்கிறார்கள். திருக்குளம் அழகாக உள்ளது.

இக்கோயிலுக்கு 22 கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. விஜய நகர மன்னர்கள் கோயிலுக்கு நிறைய தானங்கள் செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இத்தலத்தில் உயிருடன் உள்ள பனைமரங்களை வெட்டுகின்றவர்கள் தண்டனைக்கும் தோஷங்

களுக்கும் உள்ளாவார்கள் என்று கல்வெட்டில் காணப்படு கிறது.

"செல்வமல்கும் திருப்பனங்காட்டூரில் செம்பொற் செழுஞ்சுடரை" என்று தெய்வப் புலவர் சேக்கிழார் பெருமானும், "பனங்காட்டூர் மேவும் பனங்காட்டூர் நாதா வணங்காட்டும் அமுதவல்லி மன்னு" என்று உமாபதி சிவமும், "பூந்தவிசின் ஆர்த்தான் பனகத்தவனிந்திரன் புகழ் வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர் பாக்கியமே" என்று இராம லிங்க அடிகளும் பாடிப் பரவிய இப்பனங்காட்டூரை நாம் சென்று காண வேண்டாமா?

விடுமுறை நாட்களில் இத்தகைய கோயிலுக்குச் செல் வதை ஒரு கடமையாகக் கொண்டு ஆண்டவனை வழிபட்டு வந்தால் மனவமைதியும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுவதுடன், நற்கதி பெற வழியும் ஏற்படுமல்லவா? சிவம்

சிவமயம்

திருப்பனங்காட்டுத் திருப்பதிகம்

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளியது

பண்:சீகாமரம்] [7-ம் திருமுறை

திருச்சிற்றம்பலம்

விடையின்மேல் வருவானை வேதத்தின் பொருளானை
அடையில்அன் புடையானை யாவர்க்கும் அறிவொண்ணு
மடையில்வா ளைகள்பாயும் வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர்ச்
சடையிற்கங்கை தரித்தானைச் சாராதார் சார்வென்னே. 1

அறையும்பைங் கழலார்ப்ப அரவாட அனலேந்தி
பிறையுங்கங் கையுஞ்சூடிப் பெயர்ந்தாடும் பெருமானுர்
பறையுஞ்சங் கொலியோவாப் படிறன்றன் பனங்காட்டூர்
உறையுமெங் கள்பிரானை உணராதார் உணர்வென்னெ. 2

தண்ணார்மா மதிசூடித் தழல்போலுந் திருமேனிக்
கெண்ணார்நாண் மலர்கொண்டங் கிசைத்தேத்து மடியார்கள்
பண்ணார்பா டலருத படிறன்றன் பனங்காட்டூர்
பெண்ணாணு யபிரானைப் பேசாதார் பேச்சென்னே. 3

நெற்றிக்கண் ணுடையானை நீறேறுந் திருமேனிக்
குற்றமில் குணத்தானைக் கோணாதார் மனத்தானைப்
பற்றிப்பாம் பரையார்த்த படிறன்றன் பனங்காட்டூர்ப்
பெற்றொன்றே றும்பிரானைப் பேசாதார் பேச்சென்னே. 4

உரமென்னும் பொருளானை உருகிலுள் ளுறைவானைச்
சிரமென்னுங் கலனானைச் செங்கண்மால் விடையானை
வரமுன்னம் அருள்செய்வான் வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர்ப்
பரமன்எங் கள்பிரானைப் பரவாதார் பரவென்னே. 5

எயிலார்பொக் கம்மெரித்த எண்டோள்முக் கண்ணிறைவன்
வெயிலாய்க்காற் றெனவீசி மின்னாய்த்தீ யெனநின்றான்
மயிலார்சோ லைகள்சூழ்ந்த வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர்ப்
பயில்வானுக் கடிமைக்கட் பயிலாதார் பயில்வென்னே. 6

மெய்யன்வெண் பொடிபூசும் விகிர்தன்வே தமுதல்வன்
கையின்மான் மழுவேந்திக் காலன்கா லம்மறுத்தான்
பைகொள்பாம் பரையார்த்த படிறன்றன் பனங்காட்டூர்
ஐயன்எங் கள்பிரானை அறியாதார் அறிவென்னே. 7

வஞ்சமற்ற மனத்தாரை மறவாத பிறப்பிலியைப்
பஞ்சிச்சீ றடியாளைப் பாகம்வைத் துகந்தானை
மஞ்சுற்ற மணிமாட வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர்
நெஞ்சத்தெங் கள்பிரானை நினையாதார் நினைவென்னே. 8

மழையானுந் திகழ்கின்ற மலரோனென் றிருவர்தாம்
உழையாநின் றவருள்க உயர்வானத் துயர்வானைப்
பழையானைப் பனங்காட்டூர் பதியாகத் திகழ்கின்ற
குழைகாதற் கடிமைக்கட் குழையாதார் குழைவென்னே. 9

பாரூரும் பனங்காட்டூர்ப் பவளத்தின் படியானைச்
சீரூருந் திருவாரூர்ச் சிவன்பேர்சென் னியில்வைத்த
ஆரூரன் னடித்தொண்டன் அடியன்சொல் அடிநாய்சொல்
ஊரூரன் உரைசெய்வார் உயர்வானத் துயர்வாரே. 10

திருச்சிற்றம்பலம்

Srilasri Gayathri Swamigal

By

KOUNDINYA

Sri Gayathri Swamigal is the son of Late Anan'ha Krishnayyar who was the indicated disciple of Swami Brahmananda, the illustrious disciple of Swami Ramakrishna Paramahamsa of Ramakrishna Mutt.

Swamigal says that the achievements of great saints are the result of their mental strength and indomitable will and not from external aids. He feels that as a result of the mania for external pleasures we are aping the west and slowly neglecting our ancient scriptures.

Swamigal regrets that we are neither following our ancient traditions nor have we adopted the good discipline of the west.

It is his opinion that every one is endowed with divine powers and the same has to be developed gradually to the paths chalked out in our scriptures. Unless we learn the scriptures and follow them, we will not be able to preserve our glory. Our forefathers have handed down to us a great treasure and the said treasure is given to us not to be kept in cold storage but should be spread for the welfare of humanity in general and for the people of Bharath in particular.

It is said in Bhagawath Gita that by repeating the single letter OM, any one who leaves the mortal coil becomes one with the Para Brahman. Sincerely one who chants the Gayathri Manthra will be endowed with all spiritual powers and he advises everyone to strive for it. "Omityakaksharam Brahma" etc.

It was sheer accident the Swamigal met his Guru. He was taken to his Guru by a young boy of twelve. But for the kindness of the said Guru, Swamiji could not have achieved his powers. Hence he says that only with His blessings an aspirant can attain self-realisation.

Swamiji had no schooling and he was shown the spiritual path by his beloved father. Swamiji gives advice to all who seek his advice and consoles those in distress.

His selfless dedication and serene compassionate words impress anyone who approaches him.

He prescribes the three 'Dhas', Dharma Daya and Dhama, (righteousness, compassion and self-control). With a view to develop these three qualities, one should be guided by a Guru.

"I perform miracles at times by the grace of God just to enable non-believers gain faith in the Almighty. My mission in life is to render all possible help to the needy mankind surmounting various unnatural social barriers such as caste, creed, untouchability and so on. It is also my goal to establish educational institutions for the uplift of the illiterate and hospitals for the suffering", says the Swamiji.

Sri-La-Sri Gayathri Swamigal spearheads a glorious movement offering the blessings and protection of Goddess Gayathri to all those who resort to him. Innumerable instances of the miracles performed by him with the blessings of Gayathri for all sufferers all over the country reveal not only his powers of Siddhi but his essentially compassionate heart that flows out to all sufferers and hastens to cure them or help them.

He is simple and simplicity is natural. He is detached and his detachment is spontaneous. He displays none of the external characteristics of a God-man like growing a beard or wearing saffron clothes.

Sri-La-Sri Gayathri Swamigal reverentially alludes to the teachings of his father. He was the fourth son. Somehow because of misfortunes in life his father was not able either to give him good education or leave behind wealth. Instead, on his death-bed his father gave him a book in Malayalam entitled DHARMA – ARTHA – KAMA-MOKSHA in place of wealth and left him with the Gayathri-mantra to be meditated on by him in place of education. Ever since he has been in all faith and devotion meditating on the Gayathri mantra.

May Goddess Gayathri continue to shower Her blessings on Shri Gayathri Swamigal for his long life and continued service to humanity.

Om Shanthi, Shanthi, Shanthi.

உ

ஸ்ரீ
சங்கரோபதேச ரத்னமாலா

1. எல்லாவற்றையும் விளக்கும் ஜோதி

வினு :— எந்த ஜோதியால் நீ உலகைக் காண்கின்ருய்?

விடை :— பகலில் சூரியன், இரவில் தீபம் முதலியவற்ருல் காண்கின்றேன்.

வினு :— சூரியன் முதலியவைகளை விளக்கும் ஜ்யோதிஸ் எது?

விடை :— கண்.

வினு :— கண் மூடியிருந்தால்?

விடை :— புத்தியைக் கொண்டு காண்கின்றேன்.

வினு :— அதைக் காண்பது எது?

விடை :— நான் என்பது?

முடிவுரை:— ஆதலால் நான் எனக்கூறும் நீதான் ஜ்யோதிஸ். அதே ஆத்மா. அது தான் எல்லாவற்றையும் விளக்கும் ஜ்யோதிஸ்.

(இந்த வினுவிடை ஒரே சுலோகத்தில் அமைந்தது)

2. உபதேச பஞ்சகம்

1. வேதத்தை எப்போதும் ஓது. அநுகூறிய கர்மாவை நன்கு அனுஷ்டானம் செய், அக்கர்மாவே ஈசனுக்குச் செய்யும் பூஜை. காம்ய விஷயத்தில் ஆசையை அகற்று. குவிந்த பாவத்தைக் கர்மானுஷ்டானத்தால் கரை. இல்லறத்தில் உள்ள துக்கத்தை யோசிப்பாய், பரமாத் விடம் ஆசை வை. ஸம்ஸாரத் தொல்லையிலிருந்து சிக்கிர மாகக் கிளம்பு.

2. சாதுக்களுடன் சேர். பகவானிடத்தில் ஆழ்ந்த அன்பைச் செலுத்து. பொறுமையை அப்பியாஸம் செய். பயனற்ற கர்மாவை விடு. நல்ல வித்வானைத் தேடிச் செல். பிரதி தினம் அவன் பாதுகையைச் சேவி. பிரம்மத்தைக் கூறும் பிரணவம் என்னும் ஓர் அக்ஷரத்தை வேண்டு. வேதாந்த வாக்யத்தைக் கேள்.

3. அவ்வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை விசாரி. வேதாந் தத்தின் கருத்தைக் கைக்கொள். வீண்வாதம் செய்யாதே. வேதங்கூறிய தத்துவத்தில் உன்னுடைய யுக்தியைச் சேர்த்து யோசி. நான் பிரம்மம் என தினந்தோறும் அனு சந்தானம் செய். கர்வத்தை விடு. உடலில் நான் என்னும் எண்ணத்தை அகற்று. பண்டிதர்களோடு வீண் வாதம் செய்யாதே.

4. பசியைப் பிணியாக எண்ணிப் பரிஹாரம் செய். ருசி பார்த்து நாக்கை வளர்க்காதே. பிக்ஷையையே அதற்கு மருந்தாகக் கொள். ருசியான பதார்த்தத்தை யாசிக்காதே. தெய்வச் செயலாகக் கிட்டியதைக் கொண்டு ஸந்தோஷப்படு. சீதோஷ்ணாதி சுகதுக்கங்களைப் பொறுத்துக் கொள் வீணாகப் பேசாதே உதாசீனனாயிரு. எதிலும் தலையிடாதே. ஒருவரிடத்தில் தயை, ஒருவரிடத்தில் நிஷ்டூரம் என்பது வேண்டாம்.

5. ஏகாந்தத்தில் சுகமாக வீற்றிரு. பரமனிடத்தில் மனதைச் செலுத்து. எங்கும் நிறைந்ததாக ஆத்மாவைப் பார். ஜகத்தெல்லாம் அவ்வான்மாவை அறிந்த பிறகு மறைந்து போகும். ஞானத்தால் ஸஞ்சிதம், ஆகாமி என்னும் கர்மாக்களை ஒழிப்பாய். பிராரப்தத்தை அனுபவித்துக் கழிப்பாய். பரப்ரம்மமாக இரு. (பல ஜன்மங்களிலும் சேர்த்து வைத்த பாபம் ஸஞ்சிதம், தற்சமயம் அனுபவிப்பது பிராரப்தம். இனிமேல் வரப் போவது ஆகாமியம்).

3. மாயா பஞ்சகம்

1. ஒப்பற்ற நித்ய அகண்ட சின்மயமான ஆன்மாவாக நாமிருக்க ஜீவன்—ஈசன்—உலகம் எனப் பின்னப்படுத்தியது மாயையன்றோ? சூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் ஆன்மாவை மறைக்கும் ஸாஹஸமான காரியத்தைச் செய்யும் சக்தி இந்த மாயைக்கு உண்டு.

2. ஆயிரம் வேதாந்தச் சொற்களை அலசிப் பார்த்த வரையும், தனத்தைக் கண்ணால் கண்டவுடன், அவ்வேதாந்தத்தை மறந்து பசுக்களைப் போல் விவேகமற்றவராகச் செய்வது மாயை.

3. ஸுகவடிவனாய், அகண்ட போதமாய் அத்விதீயமாயுள்ள ஆத்மாவை ஆகாசம்—வாயு முதலியவைகளைக் கொண்டு கல்பிதமான ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்க வைத்து ஆட்டி வைப்பது இம்மாயையேயன்றோ?

4. வர்ணம், குணம், ஜாதி முதலியவை ஆத்மாவுக்கு இல்லை. ஸுகமயமான வஸ்து அது. அவனிடத்தில் நான் பிராம்மணன், நான் க்ஷத்திரியன் என அகங்காரத்தை உண்டுபண்ணி, புத்ரன்—களத்திரம்—வீடு முதலியவைகளிடத்தில் மோஹத்தையும் கற்பித்த சாமர்த்தியம் வாய்ந்தது இந்த மாயை.

5. அகண்டமான ஆத்மாவிடம் ஹரி-ஹரன்-பிரம்மா என பேதத்தைக் கற்பித்து நான் வைணவன், நான் சைவன் எனப் பண்டிதர்களேயும் ஆட்டி வைப்பது இம்மாயை,

4. யதி பஞ்சகம்

1. வேதாந்த வாக்கியங்களில் எப்போதும் ரமிப்பார். பிக்ஷான்னத்திலுலே ஸந்தோஷமடைவார். சோக மோஹத்தைக் கவனிக்க மாட்டார். புத்தி வியாபாரம் ஒன்றை மட்டும் பிரம்மத்தினிடம் செலுத்துவார். இவரே பாக்கியவானுன ஸந்நியாஸி.

2. மரத்தடியில் படுத்துக் கையில் பிக்ஷையேந்தி ஐச்வர்யத்தைக் குப்பையாகக் கருதும் ஸந்நியாஸி பாக்கியவான்.

3. உடலே மறந்து, தன்னேத்தானே கண்டு, வேறு ஒன்றையும் உள்ளும் புறமும் நினையாதவன் பாக்கியசாலி.

4. ஆத்மானந்தத்தில் களித்து இந்திரிய வியாபாரங் கள் அனேத்தையுமடக்கி இரவும் பகலும் பிரம்மத்தில் ரமிப்பவனன்றே பாக்யசாலி?

5. பவித்ரமான பஞ்சாக்ஷரியை ஜபித்துப் பசுபதி யான பரமேச்வரனே மனதிலே இருத்தி பிக்ஷையெடுத்து திக்கு திக்காகத் திரியும் ஸந்நியாஸி பாக்யவானுவான்.

5. அத்வைத பஞ்சரத்னம்

1. நான் என்பது தேஹமல்ல. இந்திரியங்கள் அல்ல. அஹங்காரமல்ல பஞ்ச பிராணமுமல்ல. புத்திர, களத்திர க்ஷேத்திராதிகளுக்குத் தூரத்தில் உள்ள ஸாக்ஷியாய் ப்ரத்யகாத்மாவாயுள்ள சிவனென்பதே நான்.

2. பழுதை என்ற அறிவில்லாததால் பாம்பு என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. அதே போல் ஆத்மா என்று

உணராததால் அதை ஜீவன் என்று எண்ணுகின்றாய். ஆப்தனது மொழியால் பாம்பு என்னும் அஞ்ஞானம் ஒழிவது போல குருவினது உபதேசத்தால் ஜீவனல்ல சிவன் என உணர்வாயாக.

3. ஸத்ய ஞானானந்த ரூபமான ஆத்மாவினிடத்தில் மோஹத்தினால் தூக்கத்தில் கனவு தோன்றுவது போல அசத்யமான எல்லா உலகும் தோன்றுகிறது. ஆனால் சுத்த பூரண நித்ய ஏக வஸ்துவாய் இருப்பது சிவனே.

4. பிறத்தல், வளர்தல், இறத்தல் முதலியவைகள் தேஹதர்மமாகும். செய்கிறேன், புசிக்கிறேன் என்பது எல்லாம் சுத்தாத்மாவிடத்தில் தோன்றாது.

5. ஆத்மாவைத் தவிர வேறு சத்தியமான வஸ்து வேறொன்றுமில்லை. ஆனால் தோன்றுபவையெல்லாம் மாயையால் கற்பிக்கப்பட்டதே. பிரதிபிம்பம் கண்ணாடியில் தெரிவது போல ஆத்மாவின் நிழலே இது.

6 மனீஷா பஞ்சகம்

(காசியில் ஸ்ரீவிச்வநாதர் புலையன் வடிவமாக வந்து அனுபவ வேதாந்தியா என ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதரைச் சோதித்தபொழுது பாடியருளியது)

1. விழித்திருக்கும் நிலை, கனவு, ஆழ்ந்த உறக்கம் என்ற காலங்களில் எந்த அறிவு நான் என விழித்திருக்கின்றதோ, எது பிரம்மா முதல் எறும்புவரை எல்லோரிடத்தும் நான் என ஜகத்ஸாக்ஷியாகப் பரந்து நிற்கிறதோ அதுதான் நான் என்பது. காணும் வஸ்துக்கள் அல்ல என எவனுக்கு நிச்சயமான புத்தி இருக்கின்றதோ அவன் சண்டாளனாயினும், பிராம்மணனாயினும் அவனே என் குரு ஆவான்.

2. இந்த ஜகத்தெல்லாம் பிர்ம்மமே. ஸத்வம்-ரஜஸ்-தமஸ் என்ற முக்குணமுள்ள மாயையால் இந்த நாமரூபம்

நித்ய நிர்மலமான ஆத்மாவிடத்தில் கல்பிதம். இப்படிப் பட்ட அறிவுள்ள எவனும் என் குருவே.

3. காணப்படும் வஸ்துக்கள் எல்லாம் நிச்சயமாக அழிவுள்ளவை. அழிவற்ற பொருள் பிரம்மம் ஒன்றே என ஆசாரியனுபதேசத்தைக்கொண்டு சுத்தமனதால் விமர்சை செய்து ஞானச்சுடரால் ஸஞ்சிதம், ஆகாமி என்னும் கர்மத்தை எரித்துப் பிராரப்தத்திற்காக இவ்வுடல் என்ற எண்ணமுடையவரே குரு.

4. பசு, பக்ஷி, மனிதர், தேவர் முதலியவர்களால் எது நான் என கிரஹிக்கப்படுகின்றதோ, எதன் ஒளியால் அசேதனமான மனம்—இந்திரியம்—உடல் முதலியன பிரகாசிக்கின்றதோ, மேகத்தால் சூரியமண்டலம் போல அசேதன வஸ்துக்களால் மறைக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸை தியானம் செய்யும் யோகியே குரு.

5. எந்த ஆனந்தக்கடலின் திவலையின் திவலையால் இந்திரன் முதலியோர் சுகம் பெறுகின்றனரோ, எதை சாந்தமான மனதில் வைத்து முனிவர்கள் சுகம் பெறுகின்றனரோ, எதனிடத்தில் லயமானவர் தன்மயமாகின்றனரோ, அப்படிப்பட்ட அறிவு உடையவனே இந்திரனும் காலில் விழுந்து பணிவான்.

7. நிர்வாண ஷட்கம்

1. நான் என்பது மனஸ்-சித்தம்-புத்தி-அஹங்காரம் இவைகள் அல்ல. காது, நாக்கு, மூக்குமல்ல. பிருதிவி, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசமுமல்ல. சித்தாய், ஆனந்தமாய், சிவமாய் இருப்பவன் நான்.

2. பிராணன், பஞ்சவாயு, ஸப்ததாதுக்கள் (ரஸ-ரத்த-மாம்ஸ-மேதஸ்-மஜ்ஜா - அஸ்தி-ரேதஸ்), அன்ன-ப்ராண-மனோ-விக்ஞான-ஆனந்த மென்னும் ஐந்து கோசங்களும், வாக்-பாணி-பாதம்-பாயு-உபஸ்தமுமல்ல நான்.

3. ராகத்வேஷம், லோபமோஹம், மதமாத்ஸர்யம், தர்மார்த்த காம மோக்ஷம் இவைகளுமல்ல நான்.

4. பாபபுண்யம், சுகதுக்கம், மந்த்ரதீர்த்தம், வேத யக்ஞம், உணவு-உண்ணத்தக்கது-உண்பவன் இவைகளுக்கு அதீதமாக ஆனந்தமாயுள்ளது ஆத்மா.

5. யமன், பயம், ஜாதி, தந்தை, தாய், பிறப்பு பந்து மித்ரன், குருசிஷ்யன் இப்பேதமற்று ஆனந்தமாயுள்ளது ஆத்மா.

6. நிர்விகல்பமாய், உருவற்றதாய், எங்கும் நிறைந்து எல்லாவற்றிலும் தங்கி பந்தமோக்ஷமற்றதாய், ஆனந்த ரூபமாய் விளங்குவது ஆத்மா.

8. தன்யாஷ்டகம்

1. அறிவென்பது யாது? புலன்களை அடக்குவதே. அறியத்தக்கது எது? உபநிஷத்துக்களில் நிச்சயிக்கப்பட்ட பரம்பொருளே. அப்பரம்பொருளில் அடங்காத அவாக் கொண்டோரே மேலானவர். மற்றவர் ஸம்ஸார ஸாகர சுழலில் சுழல்வோராவர்.

2. ராகத்வேஷ மதமோஹம் முதலிய சத்துருக்களை ஜெயி. ஆசையில்லாத ஸ்வதர்மம் என்னும் ராஜ்யத்தைப் பிடி. உனக்கு வேண்டியது சுகம் என்று உணர். ஆத்ம வித்யை என்னும் மனைவியை மணந்து வனமென்னும் வீட்டில் வசி. நீ தன்யனுவாய்.

3. கேவலம் ஸம்ஸாரத்தையே சுகமாக எண்ணி உழைப்பவன் நர ஜன்மத்திலும் தாழ்ந்த ஜன்மத்தைப் பெறுவான். ஆதலால் ஆத்மாவிடத்தில் ஆசை கொள். உபநிஷத்திலுள்ள ரஸத்தைப் பருகு. விஷய சுகத்தை வெறுத்துத் தள்ளு. பற்றுதலை விட்டு ஏகாந்தமாயிரு பேரானந்தம் பெறுவாய்.

4. நான் என்னுடையது என்பவை நம்மை பந்தப் படுத்தும் சங்கிலி. அதை அறுத்தெறி. மான அவமானங் களை சமமாக எண்ணு, நீ காணும் வஸ்துவினிடம் ப்ரம்மம் சமமாக இருப்பதாக நினை. நம்மை ஆட்டி வைப்பவன் வேறொருவன் என அறிந்து உன் கர்மாவிற்கு ஏற்றபடி அவன் அளிக்கும் பயனைப் பெற்று சுகமாக வாழ்வாயாக.

5. 'புத்ரன்—மனைவி—பொருள் இம்மூன்று ஆசைக்கும் ஈஷணத்ரயம் என்று பெயர். அதனைக் களைவாய். மோக்ஷ மார்க்கத்தைத் தேடு. ஆகாரத்திற்கென்ன செய்வதென்று கலங்காதே. கையேந்தி பிக்ஷை எடுப்பாய். பரமாத்மா என்னும் சுடரை உன்னுள்ளத்தே பார்ப்பாயாக.

6. ஆத்மா இல்லை என்று இல்லை. இருக்கிறது என்றும் இல்லை. இல்லாமலிருப்பது என்றுமில்லை. மஹத்துமல்ல. அணுவுமல்ல. பெண்ணும், ஆணும், நபும்ஸகமும் அல்ல என்று உணர்ந்து அகண்டமான பொருளை ஏகாக்ர சித்தனு யிருந்து உபாஸி. இல்லையேல் ஸம்ஸார பாசம் உன்னைக் கட்டி விடும்.

7. இந்த ஸம்ஸாரம் அக்ஞானமென்னும் சேற்றினுல் பூசப்பட்டது. ஸாரமில்லாதது. அலசிப் பார்த்தால் துன்பம் நிறைந்தது. பிறப்பு, இறப்பு, பிணி, ஜரை இவை களால் சூழப்பட்டது. இப்பாசத்தை அறிவு என்னும் கத்தி யினுல் அறுத்துத் தள்ளு.

8. அடக்கமுள்ளவர், ப்ரம்மத்தைத் தவிர மற்றதை எப்போதும் எண்ணுதவர், நல்ல ஸ்வபாவம் உள்ளவர், கடவுள் ஒன்றே என நிச்சயமுள்ளவர், மோஹமற்றவர், இவரே பெரியார். இவருடன் சேர்ந்து வனத்தில் வசித்துப் பரமாத்மாவின் பதத்தைத் தேடு.

9. ஸ்வரூபானுஸந்தானுஷ்டகம்

1. உபவாஸம்-ஸத்யம்-வேதமோதல் முதலிய தவத் தாலும் தேவர்களைக் குறித்துச் செய்யும் பூஜை-ஹோமம்

முதலிய யாகத்தாலும், தானத்தாலும் சித்தத்தைச் சுத்த மாக்கு. அரச பதவியும் துச்சமானது என்று எண்ணு. எல்லாவற்றையும் துறந்த பின் நித்யமாயுள்ள பொருள் ஒன்று உன்னுள்ளே விளங்கும். அதுவே நான் என உணர் வாயாக.

2. அடக்கமும், தயையுமுள்ள ப்ரம்மநிஷ்டரான குருவைத் தேடி பூஜை செய். அவர் கூறும் ப்ரம்மத்தை உன் புத்தியால் விசாரி. இடைவிடாது அதை உன் மனதில் நினை. நீயே ப்ரமம் என்று உணர்வாய்.

3. ஆனந்தமாய், பிரகாசமாய், அளவற்றதாய், பிரபஞ்சத்திற்கு மேலாகத் தோன்றும் ஆத்மாவே நான் என பலமுறை ஓயாது உணர்ந்தால் நீயே துரீய ப்ரம்மமாக நிற்பாய்.

4. அப்பரம்பொருளை உணராத குற்றத்தால் நீ உலகைக் காண்கிறாய். அதை உணர்ந்தால் உலகம் அதில் ஒளிந்துவிடும். மனதுக்கும், வாக்குக்கும் எட்டாது சுத்த மாய் பந்தமற்று நிற்பது பரம்பொருள்.

5. வேதாந்த வாக்யங்கள் இதில்லை இதில்லை என எல்லாவற்றையும் தள்ளியபோது ஸமாதியிலுள்ளோர் உள்ளத்தில் பூர்ணமான வஸ்து ஒன்று விளங்கும். அது மூன்றவஸ்தைகளுக்கும் மேலானது. அதே பரமாத்மா.

6. உலகில் நாமனுபவிக்கும் சுகமெல்லாம் பரமா நந்தத்தின் ஓர் திவலை. அதனொளியால் உலகம் விளங்கு கிறது. அப்பொருளைக் கண்டோமானால் மற்றதெல்லாம் அதனுள்ளே தோன்றும்.

7. பரம்பொருள் முடிவற்றது. எங்கும் பரவியது. விகல்பமற்றது. ஆசையற்றது. ஸங்கமில்லாதது. ஓங்கா ரத்தால் அறியத்தக்கது. உருவில்லாதது. மரணமற்றது.

8. அது ஆனந்தக்கடல். அதில் முழுகியவன் இவ்வுலகம் அனைத்தும் மாயா விலாஸமென்பான். அவ்வாத்ம நிமித்தமான ஆச்சரியத்தைக் காண்பான்.

9. ஆத்மஸ்வரூபத்தை அனுஸந்தானம் செய்யும் ஸ்துதிகளை ஆதரவுடன் அர்த்தமுணர்ந்து படிக்கவேண்டும். சொல்லக் கேட்கவேண்டும். சித்தம் தெளிந்தால் பக்தன் தன்மயமாக அதிககாலமாகாது.

10. நிர்வாண மஞ்சரி (12 சுலோகங்கள்)

1. தேவன், மனிதன், ராக்ஷஸன், கந்தர்வன், யக்ஷன், பிசாசம், புருஷன், ஸ்த்ரீ, நபும்ஸகம் என்பதெல்லாம் உடலை ஒட்டிய வ்யவகாரமே தவிர, ஆத்மாவைப்பற்றியது அல்ல. ஆத்மாவோ ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய் இவைகளுக்கு மேலாக நிற்கும் சிவவடிவாகும்.

2, பாலன், யுவா, கிழவன், ப்ரம்மசாரி, க்ருஹஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், ஸன்யாஸி என்பதெல்லாம் தேஹதர்மமே. ஆன்மா என்பது உலகம் தோன்றி ஒடுங்கும் ஸ்தானமாகும்.

3. ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம் முதலிய பிரமாணங்களால் ஆத்மாவை அறியமுடியாது. மாயா கல்பிதமான வஸ்துக்களையே அவைகள் காட்டும். இவனே மாயையைக் கடந்தவன். அவனைக்காண வேறு உபாயமும் கிடையாது. ஸ்தூலசூக்ஷ்மகாரணமெனும் மூன்று சரீரம் உள்ளவனாயினும் அத்விதியன். இந்த்ரியங்களுக்கெட்டாதவன். எல்லாமாயிருப்பவன்.

4. ஒரு விஷயத்தை நினைத்து அதையறிந்து அதைப் பிறரிடம் சொல்லி, அதைச்செய்து பயனை அனுபவித்து, இதெல்லாம் துச்சம் என வெறுத்து நிற்கிறோம், இதெல்லாம் ஆத்மாவின் வேலையல்ல. ஆனால் மனதில் தோன்றும்

எண்ணங்களை பிரகாசப் படுத்தும் சாக்ஷிரூபமாய் நிற்பது ஆத்மா.

5. உணவு முதலியவிஷயத்தில் முயற்சிப்பதும், இது நம்மைக்கட்டிவிடும் என அதிலிருந்து விலகி நிற்பதும் ஆத்ம காரியமல்ல. மனதில் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அனுஸந்தானம் செய்யாதபோது உலகப்ரவ்ருத்தி உதிக்கும். எப்பொருளின் நிழல் சித்தத்தில் உதித்து வியவஹாரங்கள் தோன்றுகின்றனவோ அவனே ஆத்மா.

6. மாயைக்கும் எது காரணமோ, உலகைக்கொண்டு, எதை ஊகிக்கிறோமோ, எது எல்லா ப்ரகாசத்திற்கும் காரணமோ அப்பொருளே மெய்ப்பொருள்.

7. புத்தியே எல்லா வியாபாரங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதால் அதே ஆத்மா என்பர் சிலர். அதில்லை. அதைவிட ஆத்மா வேறு. இதனால் ஆத்மாவிற்கு யாதொரு காரியஸித்தியுமில்லை. அழிவுள்ள அங்கங்களை ஆத்மா எனலாமோ? இல்லை. ஆத்மாவிற்கு ஆண், பெண் என பேதமும் அங்கமுமில்லை. ஆனால் ஹ்ருதய புண்டரீக ஆகாசத்திலுள்ளது ஆத்மா. ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகமெனும் துக்கமில்லாதது.

8. உலகத்தைத் தனியாக உலகமெனப் பார்க்கும் போது உலகில் ஆத்மா மறைந்துவிடுகிறது. ஆத்மாவைக் கவனிக்கும்போது அதனுள் உலகம் மறைந்திருக்கும். மநஸ், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் இவைகளைத் தூண்டிவிடுவது ஆத்மா.

9. உள்ளும், புறமும் நித்ய சுத்தமாய் ஒன்றாய் ஸத்சித் ஆனந்த மயமாய் ஸ்தூலசூக்ஷ்ம உலகைத் தோற்றிவைத்து தனக்குள்ளே லயப்படுத்துவது பரம்பொருள்.

10. ஒளியுள்ள சந்திர சூர்யாதிகளுக்கு ஒளியை அளித்து, தனக்குள்ளும் பேதமற்று எல்லா உலகையும்

தன் பாதத்தால் (கால் பங்கால்) வியாபித்து சக்தியை நமக்களிப்பது பிரம்மமே.

11. இவ்வான்மாவிடம் பயந்து யமன், சூரியன், வாயு முதலியவர்கள் தன் தன் வேலையைச் செய்கின்றனர். சித்தம், புத்தி, இந்திரியம் இவைகளுக்குச் சக்தியையளித்து ஹரி. ஹர, பிரம்மா என அழைக்கப்படுவதும் ஆத்மா.

12. ஆகாசம் போல் பற்றற்று எங்கும் நின்று சாந்த சுடர் வடிவமாய் உருவற்று, அடி முடியில்லா சங்கரனாய் நிற்கும் அப்பொருளை உள்ளத்திலே ஊன்றி உணர்ந்து சுகம் பெறுவாயாக.

[குறிப்பு: சுமார் 52 ஆண்டுகளுக்கு முன் (பிரஜோத்-பத்தி வருஷம்) காலஞ்சென்ற பிரம்மஸ்ரீ ஸ்ரீவத்ஸ சோம தேவ சர்மா அவர்களால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட ஸ்ரீ சங்கரோபதேசரத்னம் என்ற நூல் பிரதி ஒன்று நமக்குத் தற்செயலாய்க் கிடைத்தது. அந்த நூல் தற்சமயம் கிடைப்பதரிது. ஆதிசங்கரரின் ஒவ்வொரு கிரந்த சுலோகங்களையும் சுருக்கமாகத் தமிழில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த நூலினின்றும் சிலவற்றைத் தொகுத்து அதிக மாறுதல் இல்லாது இந்த மலரில் கொடுத்துள்ளோம். எஞ்சியுள்ள பகுதிகள் தொடர்ந்து வருஷந்தோறும் பிரசுரிக்கப்படும். அன்னாரது அரிய முயற்சி வீண் போகாது மீண்டும் ஆஸ்திகர்க்குப் பயன்படுவது குறித்து அவர்களது சந்ததியினரும், பந்துமித்திரர்களும் மகிழ்ச்சியடைவார்கள் என நம்புகின்றோம்.

—பதிப்பாசிரியர்]

ஓம் தத் ஸத்

கோ ஸம்ரக்ஷணம்

சிவபுராண ஞான பூஜகர், சாஸ்த்ரப்ரசார பூஷணம்,
சிவபுராணச் சக்கரவர்த்தி, சிவபுராணக் காவலர்
ஆங்கீரஸ S. வேங்கடேச சர்மா
(சங்கரன் அடிமை)

அம்மையப்பன் திருவருளால் கோஸம்ரக்ஷணம் அல்லது பசுக்களைப் பாதுகாத்தல் என்னும் பொருள் பற்றி எழுதும் வாய்ப்பினைப் பெற்று எழுதுகின்றேன். மனிதனுக்குப் பயன் படும் பிராணிகள் எவ்வளவோ உள்ளன. விலை உயர்ந்த பிராணிகளும் உள்ளன யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன், இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன் என்று கூறுகிறோம். அதனையும் கூட கஜபூஜை என்று செய்கிறார்கள். ஆனாலும் அது கூட "மாதா" அல்லது தாய் என்று அழைக்கப்படு வதில்லை. ஒரு மனிதனுக்கு உலகத்தில் தாயை விடச் சிறந்த உறவில்லை. தெய்வமும் இல்லை. லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் முதற் பெயராக ஸ்ரீ மாதா என்று அமைந்துள்ளது. அன்னை யும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்ற அருள் வாக்கிலும் அன்னையே முதற்கண் வைக்கப்படுகிறாள். அத்தகைய மாதா என்ற பெருமை கோ அல்லது பசுவுக்கே அமைந்துள்ளது. கோமாதா என்று அருமையுடன் அழைக்கின்றோம்; பூஜிக் கின்றோம். இதிலிருந்து பசுக்களின் பெருமையையும் தெய்வத் தன்மையையும் நம் முன்னோர்கள் எவ்வளவு உணர்ந்து உள்ளனர் என்பது புலனாகின்றதன்றோ?

ஷண்மதஸ்தாபனாசாரியாரும், நமது குலகுருவும் ஜகத் குருவுமான ஆதிசங்கர பகவத் பாதர்கள் தாமருளிச் செய்த 'ப்ரச்நோத்தர ரத்ன மாலிகா' என்ற அரிய நூலில் அனைவருக் கும் தாய் யார்? என்ற வினாவிற்கு பசுவே என்று விடையளித் துள்ளார்கள். நமது காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு

பரமாசாரிய ஸ்வாமிகள் 12-1-1933 சென்னை ஸ்ரீஏகாம்ரேசுவரர் கோயில் தெருவில் செய்த ஒரு உபன்யாசத்தில் இதற்கு விளக்கம் தெரிவிப்பது போன்று பின்வரும் கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

"கோவானது லோகத்திற்கே தாயாக இருக்கிறது. கோவைத் தவிர பாக்கிப் பிராணிகளெல்லாம் அவற்றின் சிசுக்களுக்கு மாத்திரம் பால் கொடுத்து ரக்ஷிக்கின்றன. அதுவும் கொஞ்ச காலத்திற்கு தான். பசுவோ எந்த ஜாதிக்கும் ஆயுள் உள்ள வரையில் பால் கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறது. கன்று தன் தாயின் பாலைக் குடித்த பிறகு மற்ற ஜனங்களுக்கும் கொடுக்கும்படியாக அவ்வளவு க்ஷீரவிருத்தி பசுவுக்கு இருக்கிறது. மற்று எந்தப் பிராணிக்கும் இந்த குணம் கிடையாது." ஜகத்குருவின் இந்த அருள் வாக்கு **ஸர்வேஷாம் மாதா தேனு:** (அனைவருக்கும் தாய் பசுவே) என்ற பகவத் பாதர்களின் அருளிச்செயலை நன்கு விளக்குகின்றதன்றோ?

சிவாலயங்களில் அறுபத்துமூவர் என்ற ஒரு திருவிழா நடைபெறுகின்றது. கூட்டம் கூடுவதும் மக்கள் இடிபடுவதும் தமது உடைமைகளைப் பறிகொடுப்பதும் தான் இந்த விழாக்களில் காணப்படுகின்றதே தவிர அறுபத்து மூவருடைய பெருமைகளை அறிய யாரும் முயற்சிப்பதாகத் தெரியவில்லை. கோயிலினுள் இருக்கும் அறுபத்துமூவர் மூல மூர்த்திகளுக்கு எண்ணெய்க் காப்புக்கூட பல ஆலயங்களில் இல்லை. அங்ஙனமிருக்க அறுபத்து மூவர் வரலாற்றைப் பற்றி அறிய ஆர்வம் இல்லை என்று குறைப்பட்டுப் பயன் என்ன? நிற்க, இந்த அறுபத்து மூவரில் ஒருவர் சண்டேச நாயனார். அவர் விசாரசருமர் என்ற பெயரில் அவதரித்தவர். உபநயனம் ஆகி, வேதம் பயிலும் காலம். ஒரு நாள் வேதம் பயின்றுவிட்டு விசாரசருமர் தெரு வழியே சென்று கொண்டிருக்கையில் ஊர் மக்களுடைய பசுக்களை மேய்ப்பதற்காக இடையன் ஒருவன் ஓட்டிச் சென்ற பசு மந்தையில் கன்றை ஈன்ற பசு ஒன்று செல்லும்போது தன்னை

மேய்க்கும் இடையனைக் கொம்பினால் முட்டப் போயிற்று. அந்த இடையன் சிறிதும் கூசாமல் தன்கைக்கோலினால் அந்தப் பசுவை நையப்புடைத்தான். அதனைக்கண்ட விசாரசருமர் அப்பசுவின்மேல் இரக்கங்கொண்டு அதனை அடிபடுவதினின்றும் தடுத்தார். இடையனைக் கோபித்தார். பிறகு இடையனுக்கு அருள் செய்பவராய் (உலகத்தார் அனைவரும் அறிந்து உய்யும் வண்ணம்) பசுக்களின் பெருமையை அருளிச்செய்த சிறப்பைக் கீழே கொடுத்துள்ளோம்.

"பசுக்கள் உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த பெருந்தன்மையுடையன; தூய தீர்த்தங்கள் எல்லாம் என்றும் பொருந்தப்பெற்றன; தேவர் முனிவர் கூட்டங்கள் சூழ்ந்து பிரியாத அங்கங்களையுடையன; சிவபெருமான் திருமுடியில் அபிடேகம் செய்யத்தக்க பஞ்சகவ்வியம் தரும் உரிமையுடையன, சிவபெருமான் திருமேனியில் தரித்துக் கொள்ளத்தக்க திருநீற்றுக்குரிய கோமயத்தை (சாணத்தை)த் தருவன; சிவபெருமானும், உமாதேவியாரும் எழுந்தருளும் இடபதேவரின் குலத்தைச் சேர்ந்தன" இவ்வாறு சிறப்புடைய பசுக்களைக்காத்து வருதலே சிறந்த கடன். இதுவே சிவபெருமானுடைய திருவடியை வழிபடுவதற்கு உரிய நெறியுமாகும் என்று அன்று முதல் விசாரசருமர் பசுக்கூட்டங்களை மேய்க்க ஆரம்பித்தார். இச்செயலே பின்னால் அவர் சண்டேச பதவியைப் பெறும் ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியது.

"பழைய காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் ஒரு நாட்டின் அரசன் வேறு ஒரு நாட்டின் மேல் படையெடுக்க எண்ணினால் பகைவன் நாட்டிலுள்ள முதியவர்களையும், பெண்களையும், குழந்தை இல்லாதவர்களையும் எச்சரித்து, "நாங்கள் படை எடுக்கப் போகிறோம். நீங்கள் உங்களுக்குப் பாதுகாப்பான இடங்களைத் தேடிக்கொண்டு போய்விடுங்கள்" என்று முரசறையச் செய்வானாம். பகைவர் நாட்டிலுள்ள பசுக்

களுக்கு போரில் தீங்கு நேராமல் இருப்பதற்காக அவற்றை அங்கிருந்து ஓட்டிவந்து விடும்படி செய்வானும். இப்படிச் சில தர்ம நியாயங்கட்கு உட்பட்டுப் போர் நடந்ததனுல் அதைத் தர்மயுத்தம் என்று சொன்னுர்கள். ''அறத்தாறு நுவலும் பூட்கைமறம்'' என்று புறநானூறு இதைக் கூறு கிறது. 'அறவழியைச் சொல்லும் கொள்கையையுடைய வீரம்' என்பது அதன் பொருள். இதிலிருந்து பசுமாடு களைப் பகைவர் நாட்டில் இருந்தாலும் கொல்லலாகாது என்ற எண்ணம் பழந்தமிழர்களுக்கு இருந்தது தெரிய வருகிறது.'' (கலைமகள் அக். 81, தலையங்கப்பகுதி)

தேவீபாகவதம், பிரம்மவைவர்த்தம் போன்ற புராணங்களிலும் பசுவின் மஹிமை வெகுவாகப் பேசப் பட்டுள்ளது. பாற்கடலிலிருந்து காமதேனு தோன்றினுள். அவளுடைய சந்ததி இருக்கும் லோகம் கோலோகம் எனப் படும். ராதாகிருஷ்ணர் அங்கு கோக்களுடனும், கோபிகை களுடனும் ஆனந்தமாக வஸிக்கின்றுர். அந்த தேனுவின் ஸந்ததியே பூலோகத்தில் கோக்களாக இருக்கின்றன. அந்த கோக்களின் பாலினுலும் நெய்யினுலும் வேதமந்தி ரத்தைக்கூறி வேதியர் யாகம் செய்கின்றனர். யாகத் தினுல் மழை, மழையால் உலகம் க்ஷேமம். ஆதலால் எங்கும் **''கோ ப்ராம்மணேப்ய: சுபமஸ்து நித்யம்''**, கோவுக் கும், பிராமணர்களுக்கும் க்ஷேமமுண்டாகட்டும் என்று வேண்டப்படுகின்றது. பகவான் கோப்ராம்மணஹிதர் எனப்படுகிறுர். பசு காமதேனுவின் அம்சமாதலால் மனித குலத்துக்கு பேருபகாரம் செய்கின்றது. நம் உடல் வளர : பால், தயிர், மோர்; புத்தி வளர : வெண்ணெய், நெய்; பயிர் வளர : சாணி, மூத்திரம்; நம்மைப் பரிசுத்தமாக்க : பஞ்சகவ்வியம்; இறைவனுடைய அபிஷேகத்திற்குப் பால் முதலியனவும் பயன்படுகின்றன. இப்படி உடலையும், உயிரையும் தாய் போல் வளர்ப்பதால் பசு **கோமாதா** என்ற ஸ்தானத்தை அடைகின்றது.

காலையில் எழுந்தவுடன் எவருடனும் பேசாமல் ஒருபிடி புல் பசுவுக்குக் கொடுத்தால் மலடியும் பிள்ளை பெறுவாள். கோதானம் மிகவும் உயர்ந்தது. ஒருசமயம் ஜலத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு மஹரிஷியை செம்படவர்கள் மீன்என்று எண்ணி, வலையால் இழுத்து கரையில் கொண்டு வந்தனர். முனிவர் எனத்தெரிந்தபின் வருந்தி மன்னிப்பு கேட்டனர். தன்னை மீன் என்று எண்ணி தான் மீன் அல்லாத தால் ஏமாந்த செம்படவர்களின் கஷ்டத்திற்கு ஈடாக தனம் பெறும்படி ஒரு உபாயம் சொன்னார். அந்த தேசத்து அரசனிடம் சென்று தனக்குச் சமமான பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு, தன்னிடம் காட்டிப் போகும்படிச் சொன்னார். அவர்கள் அப்படியே அரசனிடம் சென்று சொன்னார்கள். அவ் வரசன் ஆயிரம் ரூபாய் தந்தான். முனிவர் நான் இவ்வளவு தானா பெறுவேன் என்றார். அரசன் பதினாயிரம் தந்தான். அப்பொழுதும் அப்படியே சொன்னார். லக்ஷம், கோடி, பாதி ராஜ்யம், முழுராஜ்யம் முதலியவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அரசன் அளித்தான். அப்பொழுதும் இந்த ரிஷி இவ்வளவு தானா பெறுவேன் என்றார். அப்பொழுது கவிஜாதகர் என்ற முனிவர் வந்து, ராஜன்! கன்றுடன் கூடிய ஒரு பசுவை அளி என்றார். அப்படிச் செய்த பொழுது முனிவர் எழுந்து இந்த கோவின் பதினாறில் ஓர் அம்சத்திற்குக் கூட நான் ஸமமல்ல என்றார். ஒரு கோ ஸமஸ்த ராஜ்யத்தையும்விடச் சிறந்த தென்று விளங்குகிறதல்லவா?

பசுவின் பாததூளி மேலே பட்டால் வாயவ்ய ஸ்நானம் செய்த புண்ணியம் உண்டாகும். கோதூளி பட்ட அன்னத்தைச் சாப்பிடாமல் தூரே எறிந்த பாபத்தால் ஒரு சிறந்த ஸன்னியாசி சண்டாளனாகப் பிறந்தார். பசுவுக்குப் பணிவிடை செய்து திலீபன் என்ற அரசன் ரகு என்ற புதல்வனைப் பெற்றான். திலீபனது அச்வமேத குதிரையைத் தூக்கிச் சென்று தேவேந்திரன் மாயத்தால் மறைத்தான். அந்த குதிரையை ரக்ஷிக்கச் சென்ற ரகு மஹாராஜன் கோமயத்தினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ள தேவேந்

திரனின் மாயை அகன்று குதிரையுடன் அவனிருந்த இடம் தெரிந்தது. கோவின் பின்புறத்தைத் தொட்டு கண்ணில் ஒத்திக் கொண்டால் கங்கா ஸ்நான பலன் கிடைக்கும்.

பிரம்ம சிருஷ்டியில் உலகம் உய்ய முதலில் பசுவைப் படைத்து அதனுடலில் பதினுன்கு உலகையும், முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளையும் பிரம்மதேவன் இருக்கச் செய்தான். எல்லோரும் உடலெங்கும் குடியேறினுர்கள். மஹாலக்ஷ்மியும், கங்கையும் தாமதமாக வந்தார்கள். பசுவின் உடலில் இவர்களுக்கு இடமில்லே. எங்கேயாவது இருக்க ஒரு இடம் கொடுத்தால் போதும் என்று அந்த இருவரும் கோமாதாவைக் கெஞ்சினுர்கள் பசு சொல்லியது: — "தாய்மார்களே! உங்கள் மீது எனக்கு அனுதாபம் இருக்கிறது. ஆனுல் இடமில்லேயே நான் என் செய்வேன்? ஒன்று வேண்டுமானுல் செய்யுங்கள். என் உடலிலிருந்து வரும் சாணம், கோமயம் இவை இரண்டும் யாருக்கும் சொந்தம் ஆகவில்லே. நீங்கள் விரும்பினுல் அதிலிருக்கலாம்'' என்று கூற, லக்ஷ்மியும், கங்கையும் அந்த இடத்தில் மிகவும் சந்தோஷத்துடன் வசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். பசுவின் பின்புறத்தில் லக்ஷ்மியும் கங்கையும் இருப்பதால் அதன் சாணமும், கோமயமும் ஸகல பாபமும் போக்கி லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் அளிக்கவல்லது என்கிறது சாஸ்திரம். பசுவைப் பூஜை செய்தால், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்தால் மூன்று உலகையும் பிரதக்ஷிணம் செய்த புண்ணியம் கிடைக்கும். பசு ஈன்று கொண்டிருக்கும் சமயம், முன்னும் பின்னும் இருமுகமாக இருக்கும் போது பிரதக்ஷிணம் வந்து தீபாராதனே செய்து நமஸ்கரித்தால் அளவிடமுடியாத புண்ணியம். கௌதமர் என்ற மஹரிஷி கோபூஜை செய்து கடைத்தேறினுர் என்று சொல்லப் படுகிறது.

மதுரையில் திருஞானசம்பந்தருக்கும், சமணருக்கும் வாதம் ஏற்பட்டது. தமது சமயக்கொள்கைகளே ஏட்டில் எழுதி வையையாற்றில் விடுவதென்றும், ஆற்று வெள்ளத்

தில் அடித்துச் செல்லாது எதிர்த்து செல்லும் ஏடே மெய்ப் பொருளை உடையது என்றும் வாதத்திற்கு வரையறை செய்யப்பட்டது. முதலில் சமணர்கள் தங்கள் கொள்கை களை எழுதி ஆற்றில் விட்டனர். உள்ளீடில்லாத பதடி போன்ற சமணர்களது கொள்கைதாங்கிய ஏடு ஆற்றிலே அடித்துச் செல்லப்பட்டது. பின்னர் திருஞானசம்பந்தர் உலகியல் என்பது வேதம் கூறும் ஒழுக்கமே என்பதனையும் வீடுபேறு அடையும் நெறி சிவநெறியே என்பதனையும் விளக்கி பன்னிரண்டு திருப்பாடல்களைக் கொண்ட திருப் பாசுரத்தை அருளிச்செய்து ஏட்டில் எழுதுவித்து அந்த ஏட்டினை வைகையாற்றில் இட்டருளினர். அந்த ஏடு வைகையாற்றின் வெள்ளத்தினை எதிர்த்துச் சென்றது. சிவ பெருமானே முழு முதற் கடவுள் என்று திருஞான சம்பந்தருக்கு வெற்றியைக் கொடுத்த அந்த திருப்பாசு ரத்தின் முதற்பாடலில் பசுக்களை வாழ்த்தியருளியமை கண்டு இன்புறத் தக்கது.

வாழ்க அந்தணர்; வானவர்; **ஆனினம்;**
வீழ்க தண்புனல்; வேந்தனும் ஓங்குக;
ஆழ்க தீயதெல்லாம்; அரன் நாமமே
சூழ்க; வையக முந்துயர் தீர்கவே.

ஆனினம் என்பது பசுக் கூட்டங்களைக் குறிக்கும். இங்ஙனம் பசுக்கூட்டங்களைத் திருஞானசம்பந்தர் வாழ்த்தியதற்குக் காரணம் அவைகள் இறைவனார் பூசைக்கும், அந்தணர்கள வேள்விக்கும் உரிய பாலை அளிப்பது தான் என்றுசேக்கிழார் பெருமான் விளக்கியுள்ளார்.

எந்த பிராயத்தினருக்கும் பசும்பால் சிறந்த உண வாகிறது. உணவு மட்டுமல்ல, அது பல நோய்களைத் தீர்ப் பதற்கு மருந்தாகவும், மருந்துகளுக்கு அநுபானமாகவும் மனிதர்களுக்குப் பயன்படுகிறது. இளைஞர்களுக்கும், பெரி யோர்களுக்கும் அருந்த பசுவின் பாலை விடச் சிறந்தது வேறொன்றுமில்லை, முக்குண தோஷத்தையும் பெற்றிருக்

காதது, உண்டாக்காதது. பசுவின் பாலே என்று சுச்ருதர் என்ற ஆயுர்வேத ஆசிரியர் கூறுகிறார். தேவ மருத்துவர்களாகிய அச்வினி தேவர்களுக்கே பால் ஆரோக்கியத்தை அளிக்கிறது. நம் நல்வாழ்வுக்காக பசு வர்க்கம் வாழட்டும் என்று ரிக்வேதம் வாழ்த்துகிறது. பசுவுக்கு புல்லையே சாப்பிடக் கொடுங்கள். அதற்கு நல்ல புல்லையும் சுத்தமான நீரையும் கொடுப்பது அதை வளர்ப்பவர்களின் கடமை. அப்போது தான் அது நம் ஆரோக்கியத்தை வளர்க்கும் பாலைக் கொடுக்கும் என்று மேலுங் கூறுகிறது ரிக்வேதம்.

> எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
> செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

என்று திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார். இதன்பொருள் எந்த தருமங்களைச் சிதைத்தவர்களுக்கும் பாவத்தின் நீங்கும் வழி உள்ளது. ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சிதைத்தவனுக்கு அத்தகைய பாவத்தின் நீங்கும் வழி இல்லையாம் என்பதாகும்.

வேதங்களாலும், புராணங்களாலும் போற்றப்படுவதும், மக்கட்குலம் முழுமைக்கும் தாயாக இருக்கும் பெருமையாலும், கோமாதா ஆகிற பசுமாட்டை பால் தருகிறவரை காப்பாற்றுவதும் பால் மரத்தபின்னர் மாட்டுக்காரர்களிடம் கிடைத்த விலைக்கு விற்றுவிடுதலும் செய்ந்நன்றி மறத்தல் என்னும் பெரும் குற்றமாகும். "பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய உங்கள் மகன் வயதான காலத்தில் உங்களைக் கவனியாமல் விட்டுவிட்டால் உங்கள் மனது என்ன பாடுபடும்? பாலூட்டித் தாலாட்டி மார்பில் சாய்த்து வளர்த்தேனே!" என்று எண்ணி மருகுவீர்கள் அல்லவா? என்று கேட்கின்றார் கலைமகள் உதவியாசிரியர் திரு S. V. ரமணி அவர்கள் தமது ஆனிரைக்கோர் ஆலயம் என்ற சட்டுரையில் (கலைமகள்—அக்டோபர் 1981).

ஆதிசங்கர பகவத்பாதர்கள், அனைவருக்கும் அன்னை என்று மதித்த பசுக்களுக்கும் இந்த அவலநிலை வரலாமா

என்று எண்ணிய அதே பரம்பரையில் வந்த ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பெரியவர்கள் மாம்பலம் ஸ்ரீசங்கர மடத்துக்குப் பின்புறம் **கோ ஸம்ரக்ஷண சாலா** என்ற பசுக்காப்பு இல்லத்தைத் தொடங்கியுள்ளார்கள். ஜகத்குரு ஸ்ரீஜயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளின் ஆணையுடன் 19-8-77ல் நான்கு பசுக்களுடன் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி திரு. கிருஷ்ணஸ்வாமி ரெட்டியாரின் தலைமையில் தொடங்கிய இவ்வில்லம் மிகவும் சிறப்பாக இயங்கிவருகிறது. சென்னையில் மட்டுமல்ல, பல நகரங்களிலும் இத்தகைய பசுக்காப்பு இல்லங்களை அமைக்க வேண்டும் என்று இந்த இல்லத்தின் காரியதரிசி திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி வேண்டிக் கொள்கிறார். உலக சுபிக்ஷத்திலும், மக்களின் முன்னேற்றத்திலும் அக்கறை கொண்ட ஜகத்குரு மஹாசந்நிதானம் அவர்களின் அருளாணைப்படி இயங்கிவரும் இந்த பசுக்காப்பு இல்லத்துக்கு பணமாகவும். பண்டமாகவும் உதவ வேண்டுவது நமது கடமை. பிண்ணாக்கு, தவிடு, வைக்கோல், புல்கட்டு, அகத்திக்கீரை என்று இப்படி அளிக்கலாம்.

தற்சமயம் கோ சாலையில் 28 பசுமாடுகள் காக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமை மாலையும் பளிச் சென்று குங்குமப் பொட்டுடன் லக்ஷ்மீகரத்துடன் விளங்கும் இந்தப் பசுக்களுக்கு பூஜையும், நைவேத்தியமும் நடைபெறுவது கண்கொள்ளாக் காக்ஷியாகும். இந்தப் புனிதப் பணிக்கு ஆகும் செலவு ரூ 20/— என்று கூறப்படுகிறது. அன்பர்கள் விரும்பினால் தங்களது உபயமாக நடத்தி வைக்கலாம். மாட்டுப் பொங்கல் போன்ற வருஷாந்திர நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்று வருகின்றன. வேள்வி போன்ற இந்த சிறந்த காரியம் பொது ஜனங்களின் நன்கொடைகளினாலும், மாதாந்திர கார்டு வசூல்களினாலும், வெளியூர் அன்பர்களின் தாராளமான நன்கொடைகளினாலும் நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

பசு மாடுகளுக்காக ஆகும் தீனிச் செலவு, வேலையாட்கள் ஊதியம், மருந்துச்செலவு முதலியவைகளைக் கணக்கிட்டால்

மாதம் ஒன்றுக்கு சுமார் ரூபாய் மூன்ருயிரம் செலவா கின்றது. ஆகையால் நன்கொடைகள் வரவேற்கப் படு கின்றன. பசுமாடுகளுக்கு ஆஹாரம் மட்டும் கொடுத்தால் போதுமா? அவைகளே வெயில், மழை முதலியவை களினின்றும் பாதுகாப்பாகக் கட்டி வைக்கத் தொழுவங்கள் வேண்டுமல்லவா? இதனை உணர்ந்து ஒரு மாட்டுத் தொழு வத்தை சிறந்த முறையில் ஸ்ரீமான் R. ராஜு அவர்கள் (Raju Estates, Madras—17) சுமார் ரூ 10,000/— தமது சொந்த செலவில் தமது தாயார் ஸ்ரீமதி T. V. சேது அம்மாள் அவர்களின் சதாபிஷேக நினைவாகக் கட்டிக் கொடுத்து உள்ளார். இன்னொரு மாட்டுத் தொழுவமும் இதே அளவு செலவில் தேவைப்படுகிறது. அதை நன்கொடைகள் மூலம் கட்ட முயற்சி எடுத்துக் கொண்டுள்ளார்கள். திரு, சுதாகர் அவர்கள் (உம்மிடியார்ஸ்) ஒரு பம்பு மோட்டாரும், திரு ராதாகிருஷ்ணன், திரு. S. மஹாதேவன் அவர்கள் தண்ணீர்த் தொட்டியும் ஏற்பாடு செய்துள்ளார்கள். இம் மாதிரி உதவிகளும் வரவேற்கப்படுகின்றன. கறவை அற்ற வயதான பசுக்களைக் கடைசிவரை காப்பாற்ற முடியாத வர்கள் அந்த மாடுகளை அடிமாட்டிற்கு விடுவதோ, விலைக்கு விற்பதோ போன்ற பாபகரமான செயல்களைச் செய்யாமல் இந்த கோ ஸம்ரக்ஷண சாலைக்குத் தெரியப் படுத்தினுல் அவைகளை ஆயுள்பர்யந்தம் காப்பாற்ற ஏற்பாடு செய் வார்கள். வசதியுள்ளவர்கள் நன்கொடையளிக்கலாம். ஆனுல் அது கட்டாயமில்லை. பசுக்கள் காக்கப்பட வேண்டு வது தான் கட்டாயம் என்கிருர் திரு. ராஜு அவர்கள்.

இந்த நல்ல காரியத்தில் அனைவரும் உதவலாம். போஷகர் (ரூ 1000/—மும், அதற்கு மேலும்), ஆயுள் அங்கத்தினர் (ரூ 250+25), வருஷ சந்தா (ரூ 100/=) மாதச் சந்தா (2, 5, 10, 25) இப்படிச் செலுத்தி இந்த புண்ணியத் தில் பங்கு பெறலாம். இந்தப் பசுப்பாதுகாப்பு இல்லத் திற்கு அளிக்கப்படும் தொகை வருமானவரி விலக்குப் பெறு கிறது. நன்கொடை அளிப்பவர்கள் திரு R. ராஜு,

பொருளாளர், கோ ஸம்ரக்ஷண சாலை, C/o M/s. Raju Estates, 15, Balaji Avenue, Madras-17 அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

இப்பணியை தற்பொழுது திறம்பட நடத்தும் நிர்வாகக் குழுவினர் :

தலைவர்:— நீதிபதி திரு. S. மோஹன் அவர்கள்.

காரிய தரிசி:— திரு. P. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள்.

பொருளாளர்:— திரு. R. ராஜு அவர்கள்.
(Raju Estates)

உபதலைவர்கள்:— திரு. V. பலராமன் அவர்கள்.
(ஹிக்கின்பாதம்ஸ்)
திரு. S. S. ராஜகோபால ஐயர் அவர்கள்.
திரு N. வைத்தியநாதஸ்வாமி ஐயர் அவர்கள்.
திரு. கிஷின்சந்த் சோர்டியா அவர்கள்.

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவவானினும் நனி சிறந்தனவே" என்பதில் பெற்ற தாயைப் போலச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிற கோமாதாவையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா?

[கலைமகள் அக்டோபர்—1981 இதழ், ஸ்ரீ ராமசமாஜ் 1982 ஆண்டு மலர், வேதபாராயண சபா 1977ம் ஆண்டு மலர், சேக்கிழார் பெரியபுராணம், ஜகத்குருவின் உபதேசங்கள் முதல் பாகம், பல புராண இதிஹாசச் செய்திகள் மற்றும் திரு S. S. ராஜகோபாலய்யர் அவர்கள் அளித்த சில புள்ளி விவரங்கள் ஆகியவைகளின் அடிப்படையில் இக் கட்டுரை தொகுக்கப்பட்டது.]

சிவம்.

மாதம் ஒன்றுக்கு சுமார் ரூபாய் மூன்ருயிரம் செலவா கின்றது. ஆகையால் நன்கொடைகள் வரவேற்கப் படு கின்றன. பசுமாடுகளுக்கு ஆஹாரம் மட்டும் கொடுத்தால் போதுமா? அவைகளை வெயில், மழை முதலியவை களினின்றும் பாதுகாப்பாகக் கட்டி வைக்கத் தொழுவங்கள் வேண்டுமல்லவா? இதனை உணர்ந்து ஒரு மாட்டுத் தொழு வத்தை சிறந்த முறையில் ஸ்ரீமான் R. ராஜு அவர்கள் (Raju Estates, Madras—17) சுமார் ரூ 10,000/— தமது சொந்த செலவில் தமது தாயார் ஸ்ரீமதி T. V. சேது அம்மாள் அவர்களின் சதாபிஷேக நினைவாகக் கட்டிக் கொடுத்து உள்ளார். இன்னொரு மாட்டுத் தொழுவமும் இதே அளவு செலவில் தேவைப்படுகிறது. அதை நன்கொடைகள் மூலம் கட்ட முயற்சி எடுத்துக் கொண்டுள்ளார்கள். திரு, சுதாகர் அவர்கள் (உம்மிடியார்ஸ்) ஒரு பம்பு மோட்டாரும், திரு ராதாகிருஷ்ணன், திரு. S. மஹாதேவன் அவர்கள் தண்ணீர்த் தொட்டியும் ஏற்பாடு செய்துள்ளார்கள். இம் மாதிரி உதவிகளும் வரவேற்கப்படுகின்றன. கறவை அற்ற வயதான பசுக்களைக் கடைசிவரை காப்பாற்ற முடியாத வர்கள் அந்த மாடுகளை அடிமாட்டிற்கு விடுவதோ, விலைக்கு விற்பதோ போன்ற பாபகரமான செயல்களைச் செய்யாமல் இந்த கோ ஸம்ரக்ஷண சாலைக்குத் தெரியப் படுத்தினல் அவைகளை ஆயுள்பர்யந்தம் காப்பாற்ற ஏற்பாடு செய் வார்கள். வசதியுள்ளவர்கள் நன்கொடையளிக்கலாம். ஆனல் அது கட்டாயமில்லை. பசுக்கள் காக்கப்பட வேண்டு வது தான் கட்டாயம் என்கிருர் திரு. ராஜு அவர்கள்.

இந்த நல்ல காரியத்தில் அனைவரும் உதவலாம். போஷகர் (ரூ 1000/—மும், அதற்கு மேலும்), ஆயுள் அங்கத்தினர் (ரூ 250+25), வருஷ சந்தா (ரூ 100/=) மாதச் சந்தா (2. 5, 10, 25) இப்படிச் செலுத்தி இந்த புண்ணியத் தில் பங்கு பெறலாம். இந்தப் பசுப்பாதுகாப்பு இல்லத் திற்கு அளிக்கப்படும் தொகை வருமானவரி விலக்குப் பெறு கிறது. நன்கொடை அளிப்பவர்கள் திரு R. ராஜு,

பொருளாளர், கோ ஸம்ரக்ஷண சாலை, C/o M/s. Raju Estates, 15, Balaji Avenue, Madras-17 அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

இப்பணியை தற்பொழுது திறம்பட நடத்தும் நிர்வாகக் குழுவினர் :

தலைவர்:— நீதிபதி திரு. S. மோஹன் அவர்கள்.

காரிய தரிசி:— திரு. P. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள்.

பொருளாளர்:— திரு. R. ராஜு அவர்கள்.
(Raju Estates)

உபதலைவர்கள்:— திரு. V. பலராமன் அவர்கள்.
(ஹிக்கின்பாதம்ஸ்)
திரு. S. S. ராஜகோபால ஐயர் அவர்கள்.
திரு N. வைத்தியநாதஸ்வாமி ஐயர் அவர்கள்.
திரு. கிஷின்சந்த் சோர்டியா அவர்கள்.

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னுடும் நற்றவவானினும் நனி சிறந்தனவே" என்பதில் பெற்ற தாயைப் போலச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிற கோமாதாவையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா?

[கலைமகள் அக்டோபர்—1981 இதழ், ஸ்ரீ ராமசமாஜ் 1982 ஆண்டு மலர், வேதபாராயண சபா 1977ம் ஆண்டு மலர், சேக்கிழார் பெரியபுராணம், ஜகத்குருவின் உபதேசங்கள் முதல் பாகம், பல புராண இதிஹாசச் செய்திகள் மற்றும் திரு S. S. ராஜகோபாலய்யர் அவர்க்ள் அளித்த சில புள்ளி விவரங்கள் ஆகியவைகளின் அடிப்படையில் இக்கட்டுரை தொகுக்கப்பட்டது.]

சிவம்.

உ
சிவமயம்
ஸ்ரீ மஹாதேவஜயம்,

ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்த்ரர் திவ்ய சரித ஸங்க்ரஹம்.

தர்மப்ரவசன ரத்னம் உத்தம உபன்யாசக சக்ரவர்த்தி
பிரம்மஸ்ரீ மஞ்சக்குடி K. ராஜகோபால சாஸ்திரிகள்
எழுதியது

தோற்றுவாய்

சிவகிருபையினுல் இவ்வுலகின்கண் பிறந்து வளர்ந்து வரும் ஜீவகோடிகள் சிவகிருபையினைப் பெறும் உபாயம் தெரியாமல் பலவித துன்பங்களை அடைந்து தவிக்கும் நிலையினை உணர்ந்து, பரம கருணையின் பேரில் உலகுக்குப் பேரின்ப ஸுகத்தை அடையும் வழியைக்காட்டத் தனது அம்சத்தினுல் சிவப்பெருமானே பல உருக்கொண்டு இக் கலியுகத்தில் மக்கள் சிவபிரஸாதம் பெற்று வாழப்பேருதவி செய்கின்றார். இதைத்தான் **சி**வனருள் என்று அடியார்கள் போற்றுகின்றார்கள். மனித சமுதாயத்தின் கஷ்டம் எழுத்தாலோ சொல்லாலோ இவ்வளவுதான் என்று விளக்க முடியாதது. எனவே துன்பத்தைத் துடைக்கவரும் சிவ ஸ்வரூபத்தை அறிந்து நாமும் துன்பத்திலிருந்து விடுதலையடைவோம்.

महितकविवरेण्यव्याहृति श्लाघ्यभावं

निहितविबुधवृत्तं शाम्भवप्राभवाढ्यम् ।

विहितविविधधर्मावेदकं सच्चरित्रं
पिहितकुमतिचेष्टं सञ्चिनोतु श्रियं नः ॥

மஹிதகவி வரேண்ய வ்யாஹ்ருதி ச்லாக்யபாவம்
நிஹித விபுதவ்ருத்தம் சாம்பவப்ராபவாட்யம் |
விஹிதவிவிததர்மாவேதகம் ஸச்சரித்ரம்
பிஹிதகுமதிசேஷ்டம் ஸஞ்சிநோது ச்ரியம் ந: ||

மஹாமகிமை பொருந்திய கவியின் வாக்யங்களைக் கொண்டாடுவதும், தேவர்களின் சரிதமும், சிவமஹிமையும், பலதர்மங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவும் அறியாமையைப் போக்கவும் பேருதவிசெய்கிறது. எனவே அந்த புண்ய சரித்திரத்தையே வணங்குவோம். அது நமக்குச் சகல மங்களங்களையும் கொடுக்கும்.

வக்ஷஸ்தலாசாரியார்

புண்ணியம் செய்து பிறந்து வசிக்கும் உத்தமர்களுடன் பிரகாசிக்கும் துண்டீர (தொண்டை) மண்டலம் என்ற நாட்டுக்கு அமராவதி போலவும், பாரத பூமிக்கு ஒட்டியாணம் போலவும் காஞ்சீபுரம் என்ற பெயருடைய ராஜதானி உள்ளது அதில் கருணாஸமுத்ரமான ஸ்ரீ ஏகாம்ரநாதரும், கல்பதரு-சிந்தாமணியான ஸ்ரீ காமாக்ஷியும் ஸாந்நித்யமாகி பக்தர்களுக்கு அருள்பாலிக்கிறார்கள். இந்த புண்யபுரியின் ஸமீபத்தில் ஆரணி என்ற நகரம் உள்ளது. அதன் ஸமீபத்தில் அடையப்பலம் என்ற ஒரு சிறு கிராமம் உள்ளது. அந்த கிராமத்தில் ஆசாரம், அனுஷ்டானம், எப்போதும் அக்னிஹோத்ரம், இஷ்டி, யாகம், அதிதி ஸத்காரம் போன்ற புண்ணிய காரியங்களைச் சிரத்தையுடன் செய்துவரும் வித்வான்கள், கவிதா ஸாமர்த்யம், ஸகல பாஷாஞானம், ஸகலவேதசாஸ்த்ர ஸம்பத்துடன் விளங்கி வந்தார்கள். அங்கு வசித்துவந்த ஜனங்களுடைய பாண்டித்யம் பிருஹஸ்பதி, வஸிஷ்டரிஷி போன்ற மஹரிஷிகளும் போற்றும்படி விளக்கத்துடன் இருந்தது.

இத்தகைய பெருமைகள் வாய்ந்த அந்த அடையப்பலம் என்ற கிராமத்தில் வக்ஷஸ்தல கணபதியை உபாசனம் செய்து கொண்டு இருக்கும் பாரத்வாஜ கோத்திரத்தில் பிறந்த **ஆசார்யதீக்ஷிதர்** என்ற பெயருடன் அத்வைத சாஸ்த்ர உபதேசகர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் விஜயநகர ராஜாவான கிருஷ்ணதேவராயரது ஆஸ்தான வித்வானக அவரால் மிகவும் போற்றப்பட்டு வந்தார். ஒரு சமயம் ராஜா கிருஷ்ணதேவராயர் தன் மனைவி ராணியுடன் காஞ்சீ புரம் வந்து வரதராஜ ஸ்வாமியை சேவித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, ராஜா வந்திருக்கும் விவரமறிந்த ஆசார்ய தீக்ஷிதரும் அவ்விடம் வந்தார். அரசர் தீக்ஷிதரைக்கண்டதும் வரதராஜரை ஒரு பத்யத்தினல் ஸ்தோத்ரம் செய்யும்படிக் கூறினர். தீக்ஷிதரும் வரதராஜரை வணங்கி உடனே ஒரு சுலோகத்தைச் செய்தார்.

काञ्चित्काञ्चनगौराङ्गीं वीक्ष्य साक्षादिव श्रियम् ।
वरदस्संशयापन्नः वक्षस्थलमवेक्षते ॥

காஞ்சித்காஞ்சன கௌராங்கீம் வீக்ஷ்ய ஸாக்ஷாதிவ ச்ரியம் |
வரதஸ்ஸம்சயாபந்ந: வக்ஷஸ்தலமவேக்ஷதே ॥

இது மிகவும் அற்புதமான ஸந்தேஹ அலங்காரம். அதாவது (1) வரதராஜர் எதிரே இருக்கும் அரசரின் மனைவியைப் பார்த்ததும், நமது லக்ஷ்மி இங்கே எப்படி வந்தாள்? நமது மார்பிலே அல்லவா இருந்தாள்? மார்பில் இருக்கிருளா? இல்லையா? என்று தன் மார்பைப் பார்த்தார். அல்லது (2) இந்த ராஜாவின் மனைவி அழகியா? நம் லக்ஷ்மி அழகியா? என்றும் தன் மார்பைப் பார்த்தார். அல்லது (3) தனக்குச் சமமான அழகியே இவ்வுலகில் எங்கும் கிடையாது என்று நினைக்கும் லக்ஷ்மிதேவி இவளைப் பார்த்து என்ன நினைக்கிருள்? என்றும், (4) இந்த ராஜபத்தினியையும் நமது மார்பில் வைத்துக்கொள்ள இடம் ஏது என்றும் இப்படிப்பலவித ஸந்தேஹத்துடன் வரதராஜர் தனது

மார்பைப் பார்க்கிறுர் என்று ஆசார்ய தீக்ஷிதர் இந்த சுலோகத்தின் மூலம் கூறினுர். இதைக் கேட்டு அரசர் பரமானந்தத்தை அடைந்து, ஆசார்யதீக்ஷிதருக்கு வக்ஷஸ்த லாசார்யர் என்ற பிருதைச் சூட்டினுர்.

ரங்கராஜாத்வரி

வக்ஷஸ்தலாசார்யர் என்ற இந்த மஹானுக்கு இரண்டு மனைவிகள் இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இவர்களில் மூத்தவரான ரங்க ராஜாத்வரி என்றவர்தான் ஸ்ரீமத் அப்பய்யதீக்ஷிதர் அவர் களின் தந்தையாராவர். ரங்கராஜாத்வரி 'அத்வைத வித்யா முகுர விவரணப்ரகாசம்' முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியவர். இவரது மாதாமஹர் (தாயின் தந்தை) வைஷ்ணவகுலத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைகுண்டாசார்யர் என்பவராவர். அந்தக் காலம் ஸ்மார்த்த-வைஷ்ணவ பேதமில்லாமல் ஸ்நேஹமாக இருந்தமையால் வக்ஷஸ்தலா சாரியர் அந்த வைஷ்ணவரின் பெண்ணை மணந்து கொண்டார். அந்த வைஷ்ணவ மனைவிக்குப் பிறந்த பிள்ளை தான் ரங்கராஜாத்வரி. மாமனுர் இஷ்டப்படி பெயர் வைத்தபடியால் வைஷ்ணவப் பெயருடன் விளங் கினுர். வக்ஷஸ்தலாசாரியார் கலிபிறந்து 4630-ம் ஆண்டு சிவஸாயுஜ்யம் அடைந்தார்.

ஸ்ரீமார்க்கஸஹாயப் பெருமானின் அனுக்கிரஹம்

அந்த ஸமயம் இந்த நாட்டை சின்னவீரப்ப நாயகரின் புத்ரர் சின்னபொம்ம ராஜா ஆண்டு வந்தார். சிற்றரசர் களான ஸ்ரீகாளஹஸ்தி, ஸ்ரீவேங்கடகிரி, கார்வேடி முதலிய தேசத்து ராஜாக்கள் வித்வான்களை ஆதரித்து வந்தனர். நமது ஸ்ரீரங்கராஜாத்வரியையும் இவர்கள் ஆதரித்து வந்தனர். ஸ்ரீரங்கராஜாத்வரியின் வயது இருபத்து நான்கு தான் என்ருலும் உசிதகாலத்தில் விவாஹமாகி இல்லறம் நடத்தி வரும்போது குழந்தை பிறக்கவில்லையே என்று

மிகவும் வருந்தி, ஸ்ரீமரகதவல்லி ஸமேத ஸ்ரீமார்க்க ஸஹாய ரான தனது குலதெய்வத்தை வேண்டினர். சிவபெருமான் ஸ்ரீ மரகதவல்லி சமேத ஸ்ரீ மார்க்கஸஹாயர் என்ற பெயருடன் விரிஞ்சிபுரம் என்ற க்ஷேத்திரத்தில் அருள் பாலிக்கும் மூர்த்தியாக விளங்குகின்றார். சிவபெருமான் எங்குக் கோயில் கொண்டாலும், அங்கு ஒரு திருநாமம் ஏற்று நாமரூபமில்லாத மூர்த்தியாக ஞானிகளுக்கும், நாம ரூபத்தை ஏற்று ஒன்றும் அறியாத மனித சமூகத்திற்கும் தமது திருவருளைப் பொழிகின்றார். பிள்ளைப்பேறுவேண்டிய ஸ்ரீரங்கராஜாத்வரிக்கு பரம கருணையுடன் ஸ்ரீமார்க்க ஸஹாயர் அசரீரியாக "குழந்காய் ரங்கராஜ! சிதம்பரத்தில் உனக்கு அருள்புரிகின்றேன். நீ அங்கு வருவாயாக" என்று அருளிச்செய்தார். இந்த அசரீரி வாக்கைக் கேட்ட ஸ்ரீரங்க ராஜாத்வரி ஆனந்தத்தில் மூழ்கினர்.

சிதம்பரத்தில் ஸ்ரீநடராஜர் அனுக்கிரஹம்

அசரீரி வாக்குகேட்ட ஸ்ரீரங்கராஜாத்வரி உடனே மனைவியுடன் சிதம்பரம் சென்றார். அவர்கள் சிதம்பரம் சென்றவுடன் அவர்களது புத்ரலாப ப்ரதிபந்தகம் அவர்களை விட்டு விலகியது. அந்த தம்பதிகள் தினந்தோறும் சிவகங் கையில் ஸ்நானம் செய்து மூன்று வேளைகளிலும் சிவதரிசனம் செய்து ஸ்ரீநடேசப்பெருமானை ஆராதனம் செய்தார்கள். இப்படி ஐந்துவருஷம் சென்றது. நாள்தோறும் நடராஜ மூர்த்தியின் சன்னிதியில் இருந்து இந்த தம்பதிகள், "ஹே ப்ரபோ! எங்களிடம் எப்போது கருணைவைக்கப்போகிறீர் கள்" என்று மனமுருக வேண்டினர்கள். ஒருநாள் இம் மாதிரி மனங்கரைந்து திருவருளைவேண்டிப் பிரார்த்தித்து நின்ற அந்த தம்பதிகட்கு திடீரென்று ஆகாசத்தில் ஒரு சத்தம் கேட்டது. "ஹே பக்தசிகாமணியே! உன்னுடைய தவத்தினால் நான் மனம் மகிழ்ந்தேன். உனக்குச் சீக்கிர மாகப் புத்திரர்கள் இருவரும், பெண் ஒருத்தியும் பிறக்கப் போகிறார்கள்" என்று அருளிச்செய்தார். இதனைக் கேட்டு

ஆனந்தம் அடைந்த ஸ்ரீரங்கராஜாத்வரி தனது இல்லம் சேர்ந்து அன்று இரவு இருக்கும்போது ஸ்ரீநடராஜப் பெருமான் பூஜகர் உருவத்தில் வந்து பகவானின் அபிஷேக தீர்த்தம் என்று கூறி பழரசத்தைச் சாப்பிடும்படி ஸ்ரீரங்க ராஜாத்வரியின் பத்தினியிடம் கொடுத்து மறைந்தார். அந்தப் பழரசத்தை அந்த அம்மையார் சாப்பிட்டதும் சிவபெருமானின் திருவருளால் கர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

தீக்ஷிதேந்திரரின் திருவவதாரம்

ஸ்ரீநடராஜப் பெருமானின் திருவருளால் கர்ப்பம் தரித்து, பத்து மாதங்கள் பூரணமாக ஆனதும் ஒரு பிரமாதீச வருஷத்தில், புரட்டாசி மாதம், சோமவாரம், கிருஷ்ணபக்ஷம் பிரதமை உத்திரட்டாதி நக்ஷத்திரத்தில் ஸாத்விக வேளையில் கன்யா லக்னத்தில் மஹாபாக்கியமான புண்ணிய ஸமயத்தில் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் திரு அவதாரம் செய்தார்கள். இது கலிவருஷம் 4634 என்றும், ஆங்கில ஆண்டு 1554 என்றும் ஸ்ரீசிவானந்தயோகி என்பவர் தமது தீக்ஷிதேந்திர சரிதத்தில் நிருபித்துள்ளார். திருவவதாரத்தை விளக்கும் இரண்டு ச்லோகங்கள் பின் வருமாறு :

वीणातत्वज्ञ संख्यालसित कलिसमाभाक् प्रमातीचवर्षे
कन्यामासेऽथ कृष्णप्रथमतिथियुतेऽप्युत्तरप्रोष्ठपाद्भे ।
कन्यालग्नेऽद्रिकन्यापतिरमितदयाशेवधिर्वैदिकेषु
श्रीदेव्यै प्राग्यथोक्तं समजनि हि विरिञ्चीशपुर्यां महेशः ॥

வீணாதத்வக்ஞ ஸங்க்யாலஸித கலிஸமாபாக் ப்ரமாதீசவர்ஷே
கன்யாமாஸே(அ)த க்ருஷ்ணப்ரதமதிதியுதே அ)ப்யுத்தர
ப்ரோஷ்டபாத்பே |

கன்யாலக்னே(அ)த்ரிகன்யாபதிரமிததயாசேவதிர் வைதிகேஷு
ஸ்ரீதேவ்யை ப்ராக்யதோக்தம் ஸமஜநி ஹி விரிஞ்சீசபுர்யாம் மஹேச: ॥

लग्ने रवीन्दुसुतयोः मकरे च मान्दौ
मीने शशिन्यथ वृषे रविजे च राहौ ।
चापे गुरौ क्षितिसुते मिथुने तुलायां
शुक्रे शिखिन्यलिगते शुभलग्नएवम् ॥

லக்னே ரவீந்துஸுதயோ: மகரே ச மாந்தௌ
மீனே சசின்யத வ்ருஷே ரவிஜே ச ராஹௌ ।
சாபே குரௌ க்ஷிதிஸுதே மிதுனே துலாயாம்
சுக்ரே சிகின்யலிகதே சுபலக்னஏவம் ॥

கன்யா லக்னத்தில், லக்னத்தில் சூரியனும்—புதனும் இருக்க, மகரத்தில் மாந்தியும், மீனத்தில் சந்திரனும், விருஷபத்தில் சனியும்—ராஹுவும், தனுஸில் குருவும், மிதுனத்தில் செவ்வாயும், துலாத்தில் சுக்கிரனும், விருச்சிகத்தில் கேதுவும் அமைந்த இந்த அற்புதமான ஜாதக அமைப்பில் நமது ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர்கள் அவதரித்து அருளினர்கள்.

இப்படிப் பிறந்து விசேஷமாய் பிள்ளை பிறந்த சந்தோஷத்தை ஸ்ரீரங்கராஜாத்வரி கொண்டாடினர். ஸ்னனம் செய்து கோதானம், பூதானம் ஆகியவைகளை விசேஷமாகச் செய்து, ஜாதகர்மா செய்து, பதினொன்றும் நாளில் குழந்தைக்கு 'விநாயக சுப்ரமணியன்' என்று திருநாமம் சூட்டி, நாமகரணத்தை வைதிக் முறையில் நன்கு செய்தார். அருமையாகப் பெற்ற குழந்தையை அப்ப என்றழைத்தும், அப்பய்ய, அப்பய, அப்ப என்றெல்லாம் அழைத்தும் பரமானந்த நிலையை அடைந்தார். குழந்தை

அப்பய்யன் நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து தாய் தந்தையரின் மனம் மகிழ்ச்சியடையும்படி தாலாட்டுதலையும், பாராட்டுதலையும் பெற்று அவர்களுடைய அரும்பெரும் முத்தங்களையும் பெற்று வளர்ந்து வந்தார். இரண்டு வருஷங்கள் சென்றதும், ஸ்ரீரங்கராஜாத்வரிக்கு இன்னொரு பிள்ளையும் பிறந்தது. அந்தப் பிள்ளைக்குத் தனது தந்தையார் பெயரான ஆசார்ய தீக்ஷிதர் என்ற பெயரை வைத்தார். இவர் ஆச்சா தீக்ஷிதர் அல்லது ஆச்சான் தீக்ஷிதர் என்று அழைக்கப்பட்டார். அதன் பிறகு இரண்டு வருடங்கள் கழித்து ஒரு பெண் குழந்தையும் பிறந்தது. அந்தக் பெண் குழந்தைக்கு ஞானும்பிகை என்று பெயரிட்டார்.

தீக்ஷிதேந்திரரின் வித்யாப்யாஸமும், உபநயனமும்

ஸ்ரீரங்கராஜாத்வரி அவர்கள் தமது மூத்த குமாரரான அப்பய்யருக்குத் தாமே அக்ஷராப்யாஸம் செய்துவைத்து, காவ்யம்—நாடகம்— அலங்காரம் —ஸாஹித்யம் முதலானவற்றைக் கற்பிப்பதற்கு **குருராமகவி** என்ற கவி ச்ரேஷ்டரை நியமித்தார். ஐந்து வயதிலேயே ஸ்ரீஅப்பய்யர் ஸகலவிதமான எழுத்து ஞானமும், ஸகல பாஷா ஞானமும், அழகான முறையில் ஸாஹித்யம் செய்யும் திறமையும் பெற்று விளங்குவதைக் கண்ட தந்தையாரும், குருராமகவியும் பரமானந்த நிலையை அடைந்தார்கள். ஸ்ரீரங்கராஜாத்வரியும் குருராமகவிக்குச் சிறந்த ஸன்மானங்கள் செய்து சிறப்பித்தார். கர்ப்பாஷ்டம வயதில் (அதாவது பிறந்த ஏழாவது வயதில்) அப்பய்யருக்கு நல்லதொரு நாளில் உபநயனம் செய்துவைத்தார். வேதாத்தியயனமும் செய்துவைத்தார். தனது கன்யாரத்னத்தை வாதூல கோத்திரத்தில் பிறந்த சிறந்ததொரு வரனுக்குக் கன்னிகாதானம் செய்தார். இங்ஙனம் தமது சந்ததிகளால் மிக்க பரமானந்த நிலையை ரங்கராஜாத்வரி அடைந்தார்.

ஸ்ரீரங்கராஜாத்வரி சிவபதமடைதல்

ரங்கராஜ தீக்ஷிதர் இங்ஙனம் எல்லா வகையிலும் தன் நிறைவு பெற்றவராக வேலூர் சின்னபொம்மராஜன் என்னு மரசனால் போற்றப்பட்டு வந்தார். அடையப்பலம் கிராமத்தில் சோமயாகம் முதலான பெரிய யாகங்களைச் செய்து முடித்தார். பிறகு ஒரு நாள் தனது புத்திரர்களான இருவரையும் அழைத்து, 'குழந்தைகளே! நீங்கள் வித்யா சம்பத்துடன் அஹங்காரமற்றவர்களாய் என்றும் சந்திர சேகரக் கடவுளைப் பூஜித்து வாருங்கள். அனவரதமும் நீங்கள் விபூதி ருத்ராக்ஷ தாரணம் செய்தும், விபூதி ருத்ராக்ஷ தாரணம் செய்பவர்களை சிவபிரானாகவே எண்ணி அவர்களை வணங்குங்கள். யக்ஞபதியான பரமேச்வரனை யாகங்களால் ஆராதியுங்கள்'' என்று உபதேசம் செய்து சிவசாயுஜ்யம் அடைந்தார். அந்த சமயம் ஸ்ரீஅப்பய்யருக்கு வயது பதினாறே ஆகியிருந்தது. தனது தந்தையின் பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதவராய்த் துக்கப்பட்டாரேனும், ஒருவாறு தைரியத்தையடைத்து பித்ருகாரியங்களை நன்றாகச் செய்து முடித்தார். தந்தையாரின் கட்டளைப்படி நடந்து கொண்டு அடையப்பலத்தில் வசித்து வந்தார்.

சின்னபொம்ம அரசனின் ஆதரவு

இம்மாதிரி ஸ்ரீஅப்பய்ய தீக்ஷிதர் அடையப்பலம் கிராமத்தில் வசித்து வந்த சமயம், கோடி கன்னிகாதானம் என்ற பிருதத்துடன் கூடிய பாஞ்சராத்ர மதத்தைப் பின்பற்றியவரான ஸ்ரீநிவாஸ குருதாதாசாரியர் என்ற வைஷ்ணவர் சின்னபொம்ம ராஜனை அடைந்து தன்னுடைய மதத்தை அவன் மனத்தில் ஊற வைத்துத் தன்னை அனுசரிக்கும்படிச் செய்தார். அங்ஙனமிருந்தாலும், அரசன் சின்ன பொம்மன் ஸ்ரீ ரங்கராஜாத்வரி இல்லாது தனது சபையின் சோபை குறைந்து விட்டதாக எண்ணி அடையப்பலத்தில் இருக்கும் அவரது இரண்டு குமாரர்களையும் தனது நகரத்துக்கு

அழைத்து அவர்களுக்கு இடங்கொடுத்து தனது சபை வித்வான்களாகச் செய்தான். காலக்ரமத்தில் தாதா சாரியர் அரசனல் கௌரவிக்கப்பட்டு மந்திரி பதவியையும் அடைந்தார். சிவபக்தர்களை அவமதிப்பதில் பெரிதும் ஆர்வமுடையவராய், சிவாபாரதம் செய்கின்றவராய் இருந் தார். ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் தாதாசாரியர் செய்யும் காரியங்களைச் சகிக்கமாட்டாதவராய் சிவபெருமானின் முழுமுதல் தன்மையைப் பெரிதும் போற்றியும் சிவபக்தர் களைக் கொண்டாடியும் சாஸ்திர வாயிலாகச் சபையில் பிரகடனம் செய்தார். இவ்விஷயத்தை அறிந்த சிவ பக்தர்கள் எல்லோரும் பதிறேவயதான ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரின் பெருமையை உணர்ந்து புகழ்ந்தார்கள். தஞ்சாவூர், ஸ்ரீகாளஹஸ்தி, வேங்கடகிரி, கார்வேட்டி நகர் போன்ற இடங்களில் உள்ள அரசர்களும் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரின் சிவபக்திப் பெருமையைக் கேட்டுத் தத்தம் நகர்களுக்கு அழைத்து அவரைப் பெருமைப்படுத்தித் தக்க சன்மானங்கள், பிருதுக்கள் போன்றவைகளால் கௌரவித்தனர். இங்ஙனம் நமது தீக்ஷிதேந்திரர் பல இடங்களிலும் சிவபக்தர்களாலும் மஹாராஜாக்களாலும் போற்றப்படுவதையறிந்து பாரதமாதா சந்தோஷித்தாள் என்றுல் மிகையாகாது.

ரத்னகேட தீக்ஷிதரும் தீக்ஷிதேந்திரரின் திருமணமும்

இங்ஙனம் இளமையிலேயே பெயரும் பெருமையும் பெற்று விளங்கிய நமது ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர் களுக்குப் பால்யப்பருவம் போய் யௌவனப்பருவம் வந்து நல்லதொரு கிருஹஸ்ததர்மத்தைப் பின்பற்ற வேண்டிய சமயம் வந்தது. அக்காலத்தில் ரத்னகேட தீக்ஷிதர் என்பவர் ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவியின் திவ்ய கிருபாபலத்தினல் அம்ருத மயமான வாக்விபூதியுடன் மஹாவித்வானக உலகத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டு சூரப்பநாயகன் என்ற அரசனல் கௌரவிக்கப்பட்டு அவனது ஆஸ்தான வித்வானக

இருந்தார். அவரது இயற்பெயர் ஸ்ரீநிவாஸ தீக்ஷிதர் என்று இருந்தபோதிலும் ரத்னகேட தீக்ஷிதர் என்ற பெயரையும் சேர்த்து ரத்னகேட ஸ்ரீநிவாஸ தீக்ஷிதர் என்றே கூறி வந்தார்கள். ரத்னகேட தீக்ஷிதர் என்ற பெயர் வரக் காரணம் மிகவும் அற்புதமானது.

ஒரு சமயம் பூனு ராஜ்யத்தில் மைதிலோட்ரம் என்ற தேசத்துக்கு அதிபதியான சந்திரசேகர பூபாலன் என்ற அரசன் ஒரு நாள் சாயங்கால வேளையில் ஸ்ரீநிவாஸ தீக்ஷிதரைப் பார்த்து, இன்று என்ன திதி என்று கேட்டான். உடனே ஸ்ரீநிவாஸ தீக்ஷிதர் "பூர்ணிமா" என்று பதில் அளித்தார். சபையில் இருந்தவர்களனைவரும் இதைக் கேட்டுச் சிரித்தார்கள். சிரித்த காரணம் என்னவென்று அரசன் கேட்டான். உடனே சபையோர்கள், "இன்று அமாவாசையல்லவா? தீக்ஷிதர் பௌர்ணமி என்று கூறினுரே" என்று பதில் கூறினர். அந்தசமயம், ஸ்ரீநிவாஸ தீக்ஷிதர் அரசனைப் பார்த்து, "அரசே, அவர்கள் பேச்சைக் கேட்க வேண்டாம். என் வார்த்தையில் ஸந்தேஹமும் அடையவேண்டாம். இன்று புண்யமான பௌர்ணமியே" என்று மற்றுமொருமுறை கூறினர். "பௌர்ணமி, அமா என்பது எப்பொழுது தெளிவாகும்?" என்று அரசன் கேட்டான். அதற்கு ஸ்ரீநிவாஸ தீக்ஷிதர் இன்று சூர்ய அஸ்தமனம் ஆனபிறகு தெரியுமெனக்கூறி ஸந்தியா வந்தனம் செய்யச் சென்ருர். ஸந்தியாவந்தன சமயத்தில் ஜகன்மாதாவான ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவியை உள்ளத்தில் தியானம் செய்து அர்க்கியம் கொடுத்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவி அவர் முன் தோன்றி, தனது காதில் உள்ள தாடங்கத்தை (தாடங்கம்—தோடு; காதில் அணியும் ஆபரணம்) எடுத்து அவரது கையில் கொடுத்து, "குழந்தாய் ஸ்ரீநிவாஸா! உனது வாக்கு பொய்யாகாது. இதை ஆகாயத்தில் தூக்கி விடு" என்றருள் செய்து மறைந்தாள். ஸ்ரீநிவாஸ தீக்ஷிதரும் அவ்விதமே அதை ஆகாயத்தில் செல்ல விடுத்தார். உடனே ஆகாயம் ஆயிரம் சந்திரர்கள்

உதயமானது போன்ற ஒரு பேரொளியுடன் தோன்றியது. இதைக் கண்டு தேவர்களே அதிசயித்தார்கள் என்றால் மானுடர்கள் அடைந்த ஆச்சர்யத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? மன்னவனும் சபையோர்களும் ஒருங்கே அதிசயம் அடைந்து, "இத்தகைய பிரகாசம் எங்கிருந்து வந்தது? இது ஸ்ரீநிவாஸ தீக்ஷிதரின் மகிமை தான்'' என்று உணர்ந்து எல்லோரும் ஓடிவந்து அவரைப் பணிந்து போற்றினார்கள். அரசன் அவரை ரத்னமயமான சிம்மாசனத்தில் இருத்தி கணக்கில்லாததான நவரத்னங்களை சம்பாவனை செய்து, ரத்னகேடம் என்ற ஆபரணத்தையும் சூட்டிக் கனகாபிஷேகம் செய்தான். அன்று முதல் அவருக்கு ரத்னகேட தீக்ஷிதர் என்ற பெயர் பிரசித்தமானது.

இவ்வாறு ரத்னகேடதீக்ஷிதர் கீர்த்தியுடன் விளங்கி வரும் சமயம், ஒருசமயம் அவர் காஞ்சி மாநகரில் தனது கிருகத்தில் இருக்கும் பொழுது அவரை வாதத்தில் ஜயிக்க வேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு காசியிலிருந்து பண்டிதர்கள் சிலர் ஒரு கூட்டமாக ரத்னகேட தீக்ஷிதர் வீட்டிற்கு விடியற்காலையில் வந்தார்கள். அச்சமயம் வாசலில் ஜலம் தெளித்துக் கொண்டிருந்த தீக்ஷிதரது தர்மபத்தினியைப் பார்த்து "ரத்னகேட தீக்ஷிதர் உள்ளே இருக்கிறாரா?'' என்று கேட்டார்கள். அவர்களது கருத்தினைத் தனது கூர்த்த மதியினால் உணர்ந்த அந்த அம்மையார் தாமும் ஸாஹித்யத்தில் வல்லவராதலால் அப்போது கோமய ஜலத்தினால் வாசல் தெளிக்க ஜலம் எடுக்கும் முறையை அனுசரித்து தாளபத்தமாய் 'பஞ்சசாமர விருத்தம்' என்ற விருத்தத்தில் ஜலம் தெளித்துக் கொண்டே அந்த பண்டிதர்களுக்கு சுலோகரூபமாய் பதில் கூறினார்.

विपश्चितामपश्चिमेऽथ रत्नखेटदीक्षिते
सपत्नजित्ययत्नतो विवादकेलिमागते ।

बृहस्पतिः प्रजल्पति प्रसर्पतिक्व सर्पराट्
षडाननो नतानानश्चतुर्मुखश्च दुर्मुखः ॥

விபச்சிதாமபச்சிமேऽத ரத்நகேடதீக்ஷிதே
ஸபத்னஜித்ய யத்னதோ விவாதகேலிமாகதே
ப்ருஹஸ்பதி: ப்ரஜல்பதி ப்ரஸர்பதிக்வ ஸர்பராட்
ஷடானனோ நதானனச் சதுர்முகச்ச துர்முக: ||

பண்டிதர்களுக்குள் சிறந்தவரான ரத்னகேட தீக்ஷிதர் விவாதம் என்ற விளையாட்டிலே இறங்கும் போது அனைவரும் எளிதில் ஜெயிக்கப்படுகிறார்கள். பிருஹஸ்பதி தேவரும் உளறிக்கொட்டுகிறார்; ஆதிசேஷன் எங்கோ நழுவி ஓடிவிடுகின்றார்; ஆறுமுகரான சுப்பிரமணியர் தனது தலையைத் தொங்கவிட்டுக் கொள்கிறார்; பிரம்மதேவன் (சதுர்முகன்) அவமானம் அடைகின்றார் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாகும்.

இந்த சுலோகத்தைக் கேட்ட காசி பண்டிதர்கள் ரத்ன கேட தீக்ஷிதரின் மனைவியே இத்தகைய ஸாஹித்ய திறமை யுடன் இருக்கும் போது, அவர் எத்தகைய திறமையுடன் இருப்பார். அவரைப்பார்த்தால் நாம் அவமானப்பட்டு விடுவோம் என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டு வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பிப் போய்விட்டார்கள். இதனால் ரத்னகேட தீக்ஷிதருக்கு நிகரான பண்டிதரே இப் புவியில் இல்லை என்று சொல்லும் நிலைமை உண்டாயிற்று.

ஒருசமயம் சந்திரசேகர பூபாலன் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரின் மகத்தான பாண்டித்தியத்தைக் கேட்டறிந்து தனது ஆஸ்தான வித்வானான ரத்னகேட தீக்ஷிதரைப் பார்த்து, "நீங்கள் அப்பய்ய தீக்ஷிதரின் பாண்டித்யத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதுண்டா" என்று கேட்டான். இதைக் கேட்ட ரத்னகேடதீக்ஷிதர் கொஞ்சம் கலவரமடைந்த

முகத்துடன் "அரசே! நான் அப்பய்ய தீக்ஷிதரின் பால்யத்தில் அவரது அதிகூர்மையான புத்தியை அறிவேன். இப்பொழுது பதினன்கு ஆண்டுகள் ஆனதால் அவர் ஸகல வித்யைகளிலும் நிபுணராக ஆகியிருக்கலாம். சமயம் கிடைத்தால் அவருடன் வாதம் செய்யவும் ஆசையுடன் அந்த வாய்ப்பை எதிர்நோக்கியிருக்கின்றேன்" என்று பதில் கூறினர். மஹாராஜாவும், "நல்லது. அவருடன் வாதம் செய்து வாருங்கள்" என்று கூறி காஞ்சிபுரத்துக்கு அனுப்பினன். ரத்னகேட தீக்ஷிதர் காஞ்சீபுரத்தில் இருக்கும்போது நவராத்திரி வந்தது. காமகோடி ஜகன்மாதாவை சிறப்பாகப் பூஜித்தார். ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்பாள் ப்ரத்யக்ஷமாகி "குழந்தாய், ரத்னகேடா! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்" என்று அருளிச்செய்தாள். கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருக, தன்முன்னே பரமகருணையுடன் ப்ரத்யக்ஷமான தெய்வத்தை ரத்னகேட தீக்ஷிதர் பல முறை வணங்கினர். உள்ளம் உருக, நாத்தழதழக்க, உடல் புளகாங்கிதமாக தோத்திரங்கள் பல செய்து, "அன்னையே! அடைந்தவர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கும் தெய்வமே! அப்பய்ய தீக்ஷிதர் என்ஞெருவர் ஸகல வித்தைகளிலும் சிறந்தவர் என்று கேள்விப்படுகிறேன். எல்லா வித்யைகளும் அவரிடமே குடிகொண்டு அவரையே வணங்கி நிற்கின்றன என்றும் கேட்டறிகிறேன். தாயே! எனது கீர்த்தியும் உனதருளால் உலகம் அறியுமாதலால் அவரை நான் ஜயிக்கவேண்டும், எனக்கு நீ ஜயத்தை அளிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டினர். இதைக் கேட்ட ஜகன் மாதா சிரித்தாள். சிரித்துக் கொண்டே ரத்னகேட தீக்ஷிதரை நோக்கி அருளிச்செய்தாள். "ரத்னகேடா! நீ அந்த அப்பய்ய தீக்ஷிதரை மானிடன் என்று எண்ணுதே. அவர் சாக்ஷாத் பரமேச்வரனே யாவர் என்று அறிந்து கொள். நான் உனக்கு அருள்பாலித்ததெல்லாம் மனிதர்களை ஜெயிக்கவேயன்றோ? பரமேச்வரனை ஜயிக்க அல்லவே! பரமேச்வரன் அவர். நான் தான் நீ. எனவே நீயும் அப்பய்ய தீக்ஷிதரும் வாதம் செய்வது முறையல்ல. நான் ஒரு வழி

கூறுகிறேன். உனது பெண்ணுன மங்களாம்பிகையை அந்த அப்பய்ய தீக்ஷிதர் என்ற மகானுக்கு கன்யாதானம் செய்து கொடுத்துவிடு. இம்முறையில் உனது மனோரதம் நிறைவேறும். உன்னுடைய பாண்டித்யத்தாலும், வயதாலும், எனது அனுக்கிரஹத்தாலும் அப்பய்ய தீக்ஷிதருக்குக் குருவாகவும், மாமனுராகவும் ஆவாய்'' என்றருள் பாலித்து மறைந்தனள். இவ்வழகிய செய்தி அடங்கிய சுலோகங்களைப் பார்ப்போம்.

ஸ்ரீரத்னகேட தீக்ஷிதர் கேட்ட வரங்கள்:—

अम्बाश्रितेष्टवरदे अप्पयदीक्षिते मे
दीव्येत्कला किमु नमस्यति सोऽथवा माम् ।
जानाति मच्चरितमीश्वरि सर्वलोकः
तत्कृच्छ्रतोऽपि विजयं कुरु शङ्करीति ॥

அம்பாச்ரிதேஷ்டவரதே அப்பய தீக்ஷிதே மே
தீவ்யேத்கலா கிமு நமஸ்யதி ஸோ(அ)தவா மாம் |
ஜாநாதி மச்சரிதமீச்வரி ஸர்வலோக:
தத்க்ருச்ச்ரதோ (அ)பி விஜயம் குரு சங்கரீதி ||

தேவி அருள் செய்தது:—

वत्सालमत्र शिव एव न मानुषोऽयं
तुभ्यं नृलोकविजयाय वरो हि दत्तः ।
शम्भुस्स सूरिरहमेव भवान्हि तस्मात्
तुल्यश्रियोर्न कुशलं युवयोर्विवादः ॥

வத்ஸாலமத்ர சிவ ஏவ ந மானுஷோ (அ)யம்
துப்யம் ந்ருலோக விஜயாய வரோ ஹி தத்த: |

சம்புஸ்ஸ ஸஒரிரஹமேவ பவான்ஹி தஸ்மாத்
துல்யச்ரியோர்ந குசலம் யுவயோர்விவாத: ॥

सतां वराय तनयां दिशाऽस्मै मङ्गलाम्बिकाम् ।
तेन ते काङ्क्षितं सर्वं परिपूर्णं फलिष्यति ॥

ஸதாம் வராய தனயாம் திசா(அ)ஸ்மை மங்களாம்பிகாம் |
தேன தே காங்க்ஷிதம் ஸர்வம் பரிபூர்ணம் பலிஷ்யதி ॥

वैदुष्येणाऽपि वयसा मत्प्रसादेन भूयसा ।
नूनं गुरुत्वं लभसे श्वशुरत्वेन चाऽनघ ॥

வைதுஷ்யேண (அ)பி வயஸா மத்ப்ரஸாதேன பூயஸா
நூநம் குருத்வம் லபஸே ச்வசுரத்வேன சா(அ)னக ॥

இங்ஙனம் ஸ்ரீ ரத்னகேட தீக்ஷிதர் காஞ்சியில் இருக்கையில், கருணமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஏகாம்பரநாதர் அப்பய்ய தீக்ஷிதரின் கனவில் தோன்றினர். தோன்றி, "குழந்தாய் அப்பய்யா! ஸ்ரீகாஞ்சீபுரம் வந்து சேர்வாய். அங்கு காமாக்ஷீயுபாஸகரான ரத்னகேட தீக்ஷிதர் என்பவர் தனது பெண்ணை உனக்குக் கன்னிகாதானம் செய்து தருவார்" என்று அருளிச் செய்தார். இம்மாதிரி கனவில் அருள் பெற்ற ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரர் மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றவராய் உடனே புறப்பட்டுக் காஞ்சீபுரம் வந்து சேர்ந்தார். ஏகாம்பரநாதருடைய சந்நிதியில் தகுதியான ஓரிடத்தில் வசித்தார். ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் காஞ்சீபுரம் வந்து சேர்ந்த விவரத்தை அறிந்த ரத்னகேட தீக்ஷிதர் தனது பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் இருக்குமிடம் வந்தார். அவரைக் கண்டதும் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் எழுந்து அவரை உபசரித்தார். நல்வரவு கூறி அவர் முன்னிலையில் வந்து நின்றுர். அவரைப் பார்த்து மகிழ்ந்த ரத்னகேட தீக்ஷிதர், "ஹே குழந்தாய்! மங்கள

மூர்த்தியே! இன்று பொழுது விடிந்தது ஒரு பாக்யம். காமாக்ஷியின் பதியான ஏகாம்பரநாதருடைய அனுக்கிரஹத்திற்குப் பாத்திரமான உனது தர்சனம் எனக்குப் பரம சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. என்னுடைய மங்கள வசனத்தை உன் செவிகளில் ஏற்றுக் கொள்வாய்.

विद्वन्मुखादनुपमां तव कीर्तिमारात्
श्रुत्वा प्रसादभरितस्समुपागतोऽस्मि ।
विज्ञानतश्च वयसा तपसाऽपि वृद्धोस्मि
अव्याहतोद्धतवचाः प्रथितप्रभावः ॥

வித்வன் முகாதனுபமாம் தவ கீர்த்திமாராத்
ச்ருத்வா ப்ரஸாத பரிதஸ்ஸமுபாகதோ(அ)ஸ்மி |
விக்ஞானதச்ச வயஸா தபஸா(அ)பிவ்ருத்தோஸ்மி
அவ்யாஹதோத்ததவசா: ப்ரதிதப்ரபாவ: ||

यत्रास्ते शाम्भवी विद्या दद्यात्तस्मै शिरोऽम्बुभिः ।
इति जनासि किं तन्मे वाणीमेकां शृणु स्वयम् ॥

யத்ராஸ்தே சாம்பவீ வித்யா தத்யாத்தஸ்மை சிரோ(அ)ம்புபி: 1
இதி ஜாநாஸி கிம் தன்மே வாணீமேகாம் ச்ருணுஸ்வயம் ||

कश्चिद्विपश्चिदमृतायितमस्मदुक्तं
नोल्लङ्घयेत्कुशलवानधुनाऽस्मि विद्वान् ।
तन्नस्सुतां झटिति मङ्गलनायकीं त्वं
उद्वाह्य भूरि लभसे सुखकीर्तिशोभाम् ॥

கச்சித்விபச்சிதம்ருதாயிதமஸ்மதுக்தம்
நோல்லங்கயேத்குசலவானதுநா(அ)ஸ்மி வித்வான் |

**தன்னஸ்ஸுதாம் ஜடிதி மங்கலநாயகீம் த்வம்
உத்வாஹ்ய பூரி லபஸே ஸுககீர்த்திசோபாம் ||**

குழந்தாய்! அப்பய்யா! பண்டிதர்களின் வாயிலாக உனது பாண்டித்தியத்தையும், கீர்த்தியையும் கேட்டு மிக்க மகிழ்ச்சியோடு உன்னைப் பார்க்கவே ஓடிவந்தேன். நான் விக்ஞானத்திலும், தவத்திலும், வயஸ்ஸிலும் கிழவனான தால் உன்னிலும் பெரியவனல்லவா? நான் அறிந்த உண்மையை உன்னிடம் கூறுகின்றேன். எந்த இடத்தில் சிவசம்பந்தமான வித்தையும், சிவபக்தியும் இருக்கின்றதோ அங்கே அவர்களைத் தலையாலே போற்ற வேண்டும் என்று நீயும் அறிவாய். அதனால், என் வார்த்தையைக் கவனமாகக் கேள். எனது வார்த்தை அம்ருதத்திற்குச் சமமானது. இதை யாரும் தட்டவும் கூடாது. எனது குமாரியான மங்களநாயகி என்ற அற்புதமான கன்னியாரத்தினத்தை நீ மணந்து கொண்டு மேலும் கீர்த்தியையும், ஸுகத்தையும் அடைந்து சோபையுடன் பிரகாசிக்க வேண்டுகின்றேன்'' என்று கூறினார்.

இதைக்கேட்ட ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர், "ஓ பண்டித ரத்தினமே! தாங்கள் யோஜிக்காமல் சொன்ன ஒரு சொல்லுக்காக ஒரு இரவில் காஞ்சி ஜகன்மாதாவின் திருவருளால் உலகம் பூராவும் அமாவாஸை பௌர்ணமி ஆனதை நானறிவேன். எனவே தங்களுடைய மஹிமையையும் அறிந்து, பரமேச்வரனுடைய ஆக்ஞையையும் உணர்ந்து தங்கள் புதல்வியை மணக்க சம்மதத்துடன் வந்துள்ளேன்.

संबन्धः खलु साधूनामुभयोरेव संमतः ।
चन्द्रचूडनिदेशेन सज्जा मे बन्धुताऽधुना ॥

**ஸம்பந்த: கலு ஸாதூநாமுபயோரேவ ஸம்மத: |
சந்த்ரசூடநிதேசேன ஸஜ்ஜா மே பந்துதா(அ)துநா ||**

நமது சம்பந்தமானது சந்திரசூடனுன பரமேச்வர னுடைய ஆக்ஞையின் பேரில் ஏற்படுவதால் இருவருக்கும் சம்மதமே ஆகும். நான் ஸன்னத்தமாக இருக்கின்றேன். நல்லதொரு முஹூர்த்தத்தில் தங்களது புதல்வியை கன்னி காதானம் செய்து கொடுங்கள்'' என்று கூறினர்.

ரத்னகேட தீக்ஷிதர் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார். திருமணச் செய்தியை பந்துக்கள் அனைவருக்கும் அனுப்பி அனைவரையும் வரவழைத்தார். கல்யாணமண்டபத்தை நிர்மாணம் செய்து வாழைமரங்கள் கட்டி, தோரணங் களால் அலங்கரித்தார். நல்லதொரு முஹூர்த்தத்தில் கன்னிகையும் கனக ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸர்வாலங்கார பூஷிதையாகவும் ஸர்வ மங்கள சோபிதை யாயும் திகழும் மங்களநாயகியை மணவறையில் வைத்து, ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரனுகவே வரனை பாவித்து, வரவேற்று, வரபூஜை செய்து மங்களநாயகியை ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதருக்கு கன்னிகாதானம் செய்து கொடுத்தார். ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதரும், மங்களநாயகியை பாணிக்கிரஹணம் செய்து கொண்டு, மாங்கல்யதாரணம் செய்து, அக்னி ப்ரதக்ஷிணை திகள் செய்து, விதிப்படி அழகாக விவாஹத்தை நடத் தினர். பின்னர் சிறந்த உணவளித்து பிராமணர்களுக்கு அபரிமிதமான ஸ்வர்ண தக்ஷிணையும் தீக்ஷிதேந்திரர் பெரு மகிழ்ச்சியுடன் வழங்கினர். இந்த சமயம் ஒரு மஹாகவி ஒரு ச்லோகம் கூறினர்.

अप्पय्ययज्वन्यवनीसुराणां अन्नं सुवर्णं सरसं ददाने ।
अपर्णमासीत्कदलीतरूणां न केवलं बृन्दमपि द्विजानाम् ॥

அப்பய்யயஜ்வன்யவநீஸுராணும் அன்னம் ஸுவர்ணம்
ஸரஸம் ததானே |
அபர்ணமாஸீத்கதலீதரூணும் ந கேவலம் ப்ருந்தமபி
த்விஜானும் ||

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரரின் திருமணத்தில் பிராமணோத்தமர்கட்கு அன்னமும் தங்கமும் கொடுக்கும் பொழுது இப்புவியிலுள்ள வாழைமரங்கள் எல்லாம் இலை இல்லாமல் ஆயின. (அதை வடமொழியில் அபர்ணம் என்ற பதத்தால் கூறி), வாழை மரங்கள் மட்டுமா இலை இல்லாமல் போயின? ஏழை பிராமணர்களுடைய ஸமுதாயத்திற்கும் அபர்ணமாயிற்று. இங்கு அபர்ணம் என்ற பதத்திற்குக் "கடன் ஒழிந்தது" என்ற பொருள்பட கவி கூறினர். இத்தகைய பெருமையுடன் திருமணம் நடந்தேறியது.

ரத்னகேட தீக்ஷிதரும் காமாக்ஷியின் க்ருபையால் மனம் சந்தோஷம் அடைந்தார். அப்பய்ய தீக்ஷிதரிடம் வாதம் செய்வதற்காகத் தன்னை வாதத்திற்கு அனுப்பின சந்திர சேகர பூபாலனிடம் நடந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறி அவர் மனமும் சந்தோஷமடையச் செய்தார்.

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரின் பெருமை

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரும் திருமணமானதும், தன் மனைவியுடன் பிரம்மவாஸ்து என்ற இடத்தில் வசித்து ச்ரௌத, ஸ்மார்த்த கர்மாக்களை அனுஷ்டானம் செய்து கொண்டு பல தேசங்களிலிருந்து வரும் சிஷ்யர்களுக்குப் பாடங்களைப் போதித்துக்கொண்டும், சிவபெருமானைக் கொண்டாடும் சிவபாரம்யமான கிரந்தங்களைச் செய்து கொண்டும், அளவுகடந்த சிவபக்தி செய்து கொண்டும், சிவார்ச்சனை செய்து கொண்டும் திக்கெட்டிலும் அவரது கீர்த்தி பரவும்படி திகழ்ந்தார். பிறகு காஞ்சீபுரம் சென்று அங்கே சிலகாலம் வசிக்கும்போது பல தேசங்களிலிருந்தும் சாஸ்த்ராப்யாசம் செய்ய சிஷ்யர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் சாஸ்த்ர ப்ரவசனங்கள் செய்து கொண்டும் பரமசிவ பாரம்யத்தை உலகத்தில் நிலைநாட்ட வேண்டி சிவார்ச்சனம் செய்ய வேண்டிய வழிகளையும்

கிருஹஸ்தர்களுக்கு உபதேசித்து சிவபக்தியை உலகத்தில் பரப்பியும் சிறந்து விளங்கினர்.

தீக்ஷிதேந்திரருக்கு வயது இருபது ஆயிற்று. இவருடைய கீர்த்தி நன்கு பரவி உலகம் இவரை நன்ருக அறிந்து பாராட்டியது. ஒரு சமயம் இவர் அடையப்பலம் கிராமத்தில் தங்கியிருந்தபொழுது காசியிலிருந்து க்ஷேத்திர யாத்திரையாக வந்த மஹாபண்டிதர்கள் சிலர் அங்கு வந்தார்கள். தீக்ஷிதருடைய பெருமையைக் கேட்டு அவரைச் சென்று பார்த்தார்கள். பார்த்து "தீக்ஷிதர் அவர்களே! உமக்கு எந்த சாஸ்திரத்தில் பரிச்சயம்?" என்று கேட்டார்கள்.

नाहमधीति वेदे न च पठितो यत्र कुत्रचिच्छास्त्रे ।
किन्तु दरेन्दुवतंसिनि पुरहंसिनि पुंसि भूयसी भक्तिः ॥

நாஹமதீதி வேதே ந ச படிதீ யத்ர குத்ரசிச்சாஸ்த்ரே |
கிந்து தரேந்துவதம்ஸினி புரஹம்ஸினி பும்ஸி பூயஸீ
பக்தி: ||

நான் வேதம் ஏதும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஓரிடத்திலும் சாஸ்திரம் படிக்கவில்லை அர்த்தசந்திரனைத் தலையில் வைத்திருக்கும் திரிபுரஸம்ஹார மூர்த்தியான பரவசிவனிடத்தில் பக்தியானது எனக்கு நிரம்ப உள்ளது என்ற கருத்து உடைய இந்த ஸ்லோகத்தில் வ்யாகரணமானது மிகவும் சாமர்த்தியமாய்ப் பிரயோகம் பண்ணப்பட்டிருந்ததால் அந்த பண்டிதர்கள் மிக்க சந்தோஷமடைந்தார்கள். பிறகு அவர்கள் இராமேசுவர யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு, காசிக்குச்சென்று தாங்கள் செல்லுமிடமெல்லாம் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரின் பெருமையைப் பிரகடனப்படுத்தினர்கள். இவ்வாறு தீக்ஷிதேந்திரர் அவர்களின் பெருமை உலகெங்கும் பரவத் தொடங்கியது.

ஜ்யோதிஷ்டோம, வாஜபேயாதி யாகங்கள் செய்தல்

இவ்விதம் சிலகாலம் சென்ற பிறகு ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் அடையப்பலத்தில் தங்கியிருந்து ஸோமயாகம் செய்தார். ஸகல மனிதர்களும் அந்த ஸோமயாகத்தை ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரனே செய்தது போன்ற ஒரு உணர்வினால் மனம் பரமானந்த நிலையை அடைந்தவர்களாய் தரிசனம் செய்து கடைத்தேறினார்கள். தீக்ஷிதேந்திரரும் வஸிஷ்ட மஹரிஷியைப் போன்று யாகத்தைச் செய்து தக்ஷிணையைக் கொடுத்து, கொடையாளியாகப் பிரகாசித்தார். இவ்வளவு அழகாகப் பூர்த்தி அடைந்த யாகத்தை வேலூர் சின்னபொம்ம ராஜனுடைய ஆஸ்தான வித்வானாக இருந்த தாதாசாரியார் என்பவர் மாத்திரம் நிந்தித்தார். இதை அறிந்து அப்பய்யம்தீக்ஷிதர் கவலை இல்லாதவராய்ப் பரமேச்வரனை ஆராதித்து வந்தார்.

பிறகு ஒரு சமயம் காஞ்சீபுரம் அடைந்து வாஜபேயம் என்ற மஹாயாகத்தைச் செய்து வரும்பொழுது அந்த யாகத்தில் பதினேழு ஆடுகள் ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணவேண்டிய நிலையில் அவை உயிரற்ற நிலையில் இருந்ததைக் கண்டு மிகவும் துக்கமடைந்து வேதங்களிலே ஆடுகள் உயிரிழக்கவில்லை என்று கூறுவதை நம்பி அவைகள் நல்லகதி அடைகின்றன என்பதை எண்ணி பிரார்த்திக்கலானார்.

या ब्रह्मणो निश्वसितं यदुक्तिः सत्यानिशं यज्ञपतो विमुक्तिः ।
सैव प्रमाणं ननु मादृशानां श्रुते नमस्ते भवती गतिर्नः ॥

யா ப்ரஹ்மணோ நிச்வஸிதம் யதுக்தி: ஸத்யாநிசம் யஜ்ஜபதோ விமுக்தி: |
ஸைவ ப்ரமாணம் நநு மாத்ருசாநாம் ச்ருதே நமஸ்தே பவதீ கதிர்ந: ||

विहितं विपरीतमेकतः स्यात् तदपि स्यात्कुहचिच्च साधुकर्म ।
गहनां गतिमस्य कर्मणोऽपि श्रुतिभावं च न विद्महे महेश ॥

விஹிதம் விபரீதமேகத: ஸ்யாத் ததபி ஸ்யாத்குஹசிச்ச
ஸாதுகர்ம |
கஹநாம் கதிமஸ்ய கர்மணோ(அ)பி ச்ருதிபாவம் ச ந
வித்மஹே மஹேச ||

வேதமானது பரப்ரம்மத்தின் மூச்சுக்காற்ருகத் தோன்றியது என்றும், அதை ஜபிப்பதால் முக்தியே கிடைக்கும் என்றும், அதுவே பிரமாணமாகச் சொல்லுவதால் என் போன்றவர்களுக்கு வேதம்தான் கதி. "ஏ பரமேச்வரா! மஹேசா! வேதத்தாலே கூறப்பட்ட கர்மாவானது நல்லது, அதன் உண்மையை அறிவது மிகவும் கடினமானது, அதன் உண்மையை அறிந்து அக்கர்மாவைச் செய்பவர்கள் நற்கதி அடைகின்ருர்கள் என்பதை நம்பி நான் இந்த புண்ணிய கர்மாவைச் செய்தேன். சம்போ! நீதான் என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும். இந்த ஆடுகளை நான் ஹிம்ஸை செய்தாலும், ஹிம்ஸை செய்யவில்லை என்று வேதம் கூறுவதை நம்பி இப் புண்ணிய கர்மாவைச் செய்வதால் இவை சாகவில்லை என்பதை இவ்வுலகம் அறியட்டும்" என்று வேண்டினுர். அந்த சமயம் இந்த யாகத்தைத் தூஷிக்கவந்த ஒரு கூட்டம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே இந்த யாகத்தின் அத்தனை ஆடுகளின் ஜீவன்களும் அற்புதமான தேவசரீரம் எடுத்து திவ்ய விமானமேறி பீதாம்பரதாரிகளாய் ஆகாயத்தில் எல்லா தேவர்களும் பார்க்க தீக்ஷிதேந்திரரை வாயார வாழ்த்திக்கொண்டே பரலோகமடைந்தன. திவ்ய சரீரத்துடன் மறைந்த ஆடுகளைப் பார்த்த ஜனங்கள் அப்பய்ய தீக்ஷிதரை நிந்தித்தது கொடும்பாவம் என்பதை உணர்ந்து அவரை வணங்கினுர்கள்.

அப்பய்ய தீக்ஷிதர் வாஜபேய யாகத்தை சாஸ்திரம் கூறியபடி செய்து ஸ்வர்க்காரோஹணம் என்ற கர்மா உள்

பட செய்து அவப்ருத ஸ்னானம் செய்தார்: அவப்ருத ஸ்னானம் செய்தபிறகு வாஜபேய யாகம் செய்தவரை கௌரவிக்கும் முறையில் நாடாளும் மன்னர் ஒருவர் வெண்குடை பிடிப்பது சம்பிரதாயமாக இருந்தது. தாதாசாரியாரால் கலைக்கப்பட்ட வேலூர் சின்னபொம்மராஜனைத் தவிர மற்ற அரசர்கள் பலர் யாகத்திற்கு வந்திருந்தனர். அவர்களில் ஸ்ரீ தீக்ஷிதேந்திரரின் அனுமதியின் பேரில் தஞ்சாவூர் மன்னன் நரசிம்மபூபாலவர்மன் என்றவன் தீக்ஷிதர் அவப்ருத ஸ்னானம் செய்த பின்னர் வெண்குடை பிடித்து கௌரவித்தான்.

பல கவிகள் அப்பய்ய தீக்ஷிதரை ஸ்துதிகளால் கொண்டாடினர்கள். உலகமெல்லாம் போற்றும் முறையில் நமது தீக்ஷிதேந்திரர் மிகப் பெரியதான இந்த வாஜபேய யாகத்தை முடித்துவிட்டு தமது சொந்த ஊரான அடையப்பலத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

சின்னபொம்மராஜன் ஆதரவில் வேலூர்நகர வாஸம்

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரர் இவ்வளவு அழகாக வாஜபேய யாகத்தை நடத்தி அடையப்பலம் திரும்பிய செய்தியையும், யாகத்தின் சிறப்பையும் பல வித்வான்கள் மூலமாக அறிந்த சின்னபொம்மராஜா, தாதாசாரியனின் துர்போதனையினுல் தான் அந்த யாகத்தில் கலந்து கொள்ள முடியாமைக்கு மிகவும் வருந்தினுன். ஆகையால் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரை கௌரவிக்க வேண்டும் என்று விரும்பி, அவருக்குத் தங்கப் பல்லக்கு அனுப்பி தனது சபைக்கு எழுந்தருளுமாறு வேண்டினுன். தனது ஸபை தீக்ஷிதரின் தந்தையான ரங்கராஜ தீக்ஷிதராலும்; பாட்டனுரான ஆசாரிய தீக்ஷிதராலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. எனவே தற்பொழுது அப்பய்ய தீக்ஷிதராலும் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டும் என்று வேண்டினுன். இம்மாதிரி இரண்டு மூன்று தடவை அரசன் அழைத்த பிறகு பல்லக்கில் ஏறி வேலூர்

நோக்கி வந்தார். அங்ஙனம் வரும் போது சின்னபொம்ம ராஜா தீக்ஷிதேந்திரரை ஜலகண்டேசுவரர் ஆலயத்தின் அருகில் வந்து உபசரித்து, வரவேற்று, தன் சபைக்கு அழைத்து வந்தான். அந்தநாள் முதல் அரசனின் வேண்டுகோளை ஏற்று, அவனது ஆஸ்தான வித்துவானாக வேலூர் நகரில் வசித்து வந்தார். அங்கு ஆஸ்தான வித்வானாக இருந்து கொண்டே அக்னிஹோத்ராதி கர்மானுஷ்டானங்களை முறைப்படி செய்து கொண்டும் சிவபூஜை செய்து கொண்டும் அரசனுக்கு சிவபக்தியை உபதேசித்துக் கொண்டும் ஸபையை அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்தார். வேலூர் நகர மக்கள் தீக்ஷிதேந்திரரின் உபதேசத்தினாலும், சின்னபொம்மனின் நீதியோடு கூடின ஆட்சியினாலும் சமய நெறியில் ஈடுபட்டு சிவபக்தியில் திளைத்து வந்தார்கள்.

சின்னபொம்மனுடைய சபையில்தான், ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் தமது வாழ்க்கையில் பெரும்பகுதியைக் கழித்தார். இங்கிருக்கையில்தான், பல பிரசித்தி பெற்ற நூல்களை இயற்றினார். இங்குதான் சிவார்க்கமணிதீபிகை என்ற மிகச் சிறந்த நூலுக்காக கனகாபிஷேகமும் செய்யப்பட்டார். இவற்றை விவரமாய் பின்னால் கூறுவோம்.

தாதாசாரியார் செய்த கொடுமைகள்

1. **ஆபிசாரப் பிரயோகம் :—** இங்ஙனம் தீக்ஷிதேந்திரரின் கீர்த்தி மேலும் மேலும் பெருகுவதை தாதாசாரியாரால் பொறுக்க முடியவில்லை. அப்பய்ய தீக்ஷிதருக்கும், அவர் பொருட்டு மன்னனுக்கும் இடையூறுகள் செய்ய முற்பட்டார். ஒரு ஆபிசாரக் கிரியையின் மூலம் அரசனின் அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகள் அனைவருக்கும் மற்றும் நகர மக்களுக்கும் ஒரு நோயை உண்டு பண்ணினார். இது ஜீர்த்திரோஹம் என்று சொல்லப்படும் ஒரு வகையான விஷஜ்வரம் என்று கூறப்படுகிறது. இதை அறிந்த அரசன் மிக்க மனம் வருந்தினான். மணி, மந்திரம், ஔஷதம் என்ற

மூவகை சிகிச்சை முறைகளாலும் முயற்சித்தும் இந்த ஜ்வரம் நீங்கவில்லை. அரசனின் மனக்கலக்கம் அதிகமாகியது. சிறந்த புத்திமானுகையால் இது தாதாசாரியாரின் துஷ் கிருத்தியமாகவே இருக்கும் என யூகத்தால் அறிந்தான். அறிந்து கொண்டு தீக்ஷிதேந்திரரைச் சரணடைந்து இந்த விஷஜ்வரத்தினின்றும் அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளையும் நகர மக்களையும் காத்தருளுமாறு வேண்டினுன். சிறந்த சிவ பக்த சிகாமணியான ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் கருணையே உருவானவர் அன்றோ? அரசனின் நிலைக்கு மிகவும் இரங்கிய வராய், "**நமோ வ: கிரிகேப்ய:**" என்ற வேதமந்திரத்தால் அபரிமிதமான ஒரு ஹோமத்தைச் செய்து சிவபிரானரு ளால் அந்த நோயினைப் போக்கினுர். இது தாதாசாரி யாரின் செயலே என்றறிந்த தீக்ஷிதர் மன்னனைச் சமாதானப் படுத்தினுர். இந்த நிகழ்ச்சியினுல் அரசனுக்குச் சிவபக்தி மேலும் அதிகரித்தது. தீக்ஷிதர் மீதும் பக்தி அதிகமாகியது.

2. **க்ஷுத்ரதேவதையால் தீக்ஷிதரின் பூஜையறையை அசுத்தம் செய்தல்**:—தான் செய்த செயல் தீக்ஷிதரின் கீர்த்திக்கே காரணமானதால் மிகுந்த கோபமடைந்த தாதா சாரியார் மேலும் இன்னல்களைச் செய்யலுற்றுர். ஒரு நாள் இரவு க்ஷுத்ரதேவதை உபாஸகன் ஒருவனுடைய உதவி யால் தீக்ஷிதேந்திரர் இல்லத்தின் பூஜையறை அருகில் ரத்தம், மாமிசம் இவைகளைப் போட்டு அசுத்தம் செய்தார். மறுநாள் விடியற்காலையில் தீக்ஷிதேந்திரர் ஸ்நானம் செய்ய புறப்பட்ட பொழுது பூஜையறையின் அருகில் துர்கந்தம் வீசுவதையறிந்தார். ஒரு தீபத்தின் உதவியால் அங்கிருந்த மாம்ஸாதிகளைக் கண்டார். கண்டு மனம் வருந்தினுர். வருந்தி சிவபெருமானை நோக்கி '**அத்யவோசததி வக்தா**' என்ற தொடங்கும் ஸ்ரீருத்ர மந்திரத்தின் பகுதியை ஜபித் தார். ஜபித்தவுடன் ஒரு சிவபூதம் அங்கே தோன்றி அந்த அசுத்தம் அனைத்தையும் போக்கி சுத்தம் செய்தது. தாதா சாரியரின் ஏவலினுல் தீக்ஷிதருக்கு இந்தத் தீங்கினைச் செய்த அந்த க்ஷுத்ரதேவதா உபாஸகனும் நோயினுல் பீடிக்கப்

பட்டான். இவையறிந்த நகர மக்களும், அரசனும் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரைச் சிவபெருமானின் அவதாரமாகவே கருதிப் போற்றினர்கள்.

3. **விஷதீர்த்தபானம்:** தாதாசாரியாரின் மனம் குமுறியது. தீக்ஷிதேந்திரரை எப்படியும் ஒழித்துக் கட்ட வேண்டும் என்ற துர்எண்ணம் கொண்டார். விஷ்ணு கோவில் அர்ச்சகருக்கு நூறு பொன் நாணயங்கள் 'லஞ்சம்' கொடுத்து தீக்ஷிதேந்திரர் விஷ்ணு தரிசனத்திற்கு வரும் போது தீர்த்தப் பிரஸாதம் அளிக்கையில் அதில் விஷத்தைக் கலந்து கொடுக்கும்படி ரகசியமாக ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அதன்படி மஹாவ்யதீபாத தினத்தில் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் தமது பரிவாரத்துடன் சிவாலய தரிசனம் செய்து விபூதிப் பிரஸாதம் பெற்றுக் கொண்டு, விஷ்ணு ஆலய தரிசனத் திற்கும் வந்தார். பக்தர்கள் பலர் திரளாகக் கூடினர். ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரருக்குத் தீர்த்தப் பிரஸாதம் கொடுக்கும்போது தாதாசாரியாரின் ஏற்பாட்டின்படி அர்ச்சகர் விஷம்கலந்த தீர்த்தத்தை தீக்ஷிதருக்குப் பிரஸ்ாதமாகக் கொடுத்தார். குற்றமுள்ள நெஞ்சு உடையவராகையால் விஷதீர்த்தம் கொடுக்கும் போது அர்ச்சகரின் கரங்கள் நடுங்கின. தீக்ஷி தேந்திரர் இதனைக் கவனித்தார். நடந்ததை உணர்ந்து கொண்டார். ஆயினும், அந்த விஷதீர்த்தத்தை அமைதி யுடன் ஏற்றுக் கொண்டார். காலகூட விஷத்தினை உண்டருளிய பரமேச்வரனைத் தியானித்துக் கொண்டு பின் வரும் ச்லோகத்தினைக் கூறி அந்த விஷதீர்த்தத்தினை எவ்விதச் சலனமுமின்றி உட்கொண்டார்.

न कविः न मुनिः न देवयोनिः
परमात्मा शिव एव केवलोऽहम् ।
अमृतं विषमप्यनेकमन्यत्
मदभूदेव जनाः कियन्ममैतत् ॥

ந கவி: ந முனி: ந தேவயோநி:
பரமாத்மா சிவஏவ கேவலோ(அ)ஹம் |
அம்ருதம் விஷமப்யனேகமன்யத்
மதபூதேவ ஜநா: கியன்மமைதத் ||

''நான் ஒரு கவியுமல்ல; ஒரு முனிவனுமல்ல; ஒரு தேவ ஜாதியில் பிறந்தவனுமல்ல; நான் பரமாத்மாவான சிவனே ஆவன். விஷமும் அம்ருதமும் மற்றும் எல்லாமும் என்னிடமிருந்தே உண்டாயின. இந்த விஷம் என்னை என்ன செய்யும்?'' என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாகும்.

இம்மாதிரிகூறி தீக்ஷிதேந்திரர் அந்த விஷங்கலந்த தீர்த்தத்தை உட்கொண்டு கோயிலை விட்டு வெளியே வந்தார். தாதாசாரியாரின் சிஷ்யர்கள் தீக்ஷிதர் மடிந்து விடுவார் என்று நினைத்து மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். ஆயினும் தீக்ஷிதேந்திரரின் சீடர்கள் அவர் மரிக்கமாட்டார் என்றே நம்பினார்கள். தீக்ஷிதேந்திரர் வீடு திரும்பியதும் இந்த விஷயத்தைக் கேட்ட மன்னவன் பல வைத்தியர்களை அழைத்து வந்தான். தீக்ஷிதேந்திரர் எத்தகைய துன்பமும் இல்லாது, அவர் நலமாக இருப்பதைக் கண்டு வணங்கி தனது மாளிகையைச் சென்றடைந்தான். இந்த சம்பவத்தினால் மன்னவனுக்கு தீக்ஷிதரிடம் பக்தியும் தாதாசாரியரிடம் வெறுப்பும் அதிகமாகியது.

4. சிவநிர்மால்ய விசாரம்: விஷ தீர்த்தத்தினாலும் தீக்ஷிதரை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே என்று கலங்கிய தாதாசாரியர் சின்னபொம்ம ராஜனிடத்தில் சிவநிர்மால்யம் சாப்பிடக் கூடாது என்றும், சிவநிர்மால்யம் சாப்பிடுபவர்கள் அசுத்தர்கள் என்றும் அரசனின் மனதைக் கலைத்தார். அரசன் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரை அழைத்து சிவநிர்மால்யம் சாப்பிடக் கூடாது என்று சாஸ்திரம் இருக்கிறதா? என்று கேட்டான். அதற்கு ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர்,

शिवस्य निर्माल्यमशाम्भवानामभोज्यमर्हं विमलान्तराणाम् ।
सद्ब्राह्मणोच्छिष्टमभोज्यमङ्घ्रिजातैर्हि बोधायनधर्मसूत्रम् ॥

சிவஸ்ய நிர்மால்யமசாம்பவாணுமபோஜ்யமர்ஹம் விமலாந்தராணும் ।
ஸத்ப்ராஹ்மணேச்சிஷ்டமபோஜ்யமங்க்ரிஜாதைர்ஹி போதாயன தர்மஸூத்ரம் ॥

सर्वौषधीनां पतिरस्य पुष्पं गङ्गादितीर्थं तु कपर्दजातम् ।
किं वस्तु निर्माल्यविहीनमास्ते विचार्यमाणे शिव एव सर्वम् ॥

ஸர்வௌஷதீனும் பதிரஸ்ய புஷ்பம் கங்காதிதீர்த்தம் து கபர்த்த ஜாதம் ।
கிம் வஸ்து நிர்மால்யவிஹீனமாஸ்தே விசார்யமாணே சிவ ஏவ ஸர்வம் ॥

சிவபெருமானுடைய நிர்மால்யம் சிவபக்தர்களைத் தவிர வேறு யாரும் சாப்பிடக் கூடாது. பரிசுத்தமான மனம் படைத்த சாதுக்களான சிவபக்தர்களால் தான் சாப்பிடத் தகுதி உடையது. ஸத்ப்ராம்மணர்கள் சாப்பிட்ட மிச்சமானது பலரும் சாப்பிடக் கூடாது என்று போதாயன தர்மஸூத்திரத்தில் கூறியிருக்கிறபடியால் சிவநிர்மால்யத்தைப் பரிசுத்தமான சிவபக்தர்கள் சாப்பிடுவதில் எவ்விதக் குற்றமும் இல்லை. கங்காஜலமே சிவநிர்மால்யம் தான். எல்லா ஔஷதிகளும் சிவபெருமானைச் சார்ந்ததே. வ்ருக்ஷாணும் பதயே என்று வேதம் சொல்லியிருப்பதால் எல்லாமே சிவத்தைச் சார்ந்தது தான். எனவே எல்லோரும் சிவபக்தி செய்து எல்லோரும் சிவநிர்மால்யத்தை சாப்பிடலாம் எனக் கூறியருளினர். இதைக்கேட்ட அரசன் தனது ஸந்தேஹகத்தைப் போக்கிக் கொண்டான்.

5. **விஷபானம்:** மேலும் மேலும் தோல்வியே அடைந்த தாதாசாரியார் தீக்ஷிதருக்குத் துன்பம் விளைவிக்கத் தக்க

சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார். ஒரு சமயம் அறிஞர்கள் நிறைந்த சபையிலே **நீலகண்டன்** என்ற சொல்லின் பொருள் பற்றிய விசாரம் ஏற்பட்டது. காலகூட விஷத்திற்குப் பயந்த தேவர்கள் ஸதாசிவனான பரமசிவனைச் சரணடைந்த அவரது பெருமையை பாகவத ச்லோகத்தின் மூலம் தீக்ஷிதர் நிரூபித்தார். மற்றும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேலாய் முக்குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட சிவம் என்ற பெயருடைய பரப்ரம்ம ஸ்வரூபமான கைலாசவாசியான ஸ்ரீகண்டருத்ரனின் பெருமையை ப்ரஜாபதி செய்த ஸ்தோத்திரத்தில் காலகூட ஸம்ஹாரணம் பிரம்மாதி தேவர்களுக்கு அசாத்தியமானது. தங்களையே சரணாக நாங்கள் வந்துள்ளோம் என்று கூறியிருப்பதையும் ஞாபகப்படுத்தினார். அப்பொழுது தாதாசாரியார் பரிஹாஸமாக ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரைப் பார்த்து ஓ! நீலகண்ட உபாஸகரான அப்பய்ய தீக்ஷிதரே! காலகூட பக்ஷணத்தினால் சிவன் ஸகல தேவதைகளுக்கும் தலைவன் என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் நீங்களும் விஷபானம் பண்ணமுடியுமா? எனக் கேட்டார். முன்னர் ரகசியமாக தீர்த்தப் பிரஸாதத்தில் கலந்த விஷம் செயல்படவில்லை என்று அறிந்திருந்தும், பயங்கரமான விஷத்தை அரச சபையில் காட்டி இதைச் சாப்பிடமுடியுமா என்று பரிஹஸித்தார். அந்தப் பரிஹாஸ வார்த்தையினையும் மதித்து ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் இதில் என்ன சந்தேஹம்? என்று உடனே பதிலளித்து அந்த க்ஷணமே சிறிதும் தயக்கமின்றி **நமோ நீலக்ரீவாயச சிதிகண்டாய ச'** என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே அந்த விஷத்தை, அரசன் எவ்வளவோ தடுத்தும், ஒருசிறு பாலகன் கற்கண்டுக் கட்டியை விழுங்குவது போல அநாயாஸமாக உட்கொண்டு எவ்விதமான குறையுமில்லாமல் பரம ஆரோக்யத்துடன் இருந்தார்.

कुलिशं कुसुमति दहनस्तुहिनति वारां निधिः स्थलति ।
शत्रुर्मित्रति विषमप्यमृतति शिव शिवेति प्रलपतो भक्त्या ॥

குலிசம் குஸுமதி தஹனஸ்துஹிநதி வாராம் நிதி: ஸ்தலதி |
சத்ருர்மித்ரதி விஷமப்யமருததி சிவ சிவேதி ப்ரலபதோ பக்த்யா ||

சிவ சிவ என்று பக்தியுடன் கதறும்பொழுது இந்திரனின் வஜ்ராயுதமும் மலராகிறது, நெருப்பு பனிக்கட்டியாகின்றது, கடலும் நிலமாகின்றது, பகைவனும் நண்பனுகின்முன், கொடிய விஷமும் அம்ருதமாகின்றது என்ற கருத்துடைய இந்த ச்லோகம் இங்கே கவனத்திற்குரியது,

சைவசமயாசாரியரில் ஒருவரான திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்கு சமணர்கள் நஞ்சினை பாலில் கலந்து கொடுத்தனர். திருநாவுக்கரசர் இந்த நஞ்சினை உண்ட வரலாற்றை சேக்கிழார் என்ற தெய்வப்புலவர் பாடியுள்ள இரண்டு பாடல்கள் இங்கு ஒப்புநோக்குதற்குரியது.

"நஞ்சுமமுதாம் எங்கள் நாதரடி யார்க்" கென்று
வஞ்சமிகு நெஞ்சுடையார் வஞ்சனையாம் படியறிந்தே
செஞ்சடையார் சீர்விளக்குந் திறலுடையார் தீவிடத்தால்
வெஞ்சமணர் இடுவித்த பாலடிசில் மிசைந்திருந்தார்.

எங்கள் நாதனுன பரமேச்வரனின் அடியார்க்கு விஷமும் அம்ருதமாகும் என்ற உறுதியுடன் வஞ்சனை மிகுந்த சமணர்களின் தீச்செயலை நன்கறிந்தே அவர்களிட்ட இந்த விஷங்கலந்த பாற்சோற்றை உண்டு ஊனமின்றி இருந்தார் என்பது இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

பொடியார்க்குந் திருமேனிப் புனிதற்குப் புவனங்கள்
முடிவாக்குந் துயர்நீங்க முன்னைவிடம் அமுதானுல்
படியார்க்கு மறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய
அடியார்க்கு நஞ்சமுத மாவதுதான் அற்புதமோ?

திருநீறு விளங்கும் திருமேனியினையுடைய புனிதராகிய இறைவருக்கு, உலகங்களையெல்லாம் அழிக்கவல்ல துன்பம் நீங்கும்படி முன்னை விஷமானது அமுதமாகுமாகில், யாவர்க்

கும் அறிவரிய தன்மையராகிய பசுபதியாருடைய அடியார்க்கு நஞ்சு அமுதமாவதும் ஒரு அற்புதமோ?.

மேற்கூறியவைகளால் தீக்ஷிதேந்திரர் சிவனருளால் விஷபானம் செய்தது வியப்பன்று என்று புலனாகின்றது.

இச் செய்தியினை அறிந்த நகரமக்கள் உலகநன்மைக்காக அவதரித்த நீலகண்டனின் அவதாரமாகவே ஸ்ரீ தீக்ஷிதரை மதித்துப் போற்றி அதிசயமடைந்தார்கள்.

6. தனது வலது கையில் தீக்ஷிதர் அக்னியைக் காண்பித்தல்: சின்னபொம்மராஜன் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரிடம் அதிக பக்தியுடன் இருந்தது தாதாசாரியருக்குச் சிறிது கூடப் பிடிக்கவில்லை. எப்படியும் அரசனுக்கு அவர் மீது உள்ள மதிப்பைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணங் கொண்ட தாதாசாரியர் தீக்ஷிதர் மீது ஒரு குற்றம் சாட்டினார். ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் அரசனை ஆசீர்வதிக்கும் போதுஎப்பொழுதும் இடது கையினால் ஆசீர்வதிப்பார். இதையே அரசனிடம் குற்றமாகக் கூறி அப்பய்ய தீக்ஷிதர் உங்களை இடது கையினால் ஆசீர்வதிப்பது அவரது செருக்கினைக் காட்டுகிறது என்று கூறி அவனது மனதைக் கலைக்க முயன்றார். அரசனும் இதை தீக்ஷிதரிடமே கேட்டு விட்டான். மறுநாள் சபையில் இதைப் பற்றிய விசாரம் வரும் போது மற்றைய பண்டிதர்கள் அனைவரும் மௌனமாக இருந்தார்கள். தீக்ஷிதேந்திரர் உடனே எழுந்து சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட வண்ணம் உண்மையான ஒரு பிராமணனின் வலதுகையில் அக்னி இருப்பதால் அந்த பிராமணன் தனது இடதுகையினால் தான் ஆசீர்வதிக்க வேண்டும். எந்த வஸ்துவை நோக்கி அந்த பிராமணனின் கை தூக்கப்படுகிறதோ அது அவனது கையின் அக்னியால் எரிந்து விடும் என்று கூறினார். இந்தவிளக்கத்தை ஏற்க மற்றையோர் தயக்கம் காட்டினர். அத்தகைய அக்னி தீக்ஷிதரின் வலது கரத்தில் இருக்கிறதா என்றுஅறிய விரும்பினர். ஸ்ரீதீக்ஷிதர் உடனே அரசனைப்

போன்று ஒருபடம் ஒன்றை ஒரு வஸ்திரத்தில் எழுதி வரச் சொன்னார். அங்ஙனமே ஒரு வஸ்திரத்தில் அரசனின் படம் எழுதி சபைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. தீக்ஷிதர் அந்த உருவத்தினை நோக்கித் தனது வலது கரத்தினைக் காட்டினார். உடனே அந்தவஸ்திரம் எரிந்து சாம்பலாயிற்று. நெருப்பின் வேகத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. உடனே அரசன் தீக்ஷிதரை வணங்கி அக்னியை அடக்கிக் கொள்ளும்படிச் செய்தான். இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர், அரசனுக்கு தீக்ஷிதரிடம் பக்தி மிகவும் அதிகமாகியது.

இங்ஙனம் தீக்ஷிதருக்குத் தாம் இழைக்கும் ஒவ்வொரு இன்னலும் அவருக்குப் பெருமையையே உண்டாக்குவதை அறிந்த தாதாசாரியார் மனம் புழுங்கினார். பாவம், தாதாசாரியர்! இவரது லீலைகளைப் பின்னரும் கூறுவோம்.

புத்திரப்பிராப்தி

இத்தகைய மஹா மஹிமை பொருந்திய ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரர் அவர்கள் பித்ருக்களுடைய கடனைத் தீர்க்க மிகவும் ஆசைகொண்டு புத்திரப்பேற்றை விரும்பினார். சூரியபகவானைச் சிவபெருமானாகத் தியானம் செய்து வணங்கி புத்திரப்பேற்றை வேண்டினார். சூரியனுடைய அனுக்கிரஹத்தினால் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதருக்கு நீலகண்டன், உமாமஹேச்வரன். சந்திராவதம்சன் என்ற மூன்று குமாரர்களும் மரகதவல்லி, மங்களாம்பா என்ற இரண்டு பெண்களும் பிறந்தார்கள்.

சிவார்ச்சன சந்த்ரிகா

அரசன் சின்னபொம்மன் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரிடத்தில் மேலும் மேலும் அபிமானம் கொண்டான். தானே சிவபூஜை செய்ய விரும்பினான். அவனுக்காக சிவபூஜாக்ரமங்களை விரிவாகக் கூறும் சிவார்ச்சன சந்த்ரிகா என்ற நூலை இயற்றினார். அதன்படி அரசன் தன்னுடைய ஜீவகாலம் வரையில் சிவபூஜைசெய்து மிக்க மேன்மையடைந்தான்.

நான்கு வேதங்களின் ஸாரமான சிவஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு வியாக்யானமும் எழுதிப் புகழுடன் விளங்கினுன்.

சிவோத்கர்ஷ ப்ரவசன காரணம்

சிவார்ச்சன சந்த்ரிகை போன்ற அரும்பெரும் கிரந்தங்களைச் செய்து ஒவ்வொரு ஜீவனும் சிவபூஜை செய்ய வேண்டும் எனப் பிரதிஷ்டை செய்தார். ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் அத்வைத ஆசார்ய வம்சத்தில் பிறந்தவர். ஹரிஹர பேதமற்றவர். இத்தகைய தீக்ஷிதர் பெருமான் ஒருசமயம் காஞ்சிபுரத்தில் வைஷ்ணவ பண்டிதர்கள் நடத்திய **ஸங்கல்ப சூர்யோதயம்** என்னும் நாடகத்தைப் பார்க்க நேர்ந்தது. முதல் வரிசையில் அமர்ந்து கொண்டு நாடகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனந்தர் எழுதிய **ப்ரபோத சந்த்ரோதயம்** என்ற அத்வைத பரமான நாடகத்திற்கு எதிராக வேதாந்த தேசிகரால் எழுதப்பட்டது இந்த ஸங்கல்ப சூர்யோதயம் என்ற நாடகம். விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தைத் தழுவிய இந்த நாடகத்தை அந்த வைஷ்ணவர்கள் நடிக்கும் போது அதனுடைய இரண்டாவது அங்கத்தில் பின்வரும் ச்லோகம் வருகின்றது.

यतीश्वरसरस्वती सुरभिताशयानां सतां
वहामि चरणाम्बुजं प्रणतिशालिना मौलिना ।
तदन्यमतदुर्मदज्वलिततेजसां वादिनां
शिरस्सु निहितं मया पदमदक्षिणं लक्ष्यताम् ॥

யதீச்வரஸரஸ்வதீ ஸுரபிதாசயாஞம் ஸதாம்
வஹாமி சரணும்புஜம் ப்ரணதிசாலிஞ மௌலிஞ ।
ததந்யமததுர்மதஜ்வலிததேஜஸாம் வாதிஞம்
சிரஸ்ஸு நிஹிதம் மயா பதமதக்ஷிணம் லக்ஷ்யதாம் ॥

இராமானுஜருடைய மதத்தைப்பின்பற்றும் பெரியோர்களுடைய பாதங்களை எனது தலையால் வணங்குகின்றேன். மற்றைய மதங்களைப்பின்பற்றும் துர்மதஸ்தர்களின் தலையில் இடது காலை வைப்பேன் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாகும். இந்த ச்லோகத்தைக் கூறி நடிக்கும்போது நடிகர்கள் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரர் அமர்ந்திருக்கும் இடம்வரை வந்து இந்த ச்லோகத்தின் நான்காவது பாதத்தினை நடிப்பவர்கள் போல தங்களது இடது கால்களைத் தூக்கி அவரது தலைக்கு நேர் வைப்பவர் போல் நடித்தார்கள். சிறிது கூட விஷ்ணுத்வேஷம் இல்லாத தீக்ஷிதர் அந்த வைஷ்ணவர்களின் சிவத்வேஷத்தைப் பொறுக்கலாற்ருதவராய் அத்வைதத்தையும் சிவபக்தியையும் பின்பற்றுபவர்களிடம் எவ்வளவு த்வேஷம் காட்டப்படுகிறது என்பதனை நினைந்து வருந்தினர். பூர்வமீமாம்ஸை, உத்தர மீமாம்ஸை என்கிற இரண்டு மீமாம்ஸா சாஸ்திரங்களினுலும் பரமசிவத்தின் பெருமையை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டுவோம் என்பதை உறுதியாகக் கொண்டார்.

சிவார்க்கமணி தீபிகை

அக்காலத்தில் நாயகவம்சத்தைச் சேர்ந்த சில சிற்றரசர்கள், வாக்வன்மையுடையவர்களாயும், சிவநிந்தை செய்வதில் மிக்க உற்சாக முடையவர்களாயுமிருந்த வைஷ்ணவ ஆகமங்களைப் பின்பற்றுபவர்களால் ஆச்ரயிக்கப்பட்டுச் சிவபக்தர்களைப் போற்றி மதிக்காது இருந்து வந்தார்கள். அத்தகைய சிற்றசர்களின் ஆதரவுடன், சைவத்துக்கு எதிராகப் பிரசாரம் செய்த வைஷ்ணவர்களின் வார்த்தைகளால் உலகமானது குழப்பமடைந்து சிவநிந்தையானது மிகவும் கடுமையாக இருந்தது. இதனுல் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர்கள் மிக்வும் மனவருத்தமடைந்தார்கள். உலகத்தின் க்ஷேமத்துக்காகவே அவதரித்தருளிய பெருந்தகையானபடியால் அதே கவலையுடன்" இத்தகைய கலியின் கொடுமையிலிருந்து இவ்வுலகம் எப்படி அனுக்கிரஹிக்கப்படப்போகிறது" என்ற சிந்தனையுடன் ஓரிரவு நித்திரைக்குச்

சென்றார். அந்த இரவு நான்காம் யாமத்தில் தீக்ஷிதேந்திர ரது கனவில் பரமேச்வரன் சின்னபொம்ம அரசனின் உருவத்தில் காட்சியளித்தார். அங்ஙனம் காட்சியளித்து; "குழந்தாய்! ஸ்ரீகண்டபாஷ்யத்துக்கு (இது வேதவியாஸரின் பிரம்மசூத்திரத்துக்கு ஸ்ரீகண்டாசாரியார் என்ற சைவ ஆசாரியர் அருளிச் செய்த சைவபரமான விரிவுரையாகும்) பல வேத நிருபணங்களுடன் ஒரு வியாக்யானம் செய்வாயாக. அதன் மூலம் உனது விருப்பம் நிறைவேறும்" என அருளிச்செய்து மறைந்தருளினர். தீக்ஷிதேந்திரர் விழித்தெழுந்தார், என்னே! ஈசனின் கருணை என வியந்து தான் தன்யன் என்று கொண்டு சிவபெருமானே ஏவிய வண்ணம் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்திற்கு விரிவுரை இயற்ற வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் மறுநாள் அரசவைக்கு வந்தார். தீக்ஷிதேந்திரர் சபைக்குள் நுழைந்ததும் ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமேச்வரனின் தூண்டுதலால் சின்னபொம்மன் என்ற அந்த அரசன், தீக்ஷிதர் பெருமானைக் கைகூப்பி வணக்கஞ் செய்து வரவேற்று "பகவன்! ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்திற்கு அதன் ஆழ்ந்த கருத்துக்களையெல்லாம் தெளிவாகப் புலப்படுத்தத் தக்கதான ஒரு விரிவுரையினைத் தாங்கள் இயற்றியருளி அறிஞருலகுக்குப் பரமோபகாரம் செய்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். இதனைச் செவிமடுத்தார் தீக்ஷிதேந்திரர். கனவிலே அருள் செய்த பரமேச்வரன் நனவிலும் அதே சின்னபொம்மன் மூலமாகத் தன்னை இப்பணியில் ஈடுபடுத்துவதைக் கண்டு பேரானந்தங் கொண்டார். விரைவிலேயே பல வேதப்பிரமாணங்களுடனும், மீமாம்ஸா நியாயங்களை அனுஸரித்தும் ஸ்ரீகண்டபாஷ்யத்தின் அதி ஆழ்ந்த கருத்துக்களைத் தெளிவாக்கும் வியாக்கியானத்தை "**சிவார்க்கமணி தீபிகா**" என்ற பெயரில் எழுதி முடித்தார். பண்டிதர்கள் நிரம்பிய அரசசபையில் அவர்கள் எழுப்பிய அத்தனை ஆக்ஷேபங்களுக்கும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் பதிலளித்து அந்த நூலை தீக்ஷிதேந்திரர் அரங்கேற்றம் செய்து சூரியன் போல தேஜஸ்ஸுடன் பிரகாசித்தார். இந்த நிலையில் சின்னபொம்மராஜன் புளகாங்கிதம்

அடைந்து சொல்லொணு மகிழ்ச்சியுடன் அத்தனை பண்டிதர்களின் முன்பாக தீக்ஷிதர் பெருமானைப் பொன் மேடையில் அமர்த்தி தங்கநாணயங்களால் ஸ்நானம் செய் வித்தான். இதுவே கனகாபிஷேகம் என்று சொல்லப்படும்.

''**சிவார்க்கமணி தீபிகா**'' என்ற இந்த அரிய நூலின் ஆரம்பத்திலேயே ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் அவர்கள், சிறந்த தான இந்த ஸ்ரீகண்டபாஷ்யத்துக்கு விரிவுரை எழுதும்படி கனவு, நனவு, என்ற இருநிலைகளிலும் ஒரேவிதமாக சின்ன பொம்மராஜனின் உருவத்தைத் தரித்துத் தன்னை அருள் செய்ததைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

சின்னபொம்மராஜன் தீக்ஷிதர் பெருமானுக்குச் செய்த கனகாபிஷேக வைபவத்தைக் கொண்டாடும் வகையில் அவரதுமருமானும், சிறந்த வித்வானுமான **சமரபுங்கவ தீக்ஷிதர்** என்பவர் எழுதிய சுலோகமொன்றில், சின்னபொம்ம ராஜன்இந்த கனகாபிஷேகம் செய்த சமயத்தில் அவரைச் சுற்றிலும்வந்து விழுந்த தங்க நாணயங்களைப் பார்க்கும் பொழுது, ஸகல வித்தைகளையும் விரும்பினவர்கட்கு அளிக்கும் சக்தியுள்ள அப்பய்ய தீக்ஷிதமணியாகிற கற்பக விருக்ஷத்துக்குச் சுற்றிலும் தங்கத்தால் பாத்தி கட்டியது போன்றிருந்தது எனக் கூறியுள்ளார். இதன் மூலம் அந்த கனகாபிஷேகத்தின் பெருமையை அறியலாம்.

ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் அரசன் தனக்குச் செய்த கனகாபி ஷேகத் திரவியத்தைக் கொண்டு தமது சொந்த ஊராகிய அடையப்பலத்தில் காலகண்டேசுவரர் ஆலயத்தை நிர் மாணித்து, அதில் விநாயகர், சுப்பிரமணியர், உமாதேவியார் முதலிய பரிவாரங்களோடு கூடிய சிவபெருமானை எழுந் தருளச் செய்து முறைப்படி ஆராதித்து வந்தார்.

சிவார்க்கமணி தீபிகை என்ற தீக்ஷிதேந்திரரின் அதியற் புதமான கிரந்தத்தை நாடெங்கிலும் பிரசாரம் செய்ய சின்னபொம்ம அரசன் வேண்டிய அனைத்து உதவிகளையும் செய்தான். தீக்ஷிதேந்திரர் ஐநூறு வித்துவான்களுக்குத்

தாமே இந்த அரிய நூலைப் போதித்து அவர்கள் மூலம் நாடெங்கிலும் சைவ விசிஷ்டாத்வைதத்தை பரப்பினர். அறிஞருலகம் இந்த அரிய நூலைப்போற்றிப் புகழ்ந்தது. அப்போது சைவத்தை நசுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட வைஷ்ணவத்திற்கு இது ஒரு பலமான எதிர்பிரசாரமாக ஏற்பட்டது. சைவமும், ஸ்மார்த்தமும் இதனுலேயே காப்பாற்றப் பட்டது என்று சொன்னுல் மிகையாகாது. 'தாதா சாரியாரும் அவரைப் பின்பற்றுபவர்களும் இதனுல்மிகவும் கோபம் அடைந்தார்கள் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

அடையப்பலம் கல்வெட்டு எண் 395

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் நிர்மாணம் செய்த அடையப்பலம் காலகண்டேசுவரர் ஆலயத்தின் கல்வெட்டுகளில் கிரந்தாக்ஷரங்களும், தமிழ் எழுத்துக்களும் கலந்து பொறிக்கப்பட்டுள்ளவற்றின் கருத்தைக் கீழே காணலாம்.

மஹாவித்துவானும், வாஜபேயம், ஸர்வதோமுகம் முதலிய உத்தம ஹோமங்களைச் செய்தவரும், ஸ்ரீ ரங்கராஜாத்வரியின் உத்தம புத்திரனுமான அப்பய்ய தீக்ஷிதர் பிரகாசிக்கின்முர். மேலும் சின்னபொம்ம நாயக்கரின் காலத்தில் அமைச்சர் பதவியிலிருந்து மகிழ்வித்து மிக்கசிறப்பு வாய்ந்த ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யம் முதலான நூல்களை இயற்றிய ஸ்ரீ ரங்கராஜாத்வரியின் உத்தமபுத்திரரான அப்பய்யர் என்ற விநாயகசுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் தமது வாசஸ்தலமாகிய அடையப்பலத்தில் ஸ்ரீகாலகண்டேசுவரரை கைலாஸத்தில் பரமசிவன் விளங்குவதுபோலப் பிரதிஷ்டை செய்தார்.

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ சகாப்தம் 1504க்கு மேல் செல்லா நின்ற **சித்ர**பாநு வருஷம் **ஸ்வாமி காலகண்டேச்வர** ருட கோவிலிலே ஸ்ரீகண்ட **பாஷ்யம்** ஐஞ்ஞூறு **வித்வாம்ஸ** ருக்கு படிப்பிக்க அதுக்கு **சிவார்க்கமணிதீபிகைவ்யாக்யான**மும் பண்ணி வேலூர் **சின்னபொம்ம** நாயக்கர் கய்யிலே **கனகாபிஷேக**மும் புண்ணி விச்சுக் கொண்டு அதுக்குப்பின் வேலூரிலே... **சிவார்க்கமணிதீபிகையும்** ஐஞ்ஞூறு **வித்வாம்ஸ**ருக்கு

படிப்பிக்க சின்னபொம்ம நாயக்கர் கய்யிலே ஸ்வர்ணங்களும் அக்ரஹாரங்களும் படைப்பிச்சு ப்ருதிவீராஜ்யம் பண்ணிவிச்சு ந்யாயரக்ஷாமணி கல்பதருபரிமள முதலான னூறு ப்ரபந்தம் பண்ணின அப்பய்ய தீக்ஷித ருட க்ருதி இந்த சிவாலயம் சுபமஸ்து.

அப்பதீக்ஷிதர் ஸதா சேவை
அருணகிரி தீக்ஷிதர் ஸதா சேவை
விச்வஜிதப்பை தீக்ஷிதர் ஸதாசேவை
உமாமஹேச்வர தீக்ஷிதர் ஸதா ஸேவை
யக்ஞேச்வர தீக்ஷிதர் ஸதா சேவை
மருதாலம் லக்ஷன் ஸதா சேவை

(கல்வெட்டில் கிரந்தாக்ஷரங்களில் உள்ள பகுதிகள் இங்கு தடித்த எழுத்துக்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன).

இந்த சிலாசாஸனத்தில் முதலில் கையெழுத்திட்டுள்ள வர் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர்களேயாவர். அதையடுத்துக் கையெழுத்திட்டுள்ளவர்கள் அவரது குமாரர்களாக இருக்கக் கூடும். கடைசியில் கையொப்பமிட்டுள்ள மருதாலம் லக்ஷண் என்பவர் இந்த கல்வெட்டைப் பொறித்தவராக இருக்கக் கூடும்.

மேலும், சிவாத்வைதப் பொருளைப் பிரகாசப்படுத்திய வரும், கருணைக்கடலுமான ஸ்ரீமத் தீஷிதேந்திரர்கள் அனேக கிரந்தங்களைத் தமது மாணாக்கர்களுக்குக் கற்பித்துக் கொண்டு தமது ஜன்மஸ்தலமாகிய அடையப்பலத்தில் வசித்து வந்தார் என்ற கருத்துடைய சுலோகத்தையும் அடையப்பலம் ஸ்ரீ காலகண்டேசுவரர் ஆலயத்தில் காணலாம்.

இங்ஙனம் சிவார்க்கமணி தீபிகை என்ற ஸ்ரீகண்ட பாஷ்ய விரிவுரையின் மூலம் சிவபரத்துவத்தை நிலைநாட்டிய தால் தீக்ஷிதேந்திரது பெருமை நாடெங்கிலும் பரவியது அது மட்டுமா, தீக்ஷிதருடைய சைவ ஸ்தாபனத்துக்கு உதவிகள் அனைத்தும் செய்த சின்னபொம்மராஜனின் புகழும் ஓங்கியது.

பலதேசத்து அரசர்கள் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதருடைய பாதார விந்தங்களைச் சேவித்து தங்களைப் புனிதர்களாக்கிக் கொள்ள ஒரு சமயத்தினை எதிர் நோக்கியிருக்கும் போது தினந்தோறும் அந்த பிரபுவான தீக்ஷிதரின் வாய் முகமாகவே சிவபெருமானின் முழு முதல் தன்மைகளடங்கிய சூக்திகளைக் கேட்கும் பாக்கியம்பெற்ற சின்ன பொம்மனின் பெருமையை நாம் கணக்கிட்டுக் கூற இயலுமோ? என்ற கருத்தமைந்த தீக்ஷிதரது ஸமகாலத்து வித்துவான் ஒருவரது கூற்றிலிருந்து சின்னபொம்மனின் பெருமையை ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

தீக்ஷிதேந்திரரின் முக்கிய கருத்து

வேதங்கள், உபநிடதங்கள், புராணங்கள், மற்றும் மஹாபாரதாதி கிரந்தங்களில் எல்லாம் அத்வைதம் தான் இருக்கிறது என்று பிரம்மஸூத்ர வியாக்யானம் செய்யும் பொழுது ஆசார்ய ரத்தினமான ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதர்கள் உபதேசித்திருந்த போதிலும், சிவபெருமானுடைய அனுக் கிரஹத்தினுல் தான் அத்வைத வாஸனையானது மக்களுக்கு உண்டாகும் என்று ஆதிசங்கரர் கூறியதையே அதிகமாக உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டினுர். பிறைச்சந்திரனைத் தலையில் சூடிய பரமசிவனருளில்லாமல் அத்வைதத் தன்மை மக்களுக்குச் சிறிதேனும் ஏற்படாது என்பது உறுதி. அத்தகைய திருவருள் சச்சிதானந்த ஸ்வரூபியான சக்தி யுடன் கூடிய சிவபெருமானை அநவரதமும் ஹ்ருதய கமலத்தில் தியானிப்பவர்களுக்குத் தானே வந்து விடும். இத்தகைய கருத்துக்களையெல்லாம் சிவபெருமானின் மஹிமையை எடுத்துக் காட்டும் சிவார்க்கமணி தீபிகையின் மூலம் உலகிற்கு உபதேசித்தருளினுர்.

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரர் பரம சாம்பவராக இருந்தும், விஷ்ணுவின் பேரிலோ, வைஷ்ணவ மதத்திலோ எவ்விதமான த்வேஷமும் கொண்டவரல்ல என்பது அவருடைய வரதராஜஸ்தவம் என்னும் நூலைப் படித்தாலே

நன்கு தெரியும். வேதாகம நூல்களில் கூறப்படும் உத்தம பரம் பொருளாய் விளங்குவது சிவபெருமானே அல்லது விஷ்ணுவோ அதில் நமக்கு வாதமில்லை. ஆனால் பரமசிவனை ஏசிப்பேசும் சில துர்மதியாளர்களின் அவச்சொற்களை மறுத்துப் பேசவே நான் பிரயாசைப் படுகின்றேனே தவிர விஷ்ணுவிடம் ஒரு போதும் த்வேஷம் இல்லை என்ற கருத்து உடைய கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள தீக்ஷிதருடைய ச்லோகம் அவரது நிர்மலமான ஹ்ருதயத்திற்குச் சான்று பகருகிறது.

विष्णुर्वा शङ्करो वा श्रुतिशिखरगिरामस्तु तात्पर्य भूमिः
नास्माकं तत्र वादः प्रसरति किमपि स्पष्टमद्वैतभाजाम् ।
किं त्वीशद्वेषगाढानल कलितहृदां दुर्मतीनां दुरुक्तीः
भङ्क्तु यत्नो ममायं नहि भवतु विष्णु विद्वेषशङ्का ॥

விஷ்ணுர்வா சங்கரோ வா ச்ருதிசிகரகிராமஸ்து தாத்பர்ய பூமி:
நாஸ்மாகம் தத்ர வாத: ப்ரஸரதி கிமபி ஸ்பஷ்ட-மத்வைத பாஜாம் |
கிம் த்வீசத்வேஷகாடாநல கலிதஹ்ருதாம் துர்மதீநாம் துருக்தீ:
பங்க்தும் யத்னோ மமாயம் நஹிபவது விஷ்ணு வித்வேஷ சங்கா ||

நரசிம்மாச்ரம ஸ்வாமிகள்

நர்மதா தீரத்தில் நரசிம்மாச்ரம ஸ்வாமிகள் என்ற ஒரு பெரியவர் வஸித்து வந்தார். அவர் **பேத திக்கார அத்வைத தீபிகா, தத்வ விவேகம்** முதலான க்ரந்தங்களைச் செய்தவர். இவர் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் ஸகுணப்ரம்மோபாஸனத்திற்காக எழுதிய சிவார்க்கமணி தீபிகை என்ற கிரந்தத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, தீக்ஷிதேந்திரரைக் காண நர்மதா தீரத்தைவிட்டு சிதம்பரம் நோக்கி வரும்

வழியில் ஒரு கிராமத்தில் தங்கினுர். அந்த கிராமத்தில் பிக்ஷை முதலியன அளித்து அவரை யாரும் பூஜிக்காமல் இருப்பதைக் கண்டு அந்த கிராமத்தை பஸ்மமாகச் செய்து விட்டுச் சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தார். அதே சமயம் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் சிதம்பரம் நடராஜ தரிசனத்திற்காக வந்திருந்தார். நரஸிம்மாச்ரம ஸ்வாமிகளின் வருகையை அறிந்து ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவரை எதிர்கொண்டழைத்து அவருக்கு விசேஷமான பூஜைகளைச் செய்து அவர் முன் கை கூப்பி நின்ருர். பிறகு நரசிம்மாச்ரம ஸ்வாமிகளுக்கும், ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்களுக்கும் சாஸ்திர சம்பந்தமான தத்வ விசாரம் நடந்தது. தீக்ஷிதேந்திரரின் அபாரமான வித்வத் தைக் கண்டு ஸ்வாமிகள் மிக்க வியப்படைந்தார்.

பின்னர் தீக்ஷிதேந்திரர் நரசிம்மாச்ரம ஸ்வாமிகளின் விருப்பப்படி **கல்பதரு** என்ற அத்வைத பாஷ்யத்திற்குப் **பரிமளம்** என்ற ஒரு வ்யாக்யானத்தைச் செய்தருளினுர்கள். மேலும் **நியாயரக்ஷாமணி** போன்ற அத்வைத வேதாந்த நூல்களையும் செய்தார்கள். இந்தச் செய்திகளையும் மேலே கொடுத்துள்ள அடையப்பலம் ஆலயக் கல்வெட்டில் காணலாம்.

தீக்ஷிதேந்திரரின் தீர்த்தயாத்திரை

தீக்ஷிதேந்திரர் ஒரு சமயம் தீர்த்தயாத்திரை செய்ய மனங்கொண்டவராய் **க்ஷீரதரங்கிணி** எனப் பெயர் பெற்ற பாலாறு என்ற நதியின் கரையிலுள்ள வேலூர் நகரத்தி னின்றும் தனது தீர்த்தயாத்திரையை ஆரம்பித்தார். க்ஷீர நதியில் ஸ்நானம் செய்து **நந்திசைலம்** முதலான மலைகளையடைந்தும் பின்னர் **பிநாகினி** எனப் பெயர்பெற்ற தென்பெண்ணையாற்றில் ஸ்நானம் செய்து ஆங்காங்கு புண்ய தலங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு **புண்டரீகபுரம், தில்லை** என்பன போன்ற பெயர்களால் வழங்கப்படும் **சிதம்பரம்** என்ற திவ்ய க்ஷேத்திரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

சிவபெருமான் ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்யும் அற்புதத் தலம் அன்ருே இது?

சிவகங்கை என்ற புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸங்கல்பம் செய்து விதிப்படி ஸ்நானம் செய்தார். பஞ்சாக்ஷராதி ஜபங்களையெல்லாம் செய்து முடித்துக்கொண்டு நடராஜப் பெருமானின் தரிசனத்துக்கு வந்தார். அங்கே சித் ஸபையில் இடது காலைத் தூக்கியும், வலது காலைக் கீழே நிறுத்தியும், இடது கையினுல் இடது காலில் தாளம் போட்டுக் கொண்டும், டமருகாதி வாத்யங்கள் கோஷிக்க அதற்கு அநுகூலமாய் தூக்கிய திருவடியுடன் நர்த்தனம் புரியும் நடராஜ மூர்த்தியைக் கண்டு உள்ளமுருகி ஸ்தோத் திரங்கள் செய்தார்.

சிதம்பர தரிசனம் செய்து முடித்துக்கொண்டு சோழ தேசத்தில் காவேரீ தீரத்திலுள்ள ஸ்தலங்களையெல்லாம் தரிசிக்க எண்ணங் கொண்டார். காவேரி நதியினுல் வளம் செய்யப்படுவதும் எண்ணற்ற சிவாலயங்களால் நிறைந் திருப்பதும் புண்யசாலிகளான சிவபக்தர்களால் பிரகாசிப் பதுமான அந்த சோழநாட்டில் காசிக்குச் சமமாகக் கருதப் படுகின்ற திருச்சாய்க்காடு என்ற சாயாவனம், மாயூரம், மத்யார்ஜுனம் என்ற திருவிடைமருதூர், பஞ்சநதம் என்கிற திருவையாறு, ஸ்ரீவாஞ்சியம், சுவேதாரண்யம் என்கிற திருவெண்காடு முதலிய க்ஷேத்திரங்களில் எழுந் தருளியுள்ள சிவபெருமானைத் தரிசித்துக்கொண்டு, மற்றும் திருமறைக்காடு என்கிற வேதாரண்ய க்ஷேத்திரத்தையும் தரிசித்துக்கொண்டு இராமேசுவரம் அடைந்தார். அங்கு விதிப்படி ஸமுத்ரஸ்நானம் செய்துகொண்டு பர்வதவர்த்தனி சமேத ஸ்ரீராமநாதேச்வரப் பெருமானைத் தரிசித்துப் பேரானந்தம் கொண்டார்.

பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வழியில் பல திருத்தலங் களைத் தரிசித்துக்கொண்டே பாண்டியதேசம் சென்றடைந் தார். அங்கு மதுரையில் ஸ்ரீ மீனுக்ஷிசுந்தரேசுவரரைத்

தரிசித்து இவ்வுலகை மறந்து பலவிதமான ஸ்தோத்ரங்கள் செய்து மகிழ்ந்தார். அங்கு திருமலே நாயக்கர் ராஜபரிபாலனம் செய்யும்பொழுது வைஷ்ணவர்களால் ஆக்ரமிக்கப் பட்ட அந்த மன்னனின் மனத்தை சிவபக்தியில் ஈடுபடச் செய்தார். அங்கு ஒரு புண்ணிய தீர்த்தத்தில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட ஒரு விக்ரஹத்தை வைஷ்ணவர்கள் விஷ்வக்ஸேனர் என்றும் சைவர்கள் விக்நேச்வரர் என்றும் அந்த விக்ரஹத்துக்கு உரிமை கொண்டாடினுர்கள். இந்த விவாதத்தைத் தீர்த்துவைக்க அரசனுல் வேண்டப்பட்ட ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் பலவிதமான பிரமாணங்களுடன் அந்த விக்ரஹத்தை மஹாகணபதி என்றே உறுதிசெய்து கால்மாறியாடிய வெள்ளியம்பலவாணரையும் பூஜித்து மோதகப்பிரியரான அந்த மஹாகணபதியைத் தெற்கு முகமாகப் பிரதிஷ்டை செய்தார்.

பிறகு முறையாகப் பல புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்செய்துகொண்டும், பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டும், சுகந்தகுந்தலாம்பா சமேத ஸ்ரீமாத்ருபூதேச்வர ஸ்வாமி எழுந்தருளியுள்ள உத்துங்காசலம் என்ற திருச்சிராப்பள்ளி வந்துசேர்ந்தார். அங்கு இறைவனையும், இறைவியையும் ஸேவித்து, உச்சிப்பிள்ளையாரையும் வணங்கி திருவானைக்கா வந்து சேர்ந்தார். அங்கு காவேரி நதியின் கரையில் எழுந்தருளியுள்ள அப்புலிங்கமான, சிலந்தியும் யானையும் பூசித்த, ஜம்புநாதேச்வரரை அகிலாண்டேச்வரியுடன் வணங்கி ஆனந்த பரவசரானுர்.

அங்கிருந்து மிக அருகிலுள்ள ஸ்ரீரங்கம் சென்று அங்கு சந்திரபுஷ்கரணியில் ஸ்நானம் செய்தார். அங்கிருந்த வைஷ்ணவர்கள் தீக்ஷிதரின் வருகையை விரும்பாததால் வெளியிலே நின்றுகொண்டே நமது தீக்ஷிதேந்திரர் ஸ்ரீரங்கநாதரை சிவபெருமானுகத் தியானித்தார். உடனே கோயில் உள்ளிருக்கும் ஸ்ரீ ரங்கநாதர் சிவபெருமானுகமாறச் சில குறிகளைக் காண்பித்ததால் கோயில் பூசாரிகள் தமது செய்

கைக்கு வருந்தி தீக்ஷிதேந்திரரை கோவிலுக்குள் வருமாறு அழைத்தார்கள். அங்கு சங்கு சக்கரமேந்தி ஆதிசேஷன் மீது பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதரைக் கண்குளிரச் சேவித்து ஆனந்தமடைந்தார்.

தீக்ஷிதேந்திரரின் ஸ்ரீரங்க விஜயத்தைப் பற்றி மஹா மஹோபாத்யாய மன்னார்குடி ராஜு சாஸ்திரிகளால் ஒரு செய்தி கூறப்படுகிறது. அதாவது சைவ சாஸ்திர பிரதிஷ்டா பனாசாரியரான ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரர் வருவதை அத்ததலத்தில் அக்காலத்திலிருந்த வைஷ்ணவர்கள் விரும்பவில்லை. அவர்களுடைய விரோதமான மனப்பான்மையை அறிந்த தீக்ஷிதேந்திரர் தன்னை யாரும் அறியாத வகையில் ஜனக்கூட்டத்தின் மத்தியில் கலந்து கொண்டு ஸ்ரீரங்கநாதரைத் தரிசித்தார். அருகிலிருந்த ஊரில் சில தினங்கள் தங்கினர். இதற்குள்ளாக தீக்ஷிதர் எப்படியோ கோயிலுக்குள் வந்து விட்டுச் சென்றதை அறிந்த வைஷ்ணவர்கள் மீண்டும் அவர் ஸ்ரீரங்கம் கோயிலுக்குள் காலெடுத்து வைத்தால் அவரைக் கல்லால் அடித்து அவமானம் செய்ய வேண்டும் எனச் சதியாலோசனை செய்து தீர்மானித்திருந்தார்கள். இச்செய்தியை தீக்ஷிதர் கேள்விப்பட்டார். கீழ்க் கண்ட சுலோகத்தினல் ஸ்ரீ ரங்கநாதரைத் துதித்தார்.

शेषे नित्यं नाथ मे चित्तरङ्गे शेषे तल्पे शेवधे सद्गुणानाम् ।
अत्राऽसेवामादधानस्त्वदीयामत्रासेन स्वात्मना निर्वृतोऽस्मि ॥

சேஷே நித்யம் நாத மே சித்தரங்கே சேஷே தல்பே
சேவதே ஸத்குணனாம் |
அத்ரா஽ஸேவாமாததானஸ்த்வதீயாமத்ராஸேன
ஸ்வாத்மனா நிர்வ்ருதோஸ்மி ||

இந்த சுலோகத்தில் தீக்ஷிதேந்திரர் கூறுவதாவது:— ஹே! சேஷஸாயீ! உலகத்திலுள்ள ஸகல நன்மைகளுக்கும் இருப்பிடமாக நீ இருக்கின்றாய். என்னுடைய ஹ்ருதய

மான அரங்கத்தில் நித்யம் வசித்து வருகின்றாய். அந்த இடத்தில் எவ்வித அச்சமும் இல்லாது நான் உன்னைத் தரிசிக்க முடியும். அம்மாதிரியான தரிசனத்தினால் எனது ஆத்மா ஆனந்தத்தையும் அமைதியையும் அடைகின்றது.

இந்த சுலோகத்தினால் ஸ்ரீரங்கநாதரைத் தனது ஹ்ருதய அரங்கத்தில் தீக்ஷிதேந்திரர் ஸ்தாபித்து வழி பட்டு, அதனாலேயே திருப்தி அடைந்து அங்கிருந்து திரும் பினார். இந்த சுலோகம் மன்னார்குடி மஹாமஹோ பாத்யாய ராஜு சாஸ்திரிகள் அவர்களின் தீக்ஷித வம்சா பரணம் என்ற நூலில் உள்ளது என்றும், வேறு எங்கும் பிரசுரிக்கப்படவில்லை என்றும் டாக்டர் N. ராமேசம் அவர் கள் தனதுஆங்கில நூலில் கூறியுள்ளார். (Dr. N. Ramesam's 'SRI APPAYYA DIKSHITA', Page No. 63)

ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரின் தீர்த்த யாத்திரை இத்துடன் முடிந்துவிடுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆயினும் ஒரு வரலாற்று நூலில் அவர் திருப்பதிக்குச் சென்றதாக வும், அங்கு சைவஸ்தாபனாசாரியாரான அவரை உள்ளே விட வைணவப் பூஜாரிகள் மறுத்ததாகவும், மறுநாள் காலை யில் திருவேங்கடமுடையான் சிவபெருமானின் வடிவத்தில் தோன்றியதாகவும், கோவில் அதிகாரிகள் தமது நடத் தைக்கு வருந்தி ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரிடம் மன்னிப்பு கேட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர்கள் சென்னையை அடுத்த திருவான்மியூர் வந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. அப்பொழுது வேதச்ரேணி என்று சொல்லப்பட்ட ஒரு புண்ணிய ஸ்தலம் இருந்ததாகவும், அங்கிருந்த கோவிலில் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதர் ஸ்ரீசக்ர ப்ரதிஷ்டை செய்ததாகவும் சொல்லப் படுகிறது. அப்பய்ய தீக்ஷிதருடையது என்ற சொல்லப் படுகிற ஒரு விக்கிரஹமும் அங்கு காணப்படுகிறது. மற்றும் அந்தக் கோவிலில் உள்ள சண்டேச்வர சந்நிதியில் உள்ள இரண்டு சிலைகளில் ஒன்று ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரருடையது

என்றும் கருதப்படுகிறது. அந்த வேதச்ரேணி என்ற இடம் தான் தற்பொழுது சென்னையை அடுத்த வேளச்சேரி என்று வழங்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரர், காசி க்ஷேத்திரத்தில் வசித்துவந்த சில பண்டிதோத்தமர்களின் அழைப்புக்கு இணங்க, காசி க்ஷேத்திரம் சென்று அங்கும் தனது வித்தையின் திறமையைக் காண்பித்து மிகவும் பாராட்டப் பட்டார். ஆயினும், அவர் காசிக்ஷேத்ரம் செல்லவில்லை என்றும் சில ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர்.

தேவரஹஸியத்தின் விளக்கம்

ஒரு சமயம் தீக்ஷிதேந்திரர் தஞ்சை ஸ்ரீ ப்ருஹதீச்வரர் ஆலயத்தின் பிரம்மோத்சவ சமயத்தில் தஞ்சாவூர் மஹா ராஜா நரசிம்ம வர்மா என்பவரால் அழைக்கப்பட்டுத் தஞ்சை சென்றார். அப்பொழுது தாதாசாரியார் உள்பட பல வித்துவான்கள் அங்கு வந்திருந்தனர். உத்சவம் முடிந்தவுடன் எல்லாப்புலவர்களுக்கும் தக்க சன்மானங்களை அளித்துத் தங்கள் இருப்பிடம் செல்லுமாறு அனுப்பிவைத் தான். ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்களையும், தாதாசாரியார் அவர் களையும் சில நாட்கள் தன்னிடம் இருக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டான்; இந்த இரண்டு வித்துவான்களுடன் அரசன் பல க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்து வரும்போது ஓரிடத்தில் ஒரு கோவிலில் தரிசிக்கும் போது, ஹரிஹரபுத்திரரான சாஸ்தா அங்கு முகவாய்க்கட்டையின் மீது தனது வலதுகை ஆள் காட்டிவிரலை வைத்துக்கொண்டு இருப்பதைக் கண்டான். இந்தக் கோலத்தில் அந்த சாஸ்தா ஆழ்ந்த யோசனையில் இருப்பதைக் காண்பித்தது. இதனைக்கண்டு பக்திபரவச மடைந்த அரசன் அங்குள்ள கிராமத்து மக்களைப் பார்த்து இவ்வாறு இந்த விக்ரஹம் முகவாய்க்கட்டையில் கையை வைத்துக் கொண்டிருப்பதன் மர்மம் என்ன?' என்று கேட்டான். அந்த கிராமவாஸிகளில் வயது முதிர்ந்த

ஒருவர்; "அரசே! பரம்பரையாக எங்கள் மூதாதையர் கூறு கின்ற ஒரு விஷயத்தைக் கூறுகின்றேன். அஃது என்ன வென்றால் யாரோ ஒரு மஹாபுருஷன் இங்கு வருவார். அவர் இந்த சாஸ்தாவானவர் இம்மாதிரி இருப்பதின் கருத்தை விளக்குவார். அக்கருத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து சாஸ்தாவானவர் முகவாய்க்கட்டையினின்றும் தனது விரலை எடுப்பார். இந்த சாஸ்தா எங்கள் குலதெய்வம். எந்தமஹா புருஷன் வரப்போகின்றாரோ? என்று காத்துக் கொண்டி ருக்கின்றோம்" என்று பதிலளித்தார். இதனைக்கேட்ட அரசன் உடனே அருகில் இருந்த தாதாசாரியாரை நோக்கி இந்த பகவானின் அபிப்பிராயத்தை நீங்கள் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டான். உடனே தாதா சாரியார்

विष्णोः सुतोऽहं विधिना समोऽहं धन्यस्ततोहं सुरसेवितोऽहम् ।
तथापि भूतेशसुतोऽहमेतैः भूतैर्वृतश्चिन्तयतीह शास्ता ॥

விஷ்ணோ: ஸுதோ(அ)ஹம் விதிநா ஸமோ(அ)ஹம்
தன்யஸ்ததோஹம் ஸுரஸேவிதோ(அ)ஹம் |
ததாபி பூதேசஸுதோ(அ)ஹமேதை: பூதைர்வ்ருதச்-
சிந்தயதீஹ சாஸ்தா ||

(இதன் பொருள்): நான் விஷ்ணுவுக்கு மோஹினி ரூப மாய் இருந்த பொழுது பிறந்தவன்; விஷ்ணுவின் புதல்வன். பிரம்மாவுக்குச் சமமானவன். எனவே நான் மிகச் சிறந் தவன். தேவர்கள் என்னைப் போற்றி வாழ்த்துகின்றார்கள். ஆனாலும் சுடுகாட்டில் வாழும் பூத கணங்கள் சூழ்ந்த பரம சிவனின் பிள்ளை என்றும் பூத கணங்களால் சூழப்பட்டவன் என்றும் சொல்லுகிறார்கள் என்ற இந்த வருத்தத்துடன் சாஸ்தா இருக்கிறார். இவ்வாறு தாதாசாரியார் விளக்கம் கூறினார். இது சாஸ்தாவின் அபிப்ராயம் அல்லவாதலாலும், சிவபெருமானை இகழ்ச்சியாய் எண்ணிய தவறுதலாலும்,

சாஸ்தாவின் கைவிரல் மாறவில்லை. இங்ஙனம் தாதாசாரி யாரின் விளக்கம் பயனற்றுப் போனதால், அரசன் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் அவர்களை நோக்கி, தாங்கள் தயவு செய்து இந்த ஹரிஹரபுத்திரரின் உண்மையான அப்பிராயத்தை விளக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டான். அரசனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர்கள் கூறியதாவது:

अम्बेति गौरीं अहमाह्वयामि पत्न्यः पितुर्मातर एव सर्वाः ।
कथन्नु लक्ष्मीमिति चिन्तयन्तं शास्तारमीडे सकलार्थसिद्ध्यै ॥

அம்பேதி கௌரீம் அஹமாஹ்வயாமி பத்ந்ய : பிதுர்மாதர ஏவ ஸர்வா: |
கதந்நு லக்ஷ்மீமிதி சிந்தயந்தம்சாஸ்தாரமீடே ஸகலார்த்த ஸித்யை ||

"நான் மோஹினி அவதாரம் செய்த விஷ்ணுவுக்கு பரமசிவனுடைய குமாரனுவேன். ஆகையால் கைலாஸம் சென்று தந்தையை தரிசிக்கும் பொழுது பார்வதி தேவியைக் கண்டு அம்மா என்று அழைப்பேன். தந்தை யாரின் மனைவிகள் அனைவரும் குழந்தைக்குத் தாய் முறை அல்லவா? ஆனல் நான் வைகுண்டம் சென்றுல் அங்கு என் தாயான மஹாவிஷ்ணுவின் மனைவியான மஹாலக்ஷ்மியை (தாயாரின் மனைவியை) என்ன முறை சொல்லி அழைப்பது? என்று புரியவில்லை. ஆகையால் தன் யோசனையைக் குறிக்கும் பாவனையில் முகவாய்க் கட்டையில் விரல் வைத்து நிற்கும் சாஸ்தாவை எனது ஸகல எண்ணங்களும் ஸித்திக்கும்படியாக வணங்குகின்றேன்" என்பது மேல் கண்ட சுலோகத்தினுல் பெறும் பொருளாகும் இம்மாதிரி தீக்ஷிதேந்திரர் கூறியதும், சாஸ்தா தனது வலக்கரத்தின் விரலை முகவாய்க்கட்டையினின்றும் விலக்கினுர். ஏனென்றுல் தீக்ஷிதர் அவர்களின் வினயமும், தெய்வ நம்பிக்கையும் ஸ்ரீ சாஸ்தாவினிடம் உள்ள பக்தியும் பிம்பத்தின்

உண்மையான கருத்தை கூறும்படிச் செய்தது. தாதா சாரியார் சிவபெருமானை இகழ்ச்சியாகக் கூறியது போல, தீக்ஷிதேந்திரர் இங்கு விஷ்ணுவை இகழ்ச்சியாகக் கூறாமல் ஸ்ரீசாஸ்தாவின் கருத்தை கூறியதோடு, அந்த சாஸ்தாவை வணங்குகின்றேன் என்று கூறியது அவர்களது பக்தியையும் காண்பிக்கின்றது. சாஸ்தாவிக்ரஹம் கைவிரல் எடுத்த ஆச்சரியத்தையும், ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதர் அவர்களது ஸத்தியவாக்கினையும் அரசனும், மற்றையோரும் கண்டு ஆனந்தம் அடைந்தார்கள். அரசன் தீக்ஷிதேந்திரருக்கு அளவற்ற ஸன்மானங்களைச் செய்தான். தாதாசாரியாரையும் தக்க மரியாதையுடன் வேலூருக்கு அனுப்பி விட்டான் தீக்ஷிதேந்திரரும் சில தினங்கள் தஞ்சையில் இருந்து விட்டு, பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு வேலூர் நகரம் வந்து சேர்ந்தார். அந்த மஹானை சின்னபொம்ம அரசன் முறைப்படி வரவேற்று உபசரித்தான்.

உண்மை உருவத்துடன் சிஷ்யோபதேசம் செய்தல்.

காலைக்கதிரவன்போல் பிரகாசத்துடன் விளங்கிய ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதர் அவர்கள் பிரதிதினமும் பதஞ்சலி முனிவரின் கொள்கைப்படி சித்த விருத்தியை அடக்கி, மனதை ஒரு நிலைக்குக்கொண்டுவருதலாகிய யோகமார்க்கத்தில் ஈடுபட்டுத் தியானம் செய்ய மக்கள் சஞ்சாரமற்றதான ஒரு தனி இடத்தில் யோகமண்டபம் ஒன்று அமைத்துக்கொண்டு உலக விஷயங்களை அறவே மறந்து சிவபெருமானைத் தியானம் செய்துகொண்டு காலங்கழித்துக்கொண்டு வந்தார். இவ்வாறு யோகநிலையில் இருந்துவரும் தீக்ஷிதர் அவர்களின் ஸ்வரூபத்தைத் தரிசிக்க ஆவலுற்றவர்களாய் மனைவி, மக்கள், சிஷ்யர்கள் யாவரும் ஒரு சமயம் வேண்ட இவர்களுடைய பிரார்த்தனைக்கு இணங்காமல் மௌனம் சாதித்தார். அவர்கள் பின்னரும் மிகவும் பிரார்த்திக்க, அவர்களுக்குத் தமது உண்மையான ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி அருளினார்.

சிஷ்யர்கள் கண்ட தேஜோமயமான ரூபம் தான் எத் தகையது? தூண் போன்று நீண்டு நிற்கின்ற ஒரு பெரிய ஸர்ப்பம். ஆதிசேஷன் போன்று ஆயிரம் படங்களை விரித்து ஒளி வீசும் ஸர்ப்பம், அதன் மத்தியில் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் பிரம்ம விஷ்ணுக்களின் விவாதகாலத்தில் ஆவிர்பவித்த ஜோதிர்லிங்கம் போன்று ஒளிப்பிழம்பாகக் காட்சியளிக் கின்றார். அவரது கால்களையும் கைகளையும் சுற்றிக் கொண்டு ஏராளமான ஸர்ப்பங்கள். இந்த ஒப்பற்ற தேஜஸ்ஸைக் கண்டு சிலர் பிரமித்து அசைவற்று நின்றனர். சிலர் அஞ்சி னர். இந்த ஒளிப்பிழம்பைக் காணச் சக்தியில்லோம், தேவரீரது ஸஹஜமான உருவமுடன் தரிசனமளிக்க வேண்டும் என வேண்டினர். யோகநிஷ்டரான ஸ்ரீமான் தீக்ஷிதர், அவர்களுக்கு அபயமளித்து தனது யோக சரீரத் தைச் சுருக்கிக்கொண்டு முகமலர்ச்சியுடன், அங்கிருந்த ஜனங்களுக்கும் சீடர்களுக்கும் அருமையான உபதேசங்களைச் செய்தருளினார்.

இந்த செய்தி நகரத்தில் பரவியபோது மக்கள் அனை வரும் ஸ்ரீமான் தீக்ஷிதரை தக்ஷிணாமூர்த்தியோ அல்லது நடராஜப் பெருமானோ இங்ஙனம் அவதரித்துள்ளார் என வியந்தார்கள். ஆயினும் தாதாசாரியர், தீக்ஷிதர் ஒரு மந்திர வாதி என்றும் இம்மாதிரி அவர் காட்டுவது ஒரு மந்திர வேலை என்றும் கூறி அரசரது மனத்தைக் கலக்க முற்பட் டார். அரசன் தாதாசாரியாரின் இந்த துர்போதனையைத் தள்ளிவிட்டுத் தீக்ஷிதரின் சமாதி நிலையைத் தானும் தரிசித்துப் பேறடைந்தான்.

பிராரப்த அனுபவம்

இவ்வாறு தீக்ஷிதரின் மஹிமை மேலும் மேலும் பெருகு வதால் பொறாமை அடைந்த தாதாசாரியார் எவ்விதத்திலா வது தீக்ஷிதரிடம் அரசனுக்குள்ள நன்மதிப்பையும், சிநேகத் தையும் அகற்றிவிட வேண்டுமென்று பெருமுயற்சி எடுத்துக்

கொண்டு தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந் தார். ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் அவர்களை வியாதி ஒன்று துன்புறுத்தியது. அந்த ரோகம் கு ஷ்மம் என்று கூறப்படுகிறது. பிராரப்த கர்மத்தை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் ஆதலால் தீக்ஷிதேந்திரர் அந்த ரோகத்தைத் தமது தபோபலத்தால் இஷ்டபப்டி அனுபவித்தும் வேண்டாத சமயத்தில் அதனை அகற்றியும் அரச சபைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார். இதை எப்படியோ அறிந்த தாதாசாரியார் அரசே, "மஹா ரோகங்களுக்கு இலக்கானவர்கள் அரசர்களைத் தரிசிக்கவே கூடாது என்று நீதிசாஸ்திரம் கூறுகிறது. தீக்ஷிதர் அதை மறைத்துக்கொண்டு தங்களை தரிசிக்கிறார். இந்த விஷயத்தை நான் தங்களுக்கு எடுத்துக்கூறிவிட்டேன். பிறகு தங்கள் விருப்பம் போல் செய்யலாம்" என்று ரகசியமாகக் கூறினார். இந்த ஸந்தேஹத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளும் பொருட்டு அரசன் முன்னறிவிப்பு இல்லாமல் தீக்ஷிதருடைய இல்லத்திற்கு தாதாசாரியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். அப்பொழுது தீக்ஷிதர் தமக்குப் பிராரப்த வசத்தால் ஏற்பட்டதும் தாம் பதினொரு மாதங்கள் அனுபவித்துத் தீரவேண்டியதுமான அந்த ரோகத்தைச் சிஷ்யர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் வரை அது தம்மைத் தொந்தரவு செய்யாமலிருக்கும்பொருட்டு தான் அமர்ந்திருந்த மான்தோலில் அதை விட்டிருந்தார். அந்த சமயம் தனது இல்லத்திற்கு வந்த அரசனை வரவேற்று ஸஹஜமான முறையில் அவனுடன் பேசி மகிழ்ந்தார். துடித்துக் கொண்டிருக்கும் மான்தோலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரசன் தீக்ஷிதரிடம் அதன் காரணத்தை வினவி, பரமாத்மாக்களின் ஸந்நிதியில் ஜடவஸ்துக்களும் சேஷ்டை செய்வது ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது என்று கூறினான்.

"அரசே! உம் மனதில் இருக்கும் ஸந்தேஹம் தெளிய இப்போதே சொல்லுகின்றேன். சரீரம் படைத்தவர்களுக் கெல்லாம் பிராரப்தத்தால் வருகின்ற அங்கப் பிரதிபந்தகங்

கள் தடுக்க முடியாதவைகள். ஆகையால் பிராரப்த வசத்தால் நான் அனுபவிக்க வேண்டிய இந்த ஜ்வர்த்தி ரோஹம் என்னை வாட்டுகிறது. ஆனால் அதனால் எனக்குச் சிரமம் இல்லை. அவசியம் நேரும்போது அதனை இம்மாதிரி என்னுடைய ஆசனத்தில் மாற்றிவிட்டு, வேலை முடிந்ததும், அதனை என் மீது மாற்றிக் கொள்வேன். ஆகவே அது எனக்குள் அடங்கியே இருக்கின்றது'' இவ்வாறு தீக்ஷிதர் அரசனுடைய ஐயத்தைத் தெளிவித்தார். அதன் கருத்தை அறிந்து அரசன் பிராமணச்ரேஷ்டரான தீக்ஷிதேந்திரர்களைப் பலதடவை வணங்கி வைத்தியம் செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டினன். தீக்ஷிதேந்திரர் அது கூடாது என்றும், பிராரப்தத்தை அவசியம் அனுபவித்தே தீர்க்க வேண்டும் என்றும் கூறி தடுத்தார். தீக்ஷிதேந்திரரின் அபாரமானதவ வலிமையைக் கண்ட மன்னனுக்கு அவர் மீதிருந்த கௌரவம் பல மடங்கு அதிகரித்தது. தீக்ஷிதரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, தாதாசாரியாருடனும், மற்ற மந்திரிகளுடனும் அரண்மனையை அடைந்தான்.

தாதாசாரியார் மேலும் தீக்ஷிதரைப்பற்றிக் கோள் சொல்லுதல்

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய மகீந்திரர் சின்னபொம்ம அரசனால் மேலும் மேலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு வேலூரில் வசித்து வரும் பொழுது ஒரு சமயம் தஞ்சாவூர் அரசனான நரசிம்ம பூபாலன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி தஞ்சாவூர் சென்றார். இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தாதாசாரியார் அரசனுக்குத் தீக்ஷிதரிடமுள்ள நன்மதிப்பைப் போக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அரசனிடம் தீக்ஷிதரைப் பற்றிக் குறைவாகப் பேசி கோள் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ''அரசே! எனக்கு நீர் வஸ்திரமோ, யானை, குதிரை, தங்கம் போன்றவைகள் கொடுக்க வேண்டாம். எனக்கு பதவியில் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசையுமில்லை. இவைகளுக்காக நாம் உம்மிடம் இருக்கவில்லை. என்னுடைய நண்பரும் க்ஷேத்ரத்தையடைய வேண்டியவருமான உம்மைப்

பிரிய மனமில்லாது உம்முடன் இருந்து உமது நன்மையையே ஸதா காலமும் விரும்பி வருகிறேன். எனவே நான் தற்போது கூறும் வார்த்தைகளைக் கவனமாகக் கேளும். உலகத்தில் ஒருவன் புத்திமானாகவும் சாமர்த்தியவானாகவும் இருக்கட்டும். அதனால் நீர் உமது பரம்பரை ஆசாரத்தையும் குருவையும் விட்டு விடலாமா? ஆதலால் நீர் அப்பய்ய தீக்ஷிதரிடம் வைத்துள்ள பற்று உமக்கு நன்மையை விளைவிக்காது என்றே நான்கருதுகின்றேன். நீர் தீக்ஷிதருக்குப் பொன்னோ, மணியோ, வீடு வாசலோ கொடுப்பதில் எனக்கு ஆக்ஷேபணையில்லை. அவருக்கு மரியாதை கொடுப்பது பற்றியும் நான் தடை செய்யவில்லை (அவரது சைவ பிரசாரத்தை மன்னன் ஆதரிப்பது தான் தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று தாதாசாரி கூறுவதாகக் கருத்து). அது ஒரு புறம் இருக்க, தஞ்சை மன்னன் ஸ்ரீ தீக்ஷிதருக்கு ஏராளமான செல்வத்தை அளித்திருந்தும் அவர் ஏன் இங்கு ஒன்றுமில்லாதவர் போலத் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும். அவரது இந்த ஏழ்மை அவரது பூர்வ பாவத்தினால் விளைந்ததோ அல்லது பேராசையினால் தம்மை ஏழை போலக் காட்டிக் கொள்கிறாரோ நாம் அறியோம்'' என்று கூறினார்.

இவ்விதம் தாதாசாரியர் கூறியதெல்லாம் அரசன் கேட்டான். தனக்குள்ளேயே ஆழ்ந்து யோசிக்கலானான். இந்த தாதாசாரியர் அவதூறு கூறுவது போல இவர் அவருக்கு எவ்வளவு கொடுமைகள் செய்தும் ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் ஒரு பொழுதும் இவரைப் பற்றியோ மற்ற எவரைப் பற்றியும் ஒரு வார்த்தையும் குறை கூறுவதில்லை. ஏன் எனில் ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் இத்தகைய அற்பமான விஷயங்களில் ஈடுபட்டுக் காலத்தை அவமே கழிக்காமல் ஸதாகாலமும் சிவத்தியானத்தில் ஈடுபடும் சிவயோகியன்றோ? இவ்வாறு எல்லாம் சிந்தித்துக் கொண்டே, "தாதாசாரியரே! தஞ்சாவூர் நரசிம்மவர்மா ஸமீபத்தில் காளஹஸ்தி தரிசனம் செய்ய தீக்ஷிதரவர்களுடன் வரப்போகின்றார். அப்போது எல்லா விஷயங்களும் நன்கு புலனாகும்'' என்று பதில் கூறி

தாதாசாரியாரை அனுப்பிவைத்தான். சாம்பசிவனுடைய பக்தர்களின் விசேஷ மகிமையை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டவே விதி இவரை இப்படித் தூண்டுகின்றது போலும் என்ற எண்ணத்துடன் அரசன் அமைதியாக இருந்தான்.

தீக்ஷிதரின் பற்றற்ற தன்மை நிரூபணமாதல்

சின்னபொம்ம ராஜன் கூறியது போல் சிலதினங்களில் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரும், தஞ்சை மன்னரும் காளஹஸ்தி வந்து சேர்ந்தனர். சின்ன பொம்மராஜன் தாதாசாரியாரை அழைத்துக்கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தான். எல்லோரும் சிவதரிசனம் செய்து மகிழ்ந்தார்கள். மறுநாள் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் ஒரு பெரிய வேள்வி செய்தார். யாக சமயத்தில் தாதாசாரியாரால் கோள்சொல்லப்பட்டிருந்த அரசனின் சந்தேஹத்தை அறிந்த தீக்ஷிதேந்திரர் யக்ஞேச்வரரைப் பின்வருமாறு பிரார்த்தித்தார். "அஷ்டமூர்த்தங்களில் ஒன்றுன அக்னியின் வடிவில் உள்ள சிவபெருமானுக்கு எனது செல்வத்தையெல்லாம் அர்ப்பணம் செய்கின்றேன் என்பதை இறைவனே இங்குள்ளவர்களுக்கு நிருபிக்கவேண்டும்" என்று இவ்வாறு பூசுரசிகாமணியான ஸ்ரீமத் அப்பய்ய மகீந்திரர் துதித்து நிற்கவும், அப்பொழுது யாவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மஹாதேவர் அக்னியாகப் பிரகாசித்தார். காருஹபத்யம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணுக்னி ஆகிய மூன்று அக்னிகளும் வலஞ்சுழித்து மேலும் மேலும் பிரகாசித்தன. தீக்ஷிதேந்திரர் யாகத்தில் அர்ப்பணம் செய்த பால், நெய், தேன், வஸ்திரங்கள், பீதாம்பரங்கள், மாலைகள், ஸ்வர்ண ஆபரணங்கள் அனைத்தும் அக்னியிலிருந்து வெளிவந்தன. மன்னர்களும், மக்களும், தாதாசாரியாரும் கூட இப்பேரதிசயத்தைக் கண்டனர். இரண்டு அரசர்களும் அந்த ஆடையாபரணங்கள் தாங்கள் கொடுத்தவைகள் என்பதை அடையாளம் கண்டு கொண்டனர். எனவே அவர்கள் இருவரும் தீக்ஷிதர் தமக்குக் கிடைத்த செல்வத்தை தமக்கே வைத்துக்

கொள்ளாமல், இறைவனின் சேவையில் ஈடுபடுத்தினர் என்பதை உணர்ந்து, அதன் மூலம் அவரது பற்றற்ற தன்மையை அறிந்து தீக்ஷிதேந்திரரை மிகவும் கொண்டாடினார்கள். அதேபோல காஞ்சீபுரம் சென்று, அங்கு வரதராஜப்பெருமான் சந்நிதியில் வாஜபேய யாகம் செய்து ஸ்வர்ணம், பீதாம்பரம் போன்றவற்றை எல்லாம் அக்னியில் அர்ப்பணம் செய்ததை மன்னர்கள் பார்த்து மனம் உருகினார்கள்.

அரசனின் வீரர்களை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தல்

ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் அவர்களின் பெருமை இங்ஙனம் மேலும் மேலும் விருத்தி அடைவதைக் கண்டு பொறுக்காதவராகி, தாதாசாரியார் மிகவும் பண்டிதராயிருந்தும் பொறாமையினால் மதி மயக்கங்கொண்டு ஸ்ரீ தீக்ஷிதேந்திரரை எப்படியாவது கொன்று விட வேண்டும் என்று எண்ணினார். அரசனது முத்திரை மோதிரத்தை எப்படியோ திருடி அரச சாஸனம் போன்ற உத்திரவைத் தயாரித்து தீக்ஷிதர் அன்று இரவு இரண்டாம் யாமத்தில் அங்கு வரும் போது அவரைக் கொன்று விட வேண்டும் என்று அரசனின் முத்திரையைச் சேனாதிபதியிடம் காண்பித்தார். இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய சேனாதிபதி மனம் புழுங்கினாலும், அரசனின் முத்திரையைக் காண்பித்து தாதாசாரியார் மிகவும் கடுமையாகத் தூண்டியதால் ஒருவாறு துணிந்தான். அரண்மனை வாயிலுக்கும் தீக்ஷிதர் இல்லத்திற்கும் இடையே உருவின வாட்களுடன் சேனா வீரர்களை நிற்க வைத்து தீக்ஷிதர் வருகையை எதிர்நோக்கியிருந்தான். இரவு நேரத்தில் இம்மாதிரி ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்துவிட்டு தாதாசாரி சாரியார் ஒரு கட்டியங்காரனை அனுப்பி, அரசன் உங்களை அழைக்கின்றார் என்று இரண்டாவது யாமத்தில் தீக்ஷிதரிடம் கூறினான். பரமசிவாவதாரமான நமது தீக்ஷிதமணியானவர் அரசனுக்கு ஏதோ இந்த நள்ளிரவில் ஆபத்து வந்து விட்டது என்று எண்ணி மார்க்கஸஹாய ஈச்வரரை வழக்கம் போல் தியானம் செய்து கொண்டு அரண்மனைக்குக் கிளம்பினார்.

“ஒரு மலையை ஒத்ததும், கண கண என்று சப்திக்கும் மணியை கழுத்தில் கொண்டதுமான நந்தியின் மீது ஆரோஹணித்து ஸகல லோகபாலகர்களாலும் துதிக்கப்படுபவரும், ஆனந்த ஸாகரமும், பர்வதராஜன் புத்திரியான பார்வதி தேவியைப் பக்கத்திலே கொண்டுள்ள ஆனந்தமாகிற அம்ருதக் கடலும், ஸகல தேவர்களுக்கும் அரசருமான பரமேச்வரன் என் முன்னால் தோன்றட்டும். நம் குல தெய்வமான மார்க்கஸஹாயேச்வரரே நமது தாபத்தைப் பரிகரிக்கின்றவர். எவ்விடத்திலும் சம்புவின் பெயர் ஒன்றே எனக்குத்துணை” என்று இவ்வாறெல்லாம் தியானித்துக் கொண்டு, மார்க்கஸஹாயேச்வரர் தமக்குப் பாதுகாவலாகத் துணைவருகின்றார் என்ற உறுதியுடன் சிஷ்யர்களோ வாஹனமோ ஒன்றுமில்லாமல் அரசன் அரண்மனையை நோக்கி பரமசிவ பக்தமணியாகிற ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் அவர்கள் நடந்து சென்றார். வழியிலே உருவின கத்திகளுடன் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே சென்றார். அங்ஙனம் தனியாக வரும் பொழுது தீக்ஷிதேந்திரர் அறியாது அவரைச் சுற்றி மஹா வீரர்கள் வருவதைக்கண்ட அரசனின் சேனை வீரர்களும் சேனாபதியும் நடுங்கினவண்ணம் தூண் போல் நின்று செயலற்றவர்களாய் நின்று விட்டார்கள். தீக்ஷிதேந்திரர்கள் அரசனது அந்தப்புரத்தை வந்தடைந்தார்கள். தீக்ஷிதருடைய வருகையை அந்த நேரத்தில் அரசன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. எனவே, தீக்ஷிதர் தனியாக வந்துள்ளதை அறிந்து, அவரது கால்களில் விழுந்து வணங்கி, “இது என்னே பாவம்! யான் என்ன குற்றம் புரிந்தேன். இந்த நேரத்தில் தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளக் காரணம் யாதோ” என வேண்டி நின்றான். இவ்விதம் அரசன் கேட்டதும் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் நடந்தது அனைத்தும் தாதாசாரியாரின் சூழ்ச்சியாலேயே என்று உணர்ந்து கொண்டார். அரசனை நோக்கி, அரசே தாங்கள் ஒரு குற்றமும் செய்யாதவர். நடந்ததனைத்தும் ஒரு துஷ்டனால் செய்யப்பட்ட காரியம், காலகாலனான

பரமேச்வரன் உமக்கு ஒரு குறையும் இன்றிக் காப்பாற்று வார். எல்லா விஷயமும் நாளை காலை உமக்குத் தெளி வாகத் தெரியும்என்று கூறி, அவனை ஆசீர்வதித்து விட்டு தமது இல்லம்வந்து சேர்ந்தார்.

மறுநாள் காலையில் அரசன் கோட்டை வாசலில் வந்து உருவின கத்திகளுடன் அசையாது நிற்கும் தனது சைனியத் தையும், சேனாபதியையும் பார்த்து இது என்ன விபரீதம்? என்று நினைத்தவனாய், பயத்துடன் மெள்ள மெள்ள காலால் நடந்துகொண்டே தீக்ஷிதரின் இல்லத்தை வந்தடைந்தான். கருணாமூர்த்தியான தீக்ஷிதர் அரசனை வரவேற்று அவனின் மனோநிலையைப் புரிந்துகொண்டு, அரசனுடன் அந்தப்புரம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு சேனையையும், சேனாபதியையும் பார்த்து சிவபெருமானைத் தியானித்துக் கொண்டே கருணை கடாக்ஷத்தைச் செலுத்தினார். அதுவரை அசைவற்று' தூண்போல நின்ற சேனாபதியும், மற்றைய வீரர்களும் தீக்ஷிதருடைய திருவடிகளிலும், அரசனுடைய காலிலும் விழுந்து விழுந்து வணங்கினார்கள். படைத்தலைவன் தீக்ஷிதரை நோக்கி, "கருணைக்கடலான ஐயனே! பரமாத் மாவே! அரசன் ஆணை என்று கபடமாகக்கூறி எங்களை இந்த பெரும் அபராதத்துக்கு தாதாசாரியார் ஆளாக்கிவிட்டார். நாங்கள் நிரபராதிகள்" என்று கூறி தாதாசாரியாரின் சூழ்ச் சியை அம்பலப்படுத்தினான். அரசன் கடுங்கோபம் கொண்டு தாதாசாரியரைத் தண்டிக்க முற்பட்டான். தீக்ஷிதேந் திரர் அவனைத் தடுத்து, விஷவ்ருக்ஷமானாலும் நாம் வளர்த் தால் அதைவெட்டுவது முறையல்ல என்று நீதிசாஸ்திரம் கூறுகிறது. சிசுபாலனிடம் கிருஷ்ணன் நூறு குற்றங்கள் பொறுத்தது போல நாமும் இவரிடம் பொறுப்போம். காலம்வரும் வரை பொறுப்பதே முறை என்று அரசனைச் சமாதானப்படுத்தினார். மஹானுடைய அறிவுரையை சிரமேற்கொண்டு அரசன் மிக்க சந்தோஷத்துடன் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு பல்லக்கில் ஏற்றி அவரைப் பட்டணப்பிரவேசம் செய்வித்து பெருமளவில் கௌரவித்

தான். அன்று முதல் அரசகாரியங்களை அரசன் தானேநேரில் கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

ஸ்ரீகுருராமகவி

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரருக்கு காவியங்கள் சாஸ்திரங்கள் முதலானவற்றைக் கற்பித்தவர் முள்ளண்டிரம் குருராமகவி என்பதை முன்னரே கண்டோம். இந்த குருராமக்வி என்பவர் விஷ்ணுபக்தியில் சிறந்தவர். இருந்தும், அவர் காஞ்சியில் வரதராஜரை ஸ்தோத்திரம் செய்யும் போதும், சைவாசாரியரான ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்களின் குருவாகையால் அங்குள்ள வைஷ்ணவர்கள் அவருக்கு மதிப்புக் கொடுக்கவில்லை. ஒருசமயம் குரு ராமகவி தமது சிஷ்யர் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரர் மேலும் கீர்த்தியுடன் வாழவேண்டும் என்று தனது இஷ்டதெய்வமான வாஸுதேவனைப்பிரார்த்தித்து முள்ளண்டிரம் கிராமத்தில் வசித்து வரும்பொழுது சைவமணியாகிற ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதர் குருவை தரிசனம் செய்யப் பல்லக்கில் ஏறிவந்தார். அதே போல குருராமகவியும் அப்பய்ய தீக்ஷிதரைக் காண வந்து கொண்டிருந்தார். நடுவழியில் தமது குருநாதரைக் கண்டதும், உடனே பல்லக்கிலிருந்து இறங்கி, குருநாதரது திவ்ய சரண கமலங்களில் ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து கூப்பிய கரங்களுடன் அவர் அருகில் நின்றார்.

“உமாகாந்தனான சிவபெருமானின் பாதத்தாமரைகளைச் சேவிக்கும் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்களே! நீர் க்ஷேமமா?” என்று ஸ்ரீகுருராமகவி கேட்டார்.

“அறிவிற் சிறந்த என்குருநாதரே! தங்களுடைய சிஷ்யனான நான், லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் போன்ற அம்ருதமயமான தங்களுடைய கடாக்ஷத்தினால் க்ஷேமமாக இருக்கிறேன்” என்று உத்தம மாணவமணியாகிற தீக்ஷிதேந்திரர் பதிலளித்தார்.

ஸ்ரீகுருராமகவி மேலும் கேட்டார் : "இங்கு உங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த பிராமணோத்தமர்கள் யாவர்?

அதற்கு ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதர், "ஸ்ரீ பகவத்பாதர்களின் பாஷ்யத்தை உலகத்தில் உபதேசம் செய்யும் தங்களுடைய சிஷ்யனுடைய சிஷ்யர்கள் இவர்கள்" என்று பதிலளித்தார். தமது மாணவரின் வித்தையையும், விநயத்தினையும் கண்டு குரு வியந்தார். பரிகராலங்காரம் என்ற அலங்காரத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டதில் பரமானந்தமடைந்து தமது சீடரை வாயாரவாழ்த்தி ஆசீர்வதித்தார்.

தீக்ஷிதேந்திர விஜயம்

இங்ஙனம் தீக்ஷிதேந்திரர் கீர்த்தியினால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் காஞ்சீபுரத்தில் ஸர்வதீர்த்த புஷ்கரணி என்ற புண்யதீர்த்தக் கரையில் விஜயஸ்தம்பத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தார். அச்சமயம் தாதாசாரியார் மிக்கபிரயாசையுடன் வைஷ்ணவ மதத்தில் ஸமர்த்தர்கள் என்று பிரஸித்தி பெற்றவர்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்து தீக்ஷிதேந்திரரிடம் வாதம் செய்யவந்தார். வியாஸபட்டர், பராசர பட்டர் என்ற மஹான்களை மத்யஸ்தர்களாக இருக்கச் செய்து வாதம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். தாதாசாரியார் பரமேச்வரனை ஸ்மசானவாஸி என்று சொல்லி பரிஹாஸம் செய்தார். அதற்கு தீக்ஷிதேந்திரர், பரமேச்வரன் தனது நெற்றிக்கண்ணால் இவ்வுலகத்தை எரித்து விட்டு அவர் ஒருவர் மட்டும் எஞ்சியிருந்ததால் அங்ஙனம் எரிந்த புவனம் முழுமையுமே ஸ்மசானம் ஆனதால் பரமேச்வரனை ஸ்மசானவாஸி என்று கூறுவது பொருந்தும் என பதில் அளித்தார். பின்னர் பரமேச்வரனுக்கே உரிய பல லீலா அனுக்கிரஹங்களை குறைகள் போன்று கற்பித்து தாதாசாரியார் மேலும் மேலும் கேட்டு வர, ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி ஆகிய

பிரமாணங்களுடன் வைணவர்களுடைய வாதங்களையெல்லாம் தோற்கடித்து தன்னுடைய சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்தார். மத்ஸ்யதர்கள் இருவரும் ''ஸரஸ்வதியே புருஷாகாரமாய் வந்துள்ளாள்'' என்று தீக்ஷிதேந்திரரின் பேரறிவைக் கொண்டாடினர்கள். மத்வ மதம், வைஷ்ணவ மதம், பௌத்த மதம் போன்ற மதங்களையெல்லாம் கண்டித்து சிவாத்வைதத்தை ஸதாபித்த தீக்ஷிதேந்திரரின் ஆற்றலைப் பராசரபட்டர் போற்றிப் புகழ்ந்ததை பின்வரும் சுலோகத்தினல் அறியலாம்.

मध्वध्वान्तादि विध्वंसनदिनमणिः बौद्धसिद्धान्तवन्या-
वह्निः पाषण्डषण्डोरगफणपटलोद्दण्डतुण्डाण्डजेन्द्रः ।
दृप्यद्रामानुजोद्यद्धरणिधरमहादम्भदम्भोलिकेलिः
शैवाचाराब्धिचन्द्रः स जयति कविराडप्पयाख्याध्वरींद्रः ॥

மத்வத்வாந்தாதி வித்வம்ஸநதிநமணி :பௌத்த ஸித்தாந்தவன்யா-
வஹ்நி: பாஷண்டஷண்டோரகபணபடலோத்தண்ட துண்டாண்டஜேந்த்ர:
த்ருப்யத்ராமாநுஜோத்யத்தரணிதர மஹாதம்பதம்-போலிகேலி:
சைவாசாராப்திசந்த்ர: ஸ ஜயதி கவிராடப்பயாக்யாத்-வரீந்த்ர: ||

மத்வமதம் என்ற இருட்டைச் சூரியன் போக்குவது போலவும், பௌத்த சித்தாந்தம் என்ற காட்டை நெருப்பு அழிப்பது போலவும், பாஷண்டர்களின் கூட்டம் என்ற பாம்பை கருடன் கொத்துவது போலவும், ராமாநுஜ சித்தாந்தம் என்ற மலையை இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம் பொடியாக்குவது போலவும், சைவாசாரம் என்ற பாற்கடலில் சந்திரன் தோன்றியது போல் தோன்றிய கவிச்சக்கரவர்த்தி

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் சிவாத்வைதத்தை ஸ்தாபித்து வெற்றியுடன் விளங்குகிறார் என்பது இந்த சுலோகத்தின் தாத்பர்யமாகும்.

தீக்ஷிதேந்திரரின் அபார பாண்டித்யத்தினால் மகிழ்ச்சி அடைந்த பண்டிதோத்தமர்கள் அவரை **அபரசங்கராசாரியார்** என்றும், **கவிசார்வபௌமன்** என்றும் பிருதங்களால் அலங்கரித்துக் கொண்டாடினார்கள்.

நிக்ரஹாஷ்டகம்

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரர் இங்ஙனம் ஸர்வக்ஞராய்த் திகழ்ந்து திக்கெட்டிலும் பரவிய கீர்த்தியுடன் சூரியன் போல் பிரகாசித்து வருவதைக் காணச் சகிக்காத தாதாசாரியரும் அவரைச் சேர்ந்த சில பண்டிதர்களும், தீக்ஷிதருக்கு மேலும் என்ன இன்னல்கள் செய்யலாம் என்று சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். ஒரு சமயம் தீக்ஷிதேந்திரர் கார்த்திகை மாதம் பானுவாரம் தமது குல தெய்வமான விரிஞ்சிபுரம் ஸ்ரீமரகதவல்லி ஸமேத ஸ்ரீமார்க்க ஸஹாயேச்வரப் பெருமான் திருவிழாத் தரிசிக்க அங்கு சென்றார். திருவிழாப் பொலிவினைக் கண் குளிரக் கண்டு அங்கு சில காலம் தங்கியிருந்து ஸ்ரீ மரகதவல்லி ஸமேத ஸ்ரீ மார்க்க பந்துப் பெருமானை நல்ல முறையில் பூஜித்து அந்த நகரத்தில் மேற்கு வீதியில் வாயு மூலையில் சிவாலயத்தில் பிரதிஷ்டையாயுள்ள மஹாலிங்கத்துக்கு ருத்ராக்ஷ மாலைகளால் அலங்காரம் செய்து வைதிக பூஜை நடைபெறச் செய்து சிலகாலம் அங்கு வசித்தார். அதன் பின்னர் ஒரு இரவு புறப்பட்டு பல்லக்கில் ஏறி வேலூர் நகரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். சிவ நாமங்களை உச்சரித்துக் கொண்டே தீக்ஷிதர் வந்து கொண்டிருக்கும்போது, தாதாச்சாரியாரால் ஏவப்பட்ட சில கொலைகாரர்கள் நடுவழியில் பல்லக்கை நிறுத்தி வதம் செய்ய வந்தனர். அந்த சமயம் பொறுமையே வடிவான ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரும் மகத்தான கோபங் கொண்டார். ஸ்ரீமார்க்கஸஹாயப் பெருமானை

வேண்டி எட்டு சுலோகங்களால் துதித்தார். இந்த எட்டு சுலோகங்களும் நிக்ரஹாஷ்டகம் என்ற பெயரால் வழங்கப் படுகின்றன.

எட்டாவது சுலோகமாயமைந்த சுலோகத்தைச் சொல்லி முடித்தவுடன் திடீரென்று ஆகாயத்தில் ஒரு மின்னல் மின்னியது போன்று ஒரு பேரொளி தோன்றி, நெருப்புப் பொறிகளுடன் பெரிய துவனியுடன் பேரிடி உண்டாகி அக்கொலையாளிகளை அடித்துக் கீழே தள்ளி மூர்ச்சையடையச் செய்தது. அனைவரும் பிரக்ஞையற்றவர் களானார்கள். பரம கருணாமூர்த்தியான தீக்ஷிதேந்திரர் உடனே கருணை கொண்டு அடிபட்டுக் கிடப்பவர்கள் விழித் தெழுமாறு அருள் செய்ய பரமேச்வரனை வேண்டினார். அவர்கள் அனைவரும் உயிருடன் எழுந்தனர். அக்கொலை யாளர்களின் நடுவில் தாதாசாரியாரும் இருந்தார். அவரும் எழுந்து தீக்ஷிதேந்திரரை வணங்கி, "ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரன் தாங்கள்! சிவாபராதம், சிவபக்தருக்குச் செய்த அபராதம் ஆகியவற்றினின்றும் இப்பொழுதே விழித்தெழுந்தேன். எனது குற்றங்களைப் பொறுத்தருள வேண்டும்" என வேண்டி நின்றார். இங்ஙனம் உள்ளம் மாறிய அந்த தாதாசாரியாரிடம் அவரது அபராதங்கள் அனைத்தையும் மறந்து விசேஷமான ஸ்னேஹத்துடன் அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வேலூர் வந்து சேர்ந் தார். அரசசபையில் இருவருமாய் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் இருந்து வந்தார்கள். இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட அரசனும் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தான் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

"SRI APPAYYA DIKSHITA" என்ற ஆங்கில நூலில் அதன் ஆசிரியர் Dr. N. ராமேசன், M.A., Ph.D., I. A. S., அவர்கள் இந்த **நிக்ரஹாஷ்டகத்தைப்** பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள வற்றைச் சுருக்கமாகக் கீழே கொடுக்கின்றோம்.

சைவர்களையும் சைவவழிபாட்டையும் அந்தக் காலத்தில் விஜய நகர அரசரின் பிரதிநிதியான ராமராயர் என்பவரின் ஆதரவுடன் வைஷ்ணவப் பிரசாரகர்கள் மிகவும் கொடுமைகளுக்குள்ளாக்கினர்கள் என்பது இந்த நிக்ரஹாஷ்டகத்தின் மூலம் தெரிய வருகிறது. சைவர்களுக்கும் குறிப்பாக ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரருக்கும் பெரும் தீங்கு விளைவிக்கப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது. நிக்ரஹாஷ்டகத்தின் கருத்திலிருந்து ஸ்ரீ தீக்ஷிதேந்திரர் இதனை மிகவும் கோபத்துடன் இயற்றியிருக்க வேண்டும் என்பதையும் சைவர்களுக்கு வைஷ்ணவர்கள் இழைத்த கொடுமைகள் அளவு மீறிப் போயிருக்க வேண்டும் என்பதையும் ஒருவாறு ஊகிக்க முடிகிறது.

தன்னுடைய உயிருக்கு ஆபத்து என்ற சமயத்தில் ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் இந்த நூலின் மூலம் தன்னைக் காத்தருளும்படி இறைவனை வேண்டியுள்ளார். இனிமேலும் பகைவர்களை விட்டு வைக்கக் கூடாது என்று இறைவனிடம் முறையிடுகின்றார். கருணைக்கடலான ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் இம்மாதிரி இறைவனிடம் முறையிட வேண்டுமென்றால் வைணவர்கள் அவருக்கு எவ்வளவு கொடுமைகள் இழைத்திருக்க வேண்டும் என்பதை உணர முடிகிறது. நிக்ரஹாஷ்டகத்தின் சுருக்கமாக Dr. N. ராமேசன் அவர்கள் கொடுத்துள்ளபடி ஆங்கிலத்திலேயே கீழே கொடுத்துள்ளோம்.

"Though I fully know the danger that my enemy has reseived for me, still I have made up my mind to go on my travels with the help of Lord Margasahayeswara (to propagate Saivism). I propose to go through forests and uninhabitated places. May the Lord destroy my enemy who proposes to kill me on account of his animosity towards me. Let there be thousands of enemies in my way intent on harming me. Even if Lord Brahma

has ordained it so, I am not afraid. I am very clear that my Lord will stand before me armed with bow and arrows and protect me.

The enemy is making pious people shed tears by his atrocities to completely root out all signs of Saivism; all because he is unable to control his hatred towards the *Rudraksha* and *Vibhuthi* worn by the devotees of Lord Siva. But his plans will not be fulfilled. He will beome a prey to the great anger of Nandi. God Nandi will ensure by his protection that the Saivite religion is propagated throughout the world.

If the enemy wants to do *Mudrangana* to the Saivites and convert them to Vaishnavism, he is trying to dig his own grave. Oh Lord Paramasiva, let there not be any delay in the matter. Please Come forward immediately in order to punish these enemies who do harm and evil to your followers".

நிக்ரஹாஷ்டகத்தின் எட்டாவது சுலோகம் பின் வருமாறு:

सकलभुवनकर्ता साम्बमूर्तिः शिवश्चेत्
सकलमपि पुराणं साऽगमं चेत्प्रमाणम् ।
यदिभवति महत्त्वंभस्मरुद्राक्षभाजां
किमिति न मृतिरस्मद्द्रोहिणःस्यादकाण्डे ॥

ஸகலபுவன கர்த்தா ஸாம்பமூர்த்தி: சிவச்சேத்
ஸகலமபி புராணம் ஸாகமம் சேத் ப்ரமாணம் |
யதிபவதி மஹத்வம் பஸ்மருத்ராக்ஷபாஜாம்
கிமிதி ந ம்ருதிரஸ்மத் த்ரோஹிண: ஸ்யாதகாண்டே ||

"ஸகல உலகங்களுக்கும் கர்த்தா அம்பிகையுடன் கூடிய பரமேச்வரனேயானுல், ஸகலமான புராணங்களும் ஆகமங்களும், வேதங்களும் பிரமாணமானுல், விபூதிருத்ராக்ஷம் தரிப்பவர்களிடம் மஹத்வம் என்பது உளதானுல், எனது துரோகியாக இருப்பவன் இன்னும் மரணமடையாமல் இருப்பது எப்படி" என்பது இந்த சுலோகத்தின் பொருள் ஆகும். இம்மாதிரி இறைவனைப் பிரார்த்திக்க வேண்டுமானுல் ஸ்ரீமான் தீக்ஷிதர் அவர்களை வைஷ்ணவர்கள் எவ்வளவு கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கியிருக்க வேண்டும் என்பதை மீண்டும் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்ருேம்.

எப்படியோ தாதாசாரியரும் மனம் மாறி ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதரிடம் தாம் கொண்ட விரோதம் நீங்கி ஸ்னேஹத்துடன் இருக்க ஆரம்பித்தார் என்பதை முன்னர்க் கூறினேம். அதன் பிறகு தீக்ஷிதர் அவர்கள் சிவ பக்தியை உலகுக்கு உபதேசித்துக் கொண்டும், அக்னிஹோத்ராதி கர்மானுஷ்டானங்களைத் தவருது செய்து கொண்டும் வேலூர் நகரத்தில் வசித்து வந்தார். ஒரு சமயம் தனுர்மாதத்தில் இறைவனைப் பூசிக்க விடியற்காலையில் எழுந்து ஸ்நானம் செய்து பூசை செய்ய ஆரம்பித்த போது ஒரு சங்குத்வனி கேட்டு அவன் பாடுவது போன்ற அதே ராகத்தில் **"சம்போ மஹா தேவ தேவ, சிவ சம்போ மஹாதேவ தேவேச சம்போ"** எனத் தொடங்கும் ஸ்ரீமார்க்கபந்து ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்தார்.

பக்திபரிபாக பரிசோதனம்

ஒரு சமயம் தமது சிவபக்தி நிலைக்குமா என்று கவலை கொண்ட ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் தன்னையே பரீக்ஷை செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டார். அந்திய காலத்தில் தனது சிவபக்தி எப்படி இருக்குமோ என்று எண்ணி கனகபல ரஸத்தை (இது தமிழில் ஊமத்தங்காய் சாறு என்று சொல்லப்படும்) உட்கொள்ள எண்ணி, தனது மாணவர்களிடம் இந்த பல ரஸத்தைச்

சாப்பிட்ட பிறகு தான் பேசுவதையெல்லாம் எழுதி வைக்க வேண்டுமென்றும், ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம் கழிந்ததும் மாற்று மருந்தைத் தனக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் ஏற்பாடு செய்து அந்த ஊமத்தங்காய்ச் சாற்றினை உட்கொண்டார். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவருக்கு உன்மத்த நிலை (சித்தஸ்வாதீனமற்ற நிலை) ஏற்பட்டது. அந்த நிலையில் அவர் கூறியவற்றையெல்லாம் சீடர்கள் எழுதி வைத்தார்கள். குறிப்பிட்ட நேரம் கடந்ததும், மாற்று மருந்தைச் சீடர்கள் கொடுக்க, தமது பிரக்ஞை திரும்பப் பெற்றார். சித்தஸ்வாதீனமற்ற நிலையில் தாம் கூறியவற்றையெல்லாம் சீடர்கள் எழுதி வைத்திருந்ததைப் படித்துப் பார்த்து தனக்குச் சிவபக்தி நிலைத்தது என்று எண்ணி பரமானந்த நிலையை அடைந்தார். உன்மத்த நிலையில் அவர் பாடிய ஐம்பது சுலோகங்களும் 'உன்மத்த பஞ்சாசத்' அல்லது 'ஆத்மார்ப்பணஸ்துதி' என்று ஒரு தனி நூலாக விளங்குகின்றது. இதில் உள்ள ஒவ்வொரு சுலோகமும் உள்ளத்தை உருக்கும் சிவபக்திப் பிரவாஹமாகும். முதலாவது சுலோகம்.

कस्ते बोद्धुं प्रभवति परं देवदेव प्रभावं
यस्मादित्थं विविधरचना सृष्टिरेषा बभूव ।
भक्तिग्राह्यस्त्वमिह तदपि त्वामहं भक्तिमात्रात्
स्तोतुं वाञ्छामि अतिमहदिदं साहसं मे सहस्व ॥

கஸ்தே போத்தும் ப்ரபவதி பரம் தேவதேவ ப்ரபாவம்
யஸ்மாதித்தம் விவிதரசநா ஸ்ருஷ்டிரேஷாபபூவ |
பக்திக்ராஹ்யஸ்த்வமிஹ ததபி த்வாமஹம் பக்திமாத்ராத்
ஸ்தோதும் வாஞ்சாமி அதிமஹதிதம் ஸாஹஸம் மே ஸஹஸ்வ ||

"தேவர்களுக்கும் தேவனே! ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் இந்த பலதரப்பட்ட பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியானது

எவரிடமிருந்து உண்டாயிற்ரே அந்த உம்முடைய மேலான மஹிமையை இவ்வளவு தான் என்று அறிய யாரால் முடியும்? அங்ஙனமிருந்தும் நீர் பக்தியினுல் அறியத் தகுந்தவராக இருக்கின்றீர் என்றதால் நான் உம்மை பக்தியால் மட்டும் துதிக்க விரும்புகின்றேன். என்னுடைய இந்த துணிச்சலான காரியத்தைப் பொறுத்தருள்வீராக'' என்பது இந்த சுலோகத்தின் பொருளாகும்.

இந்த நூலுக்கு ஆத்மார்ப்பண ஸ்துதி என்ற பெயர் வரக் காரணமான சுலோகம்

अद्यैव त्वत्पदनलिनयोः अर्पयामि अन्तरात्मन्
आत्मानंमे सहपरिकरैः अद्रिकन्याधिनाथ ।
नाहं बोद्धुं तव शिव पदं न क्रिया योगचर्याः
कर्तुं शक्नोम्यनितरगतिः केवलं त्वां प्रपद्ये ॥

அத்யைவ த்வத்பதநலினயோ: அர்ப்பயாமி அந்தராத்மன்
ஆத்மானம்மே ஸஹபரிகரை:அத்ரிகன்யாதிநாத |
நாஹம் போத்தும் தவசிவ பதம் நக்ரியா யோகசர்யா:
கர்த்தும் சக்நோம்யனிதரகதி:கேவலம் த்வாம்ப்ரபத்யே ||

''ஹ்ருதயகமலத்தில் வசிக்கும் பரமேச்வரனே! அந்தர்யாமியான புருஷனே! இப்பொழுதே உன் இரு சரண கமலங்களில் பரிவாரங்களோடு கூட ஜீவரூபமான என்னை அர்ப்பணம் செய்துவிடுகிறேன். ஹே சிவ! உன் இருப்பிடத்தை (சரணத்தை) நான் அறிய சக்தியுடையவனில்லை. (அவசியம் செய்ய வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்ட) கர்மாக்களையாவது யோக சாஸ்த்ரரீதியில் அப்யாஸங்களையாவது செய்வதற்கு என்னுல் முடியாது. வேறு வழியில்லாதவனுக உன்னை சரணம் அடைதலை மட்டும் செய்கிறேன்.''

இந்த நூலின் கடைசி சுலோகம்:—

आत्मार्पणस्तुतिरियं भगवन्निबद्धा
यद्यप्यनन्यमनसा न मया तथापि ।
वाचापि केवलमयं शरणं वृणीते
दीनो वराक इति रक्ष कृपानिधे माम् ॥

ஆத்மார்ப்பணஸ்துதிரியம் பகவந்நிபத்தா
யத்யப்யநன்யமநஸா ந மயா ததாபி |
வாசாபி கேவலமயம் சரணம் வ்ருணீதே
தீனோ வராக இதி ரக்ஷ க்ருபாநிதே மாம் ||

''ஈச்வர! இந்த ஆத்மார்ப்பண ஸ்துதியானது என்னால் வேறு விஷயங்களிலிருந்து கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மனதுடன் இயற்றப்படவில்லை. அப்படியிருப்பினும் தயாநிதியே! இவன் எளியவன், அற்பன், வெறும் வார்த்தையினால் மட்டுமாவது சரணத்தை வேண்டுகின்றான் என்ற காரணத்தைக் கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும்'' என்பது இந்த சுலோகத்தின் பொருள்.

நவவிதபக்தி நிலையில் ஒன்பதாவதான ஆத்மநிவேதனம் என்ற கடைசி நிலையை தீக்ஷிதர் அடைந்துவிட்டார் என்பதை இந்த நூலின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

சீதஜ்வர நிவாரணம்

ஒரு சமயம் கார்த்திகை தீபதரிசனத்திற்காக ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் திருவண்ணாமலை சென்றார். அங்கு தேயுலிங்கமான அருணாசலேச்வரரைத் தரிசித்துச் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தபோது அவருக்குச் சீத (குளிர்) ஜ்வரம் வந்துவிட்டது. அந்த நிலையில் அபீதகுசாம்பா என்ற திருநாமத்துடன் அங்கு எழுந்தருளியுள்ள அம்பிகையை எட்டு சுலோகங்களால் துதித்தார், உடனே அந்த ஜ்வரம் அவரைவிட்டு

அகன்றது. இந்த எட்டு சுலோகங்களும் **'அபீதகுசாம்பா ஸ்தவம்'** என்ற பெயரில் வழங்கப்படுகின்றன. (இந்த ஸ்தவம் நம்முடைய மற்றொரு வெளியீடான 'ஸ்தோத்ர கமலாகரம்' நான்காவது பாகத்தில் தமிழ் உரையுடன் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. விலை ரூ 2-50). இக்காலத்திலும் கைகண்ட பலனை அளிக்கும் இந்தத் துதியைச் சொல்பவருக்கு வியாதிகள் நீங்கும். ஜ்வரத்தில் இருப்பவர் பக்கத்தில் இதை ஜபித்தால் ஜ்வரம் நீங்கிவிடும். வேண்டியது நம்பிக்கை ஒன்று மட்டுமே.

பஞ்சாக்ஷரமஹிமானுவர்ணனம்

ஒரு சமயம் தீக்ஷிதேந்திரர் ஸ்ரீசைலம் முதலான சிவ ஸ்தலங்களைத் தரிசிக்கத் தெலுங்கு தேசத்திற்குச் சென்றார். அங்குக் குழந்தைகளுக்கு வித்தியாப்யாஸ ஆரம்பத்திலேயே **''நம:சிவாய சித்தம்''** என்று முதன் முதலில் கற்றுக் கொடுப்பதை அறிந்து உள்ளம் உருகிப் பின் வரும் சுலோகத்தைக் கூறினர்.

आन्ध्रत्वमान्ध्र भाषा च प्राभाकर परिश्रमः ।
तत्रापि याजुषी शाखा नाऽल्पस्य तपसः फलम् ।

ஆந்த்ரத்வமாந்த்ர பாஷா ச ப்ராபாகரபரிச்ரம: |
தத்ராபி யாஜுஷீ சாகா நா(அ)ல்பஸ்ய தபஸ: பலம் ॥

ஆந்திர தேசத்தில் பிறந்து தெலுங்கு பாஷையைத் தாய்பாஷையாக அடைவதும், பிரபாகரரின் மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தைப் பயிலுவதும் அல்லது யஜுர்வேத சாகையில் பிறப்பதுமான இவைகள் சிறு புண்ணியத்தின் பலனுக்குக் கிடைக்காது. அதாவது பெரும் புண்ணியத்தைச் செய்தவனுக்கே இவைகள் கிடைக்கும் என்பது கருத்து. ஆந்திர தேசம் மூன்று லிங்கங்களால் (சிவ க்ஷேத்திரங்கள்) சூழப் பட்டிருத்தலால் அந்த தேசம் திரிலிங்க தேசம் என்றும்,

அந்த மக்கள் த்ரைலிங்கர்கள் என்றும் வழங்கப்பட்டார்கள். அந்த தேசத்து மக்கள் சிவபெருமானை த்ரியம்பகனுக வழிபட்டார்கள். அனைவரும் சிவசின்னங்கள் தரித்து சிவோபாசகர்களாக விளங்கினுர்கள். பிரபாகர மீமாம்ஸை என்பது பயிலுபவரின் அறிவுக்கு விருந்தாக அமைந்ததால் அதையும் குறிப்பிட்டார்கள். அதுபோல யஜுர்வேதம் யாகங்கள் செய்வதற்காகப் பயன்படுவதால் அதனையும் முக்கியமாகக் கூறியருளினுர்கள். மேலும் யஜுர்வேதத்தில் தான் பிரஸித்தமான ருத்ராத்யாயம் அமைந்துள்ளது. இந்த ருத்ராத்யாயத்தில் தான் பஞ்சாக்ஷரமந்த்ரம், எட்டாவது அனுவாகத்தில் அமைந்துள்ளது. அதனுலும் யஜுர் வேதத்துக்குச் சிறப்பு உண்டு.

வேத புருடனுக்கு ஸ்ரீருத்திரம் கண்ணும் அதனுள் இருக்கும் பஞ்சாக்ஷரம் கண்மணியுமாம். வேதம்நான்கும், வேதாங்கம் ஆறும், நியாயம், மீமாம்ஸை, ஸ்மிருதி, புாரணம் என்னும் உபாங்கம் நான்கும் ஆகிய பதினுன்கு வித்தைகளுள்ளும் வேதமே மேலானது. வேதத்துள்ளும் ஸ்ரீருத்திரமே மேலானது. அதனுள்ளும் பஞ்சாக்ஷரமே மேலானது. அதனுள்ளும் "சிவ" என்ற இரண்டெழுத்தே மேலானது. இம்மாதிரி பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தின் பெருமையையும், அதனுள் ஜீவரத்தினம்போல் பிரகாசிக்கும் "சிவ" என்னும் இரண்டு எழுத்துக்களின் பெருமையையும் நாடெங்கிலும் பரப்பினுர்.

தாதாசாரியார் சிவந்தொண்டு செய்தல்

தாதாசாரியார் தாம் செய்த சிவாபராதத்துக்காகப் பெரிதும் வருந்தி, பரிதாபப்பட்டு, பிராயச்சித்தம் வேண்டினுர். அவரை பக்ஷிதீர்த்தம் என்று பிரஸித்தி பெற்ற ஸ்ரீசுப்பிரமணிய க்ஷேத்திரத்தில் ஒரு மண்டலம் தங்கி சிவார்ச்சனம் செய்யும்படி விதித்தார். தாதாசாரியரும் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் உபதேசித்த சிவபூஜாவிதியின்படி அங்கு சென்று சிவபூஜை செய்தார். அத்தகைய சிவபூஜை

யினுல் பாவமெல்லாம் நீங்கி, உயர்ந்த ஸத்வ குணங்களால் நிரம்பப்பெற்ற தாதாசாரியார் மிகவும் சிதிலமடைந் திருந்த அந்த க்ஷேத்திரத்துத் திருக்கோயிலேத் தன் செலவில் புதுப்பித்தார். இம்மாதிரி ஆலயங்களே ஜீரணுேத்தாரணம் செய்வதும் சிவபக்தி செய்தலேயாகும் என்ற விஷயம் ஸூதஸம்ஹிதை போன்ற நூல்களில் விளக்கமாகக் காணப் படுகிறது. அதன் பிறகு தாதாசாரியார் மிக்க சந்தோஷ மடைந்த மனத்துடையவராய் தன்னுடைய பெயரில் "தாதாசாரியார் கோபுரம்" என்று விளங்கும்படியாக ஒரு கோபுரம் நிர்மாணித்து, அங்குச் சிவபெருமானின் கைங்கர் யத்திற்காகத் தன்னேச் சேர்ந்த வைஷ்ணவர்களே நியமித்து, அதற்காக நிலங்களும் எழுதி வைத்தார். இம்மாதிரியான சிவத்தொண்டுகளால் தாதாசாரியார் மிக்க பவித்திரராகி அனேவராலும் கொண்டாடப்பட்டார்.

பட்டோஜி தீக்ஷிதர்

பட்டோஜி தீக்ஷிதர் என்பவர் சிறந்த வியாகரண பண்டிதர். அவர் 'ஸித்தாந்த கௌமுதி' என்ற நூலே இயற்றியவர். அவர் தீக்ஷிதேந்திரரின் பெருமையைக் கேள்விப்பட்டு, அவரைத் தரிசிக்கவும், அவரிடம் மீமாம் ஸையும் வேதாந்தமும் படிப்பதற்காகவும் காசியிலிருந்து தென்திசை வந்தார். அந்த சமயம் தீக்ஷிதேந்திரர் சிதம்பரத் தில் தங்கியிருந்தார். தீக்ஷிதரை தரிசித்து; தன்னுல் செய்யப்பட்ட ஸித்தாந்த கௌமுதியைஅவரிடம் ஸமர்ப் பித்தார். தீக்ஷிதரும் அந்த நூலே நன்கு மதித்து அவரை அனுக்கிரஹம் செய்தார்.

பட்டோஜி தீக்ஷிதர் தென் திசை யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு, காசிக்ஷேத்திரத்தை அடைந்த பின்னர் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரின் பெருமையையும் அவரது நூல் களேயும் மிக்க பெருமையுடன் வடநாட்டில் பிரசாரம் செய் தார். பட்டோஜி தீக்ஷிதர் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதரைப் பின்வருமாறு புகழ்ந்து வணங்கியுள்ளார்.

अप्पय्यदीक्षितेन्द्रान् अशेषविद्यागुरून् अहं वन्दे ।
यत्कृति बोधाबोधौ विद्वदविद्वद्विभाजकोपाधी ॥

அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்த்ரான் அசேஷ வித்யாகுருன் அஹம் வந்தே |
யத்க்ருதி போதாபோதௌ வித்வதவித்வத்விபாஜ-கோபாதீ ||

இந்த சுலோகத்தில் பட்டோஜி தீக்ஷிதர் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் ஸகல வித்தைகளுக்கும் குரு என்று கூறி அவரை வணங்குகின்றார். அந்த தீக்ஷிதரின் பெருமையைப் பட்டோஜி தீக்ஷிதர் கூறும் பொழுது ஒருவரை வித்வான் அல்லது அவித்துவான் என்று நிர்ணயிக்க வேண்டுமானல் அவர் தீக்ஷிதேந்திரரின் கிரந்தங்களைக் கற்றறிந்தவரா அல்லது அறியாதவரா என்பதின் மூலம் நிர்ணயிக்கலாம் என்று கூறுகிறார். இதன் கருத்து என்னவென்றால் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரின் நூல்களை கற்றறிந்தவர்களே வித்துவான்கள், மற்றவர்கள் அல்லர் என்பதாம்.

இங்ஙனம் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் தமது ஸமகாலத்து வித்துவான்களால் கொண்டாடப்பட்டார். அவருக்குப்பின் வந்த பண்டிதோத்தமர்களும் தாமியற்றிய கிரந்தங்களில் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரின் பெருமையைக் கொண்டாடி வாழ்த்தியுள்ளார்கள். இந்தப் பண்டிதர்களின் புகழ்களையெல்லாம் இங்கு கொடுக்கப் புகுந்தால் அதுவே ஒரு பெரிய நூலாகிவிடுமாகையால் விரிவஞ்சி விடுத்தோம்.

ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதரின் சிதம்பர வாஸம்

ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் தம்முடைய கடைசி காலத்தில் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் வசிக்க விரும்பினர். சின்னபொம்ம ராஜனிடமும், மற்றும் தாதாசாரியார் போன்ற வித்துவான்களிடமும் பிரியா விடை பெற்றுக் கொண்டு வேலூர் நகரத்

திலிருந்து தனது அடையப்பலம் கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந் தார்கள். அடையப்பலத்தில் ஸதா காலமும் சிவநாமத்தை ஜபித்துக்கொண்டும், சிவபஜனை செய்து கொண்டும் தம்மை நாடிவரும் பண்டித மணிகளுக்கு சாஸ்திர சம்பந்தமாக ஏற்பட்ட ஸந்தேஹங்களை போக்கியும், சிஷ்யர்களுக்கு தமது நூல்களைப் போதித்துக் கொண்டும் காலம் கழித்தார். பின்னர் சிதம்பர தரிசனத்தின் மீது ஏற்பட்ட ஆர்வம் பெருகியவராய் கால கண்டேச்வரரையும், வரதராஜப் பெருமானையும் தரிசித்து விட்டு பந்து மித்திரர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தார்.

சிதம்பரத்தில் ஞானப்பிரகாசம் என்ற ஒரு ஆச்ரமத்தில் இருந்து கொண்டு தினசரி சிவகங்கையில் ஸ்நானம் செய்து கொண்டும் நித்திய கர்மாக்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டும் நடராஜப் பெருமானையும், கோவிந்தராஜப் பெருமானையும் தரிசித்துக் கொண்டும் தெய்வ வழிபாடு செய்துவந்தார். இங்ஙனம் அங்குத்தங்கியிருந்த சமயம் மார்கழி மாதம் திருவாதிரை தினத்தில் ஸ்ரீநடராஜப் பெருமானுக்குச் சந்தனுபிஷேகம் செய்யும்பொழுது ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் கண்ணாரக் கண்டு களித்து, பக்திபரவசம் அடைந்து ஒரு அருமையான சுலோகத்தினால் நடராஜப் பெருமானை ஸ்தோத்திரம் செய்யலானார்.

ஹே கனகசபாபதியே! உம்முடைய தலையில் குளிர் மிகுந்த கங்கையும், சந்திரனும் உள்ளன. கைகால்களிலோ குளிர்ச்சி மிக்க பாம்புகள். இடது பாகத்தில் பனிமலையான இமயத்திலிருந்து தோன்றியவளான கருணை நிரம்பிய உமா தேவி. உம்முடைய உடம்பெல்லாம் சந்தனப்பூச்சு. இத்தகைய குளிர்ச்சியை நீர் சகித்திருப்பதற்குக் காரணம் அனல் போன்ற தாபத்ரயத்தால் கொதித்துக்கொண்டு இருக்கும் எனது உள்ளத்தில் நீர் நித்தியவாஸமாக இருப்பது தான் என்ற கருத்துடைய சுலோகத்தினால் துதித்தார்.

ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதர் சிவ ஸாயுஜ்யம் அடைதல்

ஸ்ரீமான் தீக்ஷிதேந்திரர் அனவரதமும் ஸ்ரீநடராஜப் பெருமான் தரிசனத்தால் புளகாங்கிதம் அடைந்து அதோடு நில்லாமல் மோக்ஷசாம்ராஜ்யத்திற்குச் சாதனமான யோகாப்யாசங்களிலும் ஈடுபட்டுவந்தார். அவர் தமது கடைசி நாள் வரையிலும் தம்முடைய சிவபூஜையையும் கர்மானுஷ்டானங்களையும் தவறாது செய்துவந்தார். அவருடைய 72-வது வயது முடிந்து 73-வது வயதில் தமது மோக்ஷகாலம் வருவதை உணர்ந்து, அதனை வரவேற்று தர்ப்பாசனம் மீது அமர்ந்திருந்தார். தமது தம்பி பெயரனான நீலகண்டர் என்ற பன்னிரண்டு வயது பாலகனை நன்கு ஆசிர்வதித்தார். அந்த சமயத்தில் அவரது புத்திரர்களும், நீலகண்டரும் தீக்ஷிரது மனதில் அப்பொழுது என்ன பிரகாசிக்கிறது என்பதைத் தமக்குச் சொல்லவேண்டும் என்பதை விக்ஞாபித்துக் கொண்டார்கள். அப்போது தீக்ஷிதர் கூறிய பதில்:—

चिदम्बरमिद पुरं प्रथितमेवपुण्यस्थलं
सुताश्च विनयोज्वलाः सुकृतयश्च काश्चित्कृताः ।
वयांसि मम सप्ततेरुपरि नैव भोगे स्पृहा
न किञ्चिदहमर्थये शिवपदं दिदृक्षे परम् ॥

சிதம்பரமிதம்புரம் ப்ரதிதமேவ புண்யஸ்தலம்
ஸுதாச்ச விநயோஜ்வலா: ஸுக்ருதயச்ச
காச்சித்க்ருதா: |
வயாம்ஸி மம ஸப்ததேருபரி நைவ போகே ஸ்ப்ருஹா
ந கிஞ்சிதஹமர்த்தயே சிவபதம் தித்ருக்ஷே பரம் ||

"இந்த சிதம்பரஸ்தலமானது மிகவும் புண்யக்ஷேத்திரம் எனப் பிரஸித்தமானது. பிள்ளைகளான நீங்களோ மிக்க விநயசாலிகளாகப் பிரகாசிக்கிறீர்கள். ஏதோ சில நல்ல

நூல்களையும் எழுதியுள்ளேன். எனது வயதும் எழுபதிற்கு மேலாகிவிட்டது. இனிமேல் எந்த விதமான ஸுகத்திலும் கொஞ்சமும் விருப்பமில்லையாகையால் நான் எதையும் அடைய விரும்பவில்லை. ஆனால் அந்தப் பரமசிவனுடைய மேலான பதம் ஒன்றை மட்டும் பார்க்க விரும்புகின்றேன்.'' என்பது இந்த சுலோகத்தினால் நாமறியும் பொருளாகும். நூற்றிநான்கு கிரந்தங்கள் இயற்றிய அபரசங்கராசாரியரான ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரர் ''ஏதோ சில நூல்கள் இயற்றினேன்'' என்று கூறிய விநயத்தினை நேயர்கள் கவனிக்க வேண்டும்.

இம்மாதிரி கூறி முடித்த தீக்ஷிதேந்திரர் கண்ணுக்கு ஒரு அற்புதமான பேரொளி தோன்றியது. அந்த ஒளியின் மத்தியில் சித்சபேசனின் தூக்கியத்திருவடியைக் கண்டார். ஆனந்த பரவசத்தில் பின் வரும் சுலோகம் அவர் திருவாக்கினின்றும் வெளிவந்தது.

आभाति हाटकसभानटपादपद्म-
ज्योतिर्मयो मनसि मे तरुणारुणोऽयम् ।

ஆபாதி ஹாடகஸபாநடபாதபத்ம—
ஜ்யோதிர்மயோ மனஸிமே தருணாருணோ(அ)யம் ।

கனக ஸபையில் நடனம் செய்யும் நடராஜப் பெருமானின் திருவடித் தாமரையின் பேரொளியானது உதய சூரியன்போல என்மனதில் பிரகாசிக்கின்றது என்பது இந்த சுலோகத்தின் பொருளாகும். இந்த அரை சுலோகம் தீக்ஷிதரின் வாக்கினின்று வந்ததும், ஸ்ரீ தீக்ஷிதேந்திரர் இந்தப் பிறவிக்கட்டினின்றும் விடுதலை அடைந்துவிட்டார். இதனை உணர்ந்த ஸ்ரீ நீலகண்டதீக்ஷிதர் அந்தப் பாதி சுலோகத்தைப் பின் வருமாறு பூர்த்தி செய்தார்.

नूनं जरामरण घोरपिशाचकीर्णा
संसारमोहरजनी विरतिं प्रयाता ॥

நூநம் ஜராமரண கோரபிசாசகீர்ணு
ஸம்ஸாரமோஹரஜநீ விரதிம் ப்ரயாதா ॥

ஸூரியோதயம் ஆகிவிட்டபடியால் பிறப்பு, இறப்பு, துன்பம், ஆகிய பிசாசுகளால் சூழப்பட்ட ஸம்ஸாரமாகிற இந்த இரவு நிச்சயமாக விடிந்துவிட்டது என்பது இந்த சுலோகத்தின் கருத்தாகும். இதையே கர்ணமந்திரமாகக் கொண்டு ஜபித்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இம் மாதிரி இல்லத்தில் நிகழ்ந்த அதே சமயத்தில் ஸ்ரீநடராஜப் பெருமான் சந்நிதியில் அன்று சைத்ரபூர்ணிமை காலை முதல் முஹூர்த்தத்தில் சித்ஸபேசருடைய கற்பூரநீராஜன சமயத்தில் அங்கே ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரவர்கள் சந்நிதிக்குள் நுழைவதைப் பூஜை செய்யும் தீக்ஷிதர்கள் கண்டு அவருக்குத் தரிசனம் செய்து வைக்க கற்பூரம் முதலிய பொருள்களைச் சேகரித்துக்கொண்டிருக்கையில தீக்ஷிதேந்திரர் பஞ்சாக்ஷரப் படிகளில் ஏறி சந்நிதியுள் சென்று போத நிலை முடிந்த வழி புக்கொன்றி உடனுனர் என்றபடி ஸ்ரீநடராஜப்பெருமானுடன் இரண்டறக்கலந்தார். ஸர்வமங்கள ரூபியும், தாம் ஆராதித்து வந்ததுமான சித்ஸபேசருடைய அம்சாவதாரமுமான இந்த மஹான் "ந ஸ புநராவர்த்ததே ந ஸ புநராவர்த்ததே' என்று உபநிடதங்களில் கூறியபடி மற்றீண்டு வாராநெறியாகிய சிவஸாயுஜ்யும் அடைந்த இப்பேரதிசயம் நகரெங்கும் பரவியது.

முடிவுரை

இங்ஙனம் ஸ்ரீநடராஜப் பெருமானின் குஞ்சிதசரணுரவிந்தத்தையடைந்த மஹாத்மாவான ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரரின் பெருமை ஏட்டில் அடங்காதது. இந்த மஹான் பிறக்கவில்லையானுல் சிவத்தின் பெருமையை உள்ளவாறு அறியாது இந்த உலகம் துன்பப்பட்டிருக்கும். சிவ கிருபையால் தான் வாழ முடியும். சிவப்பிரஸாதம்

பெறவே மனிதனுய்ப் பிறந்தான். சிவபக்தி என்ற தனது கடமையைச் செய்யாவிடில் பெரும் நஷ்டத்திற்கு ஆளாவான். பேரானந்தத்தை அடையும் அழிவற்ற பதத்தை உலகுக்குக் காட்ட அவதரித்தருளிய சிவாம்சமாகிற ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் தமது கடைசிக்காலத்தில் பந்து மித்திரர்களுக்கு உபதேசித்ததாகக் கூறப்படுவது யாதெனில் இக் காலத்தில் யாகாதிகள் செய்து பரமசிவனைத் திருப்தி செய்வது இயலாத காரியம். அதற்கு வேண்டிய திரவியமும் வசதிகளும் கிடைப்பதரிது. அதற்காக நாம் சும்மா இருந்து விடவும் கூடாது. மிகச் சுலபமான காரியங்களாலேயே சிவபெருமானின் கிருபையைப் பெற்று விடலாம். மனம், வாக்கு, காயம் என்ற மூன்றையும் சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டு மனதினுல் தியானித்தும், வாக்கினுல் ஸ்தோத்ரங்கள் செய்தும், சரீரத்தினுல் வந்தனம், அர்ச்சனம், ஆலயதரிசனம் முதலியன செய்து கொண்டும் வருவோமேயானுல் நமக்கு நல்லகதி கிடைப்பது நிச்சயம். எனவே அதிர்ஷ்ட வசமாகக் கிடைத்த இந்த மனிதப் பிறவியை வீணுக்காது ஈச்வரனைப் பூஜித்து இறைவன் அருளைப் பெறவேண்டும்.

இத்தகைய அரிய உபதேசங்களை மனதில் கொண்டு சிவ பக்தி செய்து வாழ்வோம். தீக்ஷிதேந்திரர் சரிதம் இம் மட்டோ என்று எண்ணலாகாது. சிவநேசச் செல்வர்களுக்கு ஓரளவு விருந்தாக இது தரப்பட்டது என்று எண்ணி இச் சரிதத்தைப் படித்து, சிவபக்தியைப் பெற்று எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க சிவபெருமான் அருள் பாலிக்கட்டும்.

ஸர்வதந்தர ஸ்வதந்த்ரர், அபரசங்கராசாரியர், ஸ்ரீகண்ட மதப் பிரதிஷ்டாபனுசாரியர், அத்வைத ஸ்தாபனுசாரியர், சதுரதிகசத பிரபந்த கர்த்தா, ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதேந்திரர் திவ்ய சரித ஸங்க்ரஹம் ஸம்பூர்ணம்.

சிவம்

ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதர் அருளிச்செய்த 104 கிரந்தங்கள்

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் வேதாந்த பரமாக 25 கிரந்தங்களும், சிவாத்வைத விஷயமாக 26 நூல்களும், மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் பற்றி ஏழு நூல்களும், காவ்ய வியாக்யானம் ஒன்றும், வியாகரண வியாக்யானம் ஒன்றும், அலங்கார சாஸ்திரம் பற்றி மூன்று நூல்களும், ஸ்தோத்ர நூல்கள் 26-ம், மற்றும் பலவகைப்பட்ட நூல்கள் 15-ம் ஆக மொத்தம் 104 நூல்களை இயற்றியருளியுள்ளார். அதனாலேயே அவர் **சதுரதிகசதப்ரபந்தகர்த்தா** என்று வழங்கப்படுகிறார்.

சிவம்.

தீக்ஷிதேந்திரர் புரிந்த மூன்று குற்றங்கள்

ஒவ்வொரு நாளும் ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதர் அவர்கள் சிவபூஜை செய்யும்பொழுது தான் மூன்று குற்றங்களைச் செய்து வருவதாகவும் அவைகளை மன்னித்தருளும் படியும் சிவபெருமானை வேண்டுவது வழக்கம். அந்த மூன்று குற்றங்களாக தீக்ஷிதர் கூறியவை.

1. உருவமற்ற இறைவனுக்கு உருவம் ஏற்றி தியானம் செய்தது.

2. வாக்குக்கும், மனதுக்கும் எட்டாத இறைவனை ஸ்தோத்திரம் செய்வதன் மூலம் மனதுக்கும், வாக்குக்கும் எட்டவைக்க முயற்சித்தது.

3. இறைவனுடைய ஸர்வ வியாபகத்துவத்தை அலக்ஷியம் செய்யும் முறையில் தீர்த்தயாத்திரை செய்தது.

ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதேந்திரரின் சிவபக்தி நமக்கு எத்தனை பிறவிகளுக்கு அப்பால் வருமோ அறியோம்!

சிவம்.

यद्यत्कर्म करोमि तत्तदखिलं

शंभो तवाराधनम् ॥

யத்யத் கர்ம கரோமி தத்ததகிலம்
சம்போ தவாராதனம்

Printed at : Elango Achukoodam, 166, R. H. Road, Ms-4.